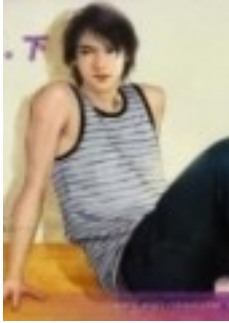

Bình Đàm Như Thủy

Contents

Bình Đàm Như Thủy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	75
26. Chương 26	77
27. Chương 27	82
28. Chương 28	85
29. Chương 29	88
30. Chương 30	90
31. Chương 31	92
32. Chương 32	95

Bình Đàm Như Thủy

Giới thiệu

Thanh đạm như nước tỉnh lặng như mặt hồ Là tình yêu là bạn là tình thân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dam-nhu-thuy>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1.

Kỳ Vân bước ra từ quán bar của Lão Từ, cảm giác đứng không nổi nữa. Tiệc chia tay vừa kết thúc, bốn tên phòng 407 năm nào từ hôm nay trở đi chính thức giải tán. Lão Từ không tìm việc mà tự mở một quán bar, đang trong thời gian trang hoàng, vậy nên mọi thứ cứ rối tung cả lên. Hai người kia thì gọi xe về nhà, Hồ Tử Lâm trước khi lên xe cứ ôm lấy Lão Từ khóc không ngừng. Tài xế taxi mất kiên nhẫn chỉ chỉ vào tay lái, may là chẳng đến mức không biết ngưng bắt măn ra tiếng.

Kỳ Vân tính đứng trước lề đường hưởng chút gió để tỉnh táo bớt, dù sao cũng không về vội làm gì.

Lão Từ đứng sau vỗ vỗ Kỳ Vân, Kỳ Vân mỉm cười.

“Sau này sẽ thường xuyên tới ủng hộ cậu mà. Chừng nào thì cậu khai trương vậy?”

“Khoảng hai ngày nữa. Mẹ tôi bảo còn phải tìm thầy tính ngày nữa.”

Kỳ Vân đùa: “Tôi còn nghĩ cậu không tin vào mấy chuyện đó chứ.”

Lão Từ bỗng nghiêm mặt nhìn Kỳ Vân: “Làm người không thể không tin vào số mệnh được.”

Kỳ Vân thoáng nhếch miệng. Cậu chà xát hai cánh tay: “Gió đêm lạnh thiệt, nổi cả da gà.”

Lão Từ dù sao cũng đã tiễn bọn Hồ Tử về bên bảo: “Vậy cậu vào phòng đi thôi.”

Kỳ Vân gật đầu, vừa định xoay người, đột nhiên sững lại. Lão Từ nhìn theo ánh mắt cậu, thấy một người đàn ông đang bước trên phố đối diện. Vóc dáng rất cao, vẻ ngoài không tồi, diện mạo cực kỳ anh tuấn, trên tay đang xách hai túi nilon của siêu thị hai bốn giờ.

“Xem ra anh ta đang trên đường về nhà.” Lão Từ gật gù: “Cậu vẫn tỉnh mắt đấy nhỉ. Chất lượng không tồi nha, so với tên trước...”

Kỳ Vân trừng cậu ta. Lão Từ ngưng ngưng im miệng.

Người đàn ông trên phố đối diện rõ ràng khiếm khuyết ý thức cảnh giác, hai tên sống sờ sờ nhìn chằm chằm anh ta một đường mà vẫn không phản ứng gì. Lão Từ khoát tay lên vai Kỳ Vân, thấp giọng hỏi: “Haiz, tên đó còn tìm cậu không?”

Kỳ Vân trầm mặc.

“Có tìm cậu cũng không được để ý. Năm đó Hồ Tử đánh hấn đến vào viện còn phải đeo cảnh cáo xử phạt, tuy rằng trước khi tốt nghiệp có được xóa cho, nhưng cậu cũng không thể có lỗi với bản kiểm điểm ba chục ngàn từ của Hồ Tử nha.”

Kỳ Vân gạt tay cậu ta xuống: “Bộ trên mặt tôi viết hai chữ “rẻ tiền” hả? Không thấy tôi đang trong thời kỳ chinh đồn tâm tình khi thua khi thắng hả!”

Lão Từ trêu: “Cậu có dũng khí này là tốt rồi. Làm người mà do dự quá cũng không có nghĩa lý gì. Điều quan trọng là phải biết nhìn về phía trước, phía trước hẵng còn mục tiêu không tồi kia kìa.”

Kỳ Vân thật nhứt cá đầu: “Chắc chắc chắc, cậu rảnh rồi quá sinh nông nổi hử, ngộ nhỡ người ta có nhà có cửa rồi thì sao? Với cả cậu làm sao chưa gì đã khẳng định người ta cũng có hứng thú với nam giới nào.”

Lão Từ sờ cằm: “Cũng đúng. Không thì để tớ chạy đến hỏi chút vậy?”

Kỳ Vân gơ chân đạp lên bụng cậu ta một cái, Lão Từ đau đớn “au” một tiếng.

Người đàn ông bên kia đường rút cuộc cũng quay đầu lại, nhìn về phía Kỳ Vân, có lẽ đang nghĩ bọn họ là hai con sâu rọu uống quá chén.

Hôm sau lúc rời giường Kỳ Vân đau đầu vô cùng. Lúc cậu uống rượu vào có điểm đặc biệt, ngay lúc đó thì không say, nhưng sang hôm sau nhất định không lết khỏi giường nổi. Kỳ Vân bật di động nhìn nhìn, tám giờ đúng. Mười giờ rưỡi phải gặp thầy hướng dẫn, giờ phải rời giường thôi. Kỳ Vân nằm trên giường hô nhắm trong bụng, một hai ba dậy, một hai ba dậy, hô đến nửa ngày cũng không muốn bật dậy. Cậu đặt tay lên mắt, rên rĩ một tiếng.

Mấy phút sau, tiếng báo tin nhắn vang lên. Kỳ Vân mở di động, lập tức đóng lại.

Di động reo lên. Kỳ Vân nhìn dãy số, lại ngắt máy. Lại reo. Lại ngắt máy. Còn reo. Còn ngắt. Kỳ Vân phiền chết được, đơn giản là tắt luôn máy cho xong. Rời giường đánh răng rửa mặt. Cậu nhoài người đến trước bồn rửa tay soi lên chiếc gương trên tường phòng vệ sinh, hai bọng mắt đen thui. Cậu thở dài, mở nước rửa mặt.

Phòng ở được thuê lúc bắt đầu học lên nghiên cứu sinh, cũng không lớn gì. Đồ đạc vất lung tung, bình thường ít ai tới nên Kỳ Vân cũng lười dọn dẹp. Mơ mơ màng màng sửa soạn bản thân xong, Kỳ Vân ngồi ngây người trước bàn cơm. Hôm qua quây đến tận khuya, quen bém mắt việc nhà hết lương thực. Kỳ Vân luôn ngại thức ăn bên ngoài thiếu vệ sinh, nên bình thường đều tự nấu cả. Tìm nửa ngày không thấy thứ gì ăn được, cậu nhứt chí nằm bẹp trên bàn, nhìn cửa sổ đối diện ngẩn người.

“Không ăn sáng sẽ đau bao tử đấy. Cậu phải ăn cho đàng hoàng vào.”

“Biết rồi mà.”

“Vậy giờ ăn gì?”

“Gì cũng được.”

“Uống sữa bò với ăn trứng chim cùng lúc kỳ thực rất không tốt.”

“Cậu giống y mẹ tôi ấy.”

Kỳ Vân gãi gãi đầu, lảo đảo đứng dậy, rời nhà. Đi được nửa đường mới sực ra, mình khóa cửa chưa nhỉ? Hình như là rồi? Lại hình như là chưa? Đang do dự có nên trở về xem thử hay không, thỉnh linh dụng phải một người. Đối phương là một người cao to, so với Kỳ Vân cao hơn nửa cái đầu. Kỳ Vân đang cúi đầu suy nghĩ, mặt đập thẳng vào bả vai người kia, đau chết được. Người kia cười hỏi: “Cậu không sao chứ?”

Giọng nói rất trầm thấp rất cuốn hút. Kỳ Vân có chút vừa hoảng sợ vừa ngưỡng mộ, xoa xoa mặt ngẩng đầu, đập vào mắt là một khuôn mặt rất nghiêm chỉnh. Trên dưới ba mươi tuổi, đẹp kiểu thông thường, nhưng lại rất có khí thế. Kỳ Vân lắc đầu, tỏ ý không sao.

Xe bus chính là thế đó, mấy đường cậu không đi thì từng chuyến tiếp từng chuyến, còn đường cậu đi thì chết sống không thấy đâu. Chờ xe bus đến, Kỳ Vân ít nhiều đã có chút không kiên nhẫn, chà đế giày lên đất. Người cậu đụng phải cũng đang đứng đợi, hình như là cùng đường với cậu. Đợi nửa ngày, người nọ đột nhiên hỏi Kỳ Vân: “Thật xấu hổ quá, đến hoa viên Phình Đình có phải đợi tuyến số bảy ở đây không?”

Kỳ Vân chợt cười: “Anh hỏi hoa viên Khố Đang (đứng quần) á. Vậy anh chờ ở phía đối diện ấy.”

Người đàn ông kia ngẩn người. Kỳ Vân cười nói: “Anh mà hỏi hoa viên Phình Đình chắc chẳng mấy người biết đâu. Anh hỏi hoa viên Khố Đang thì ai cũng biết hết. Vì khu đó ngay cạnh nơi giao nhau của hai đường lớn ấy mà, hiểu chưa nào?”

Đối phương cũng vui vẻ đáp: “Ra là vậy, tôi hiểu rồi, cảm ơn cậu nhiều.”

Nói xong vừa nhắc đầu, xe bus tuyến số bảy phía đối diện vừa lúc rời đi. Người kia bắt đắ dĩ lắ đầu. Xe buýt tuyến mười hai Kỳ Vân chờ vừa lúc chạy đến, Kỳ Vân vẩy tay chào người kia, anh cũng vẩy tay lại với cậu. Giữa hè trời nóng vô cùng, cửa sổ xe buýt đều mở ra hết. Trước khi xe chạy vừa lúc nhìn thấy người kia nhận điện thoại, giọng không lớn nhưng Kỳ Vân vẫn nghe được một chút: “Húc Phi à? Xe tớ không chạy máy, đang chờ ở trạm xe buýt...”

Kỳ Vân thấy anh đổ mồ hôi đầm đìa, bộ dạng chật vật một tay vắt Tây trang, nhưng vẫn còn tâm tình mà mỉm cười với Kỳ Vân. Kỳ Vân vội thụt đầu lại, tiếp tục nhớ lại bản thân đã khóa cửa chưa.

Trên đường lại nhận được mấy tin nhắn. Kỳ Vân đời này hận nhất là dây dưa không rõ với ai hoặc việc gì, loại nào cậu cũng chịu không nổi, hơn nữa đối phương còn là một thằng con trai. Thật khiến người ta chán không chịu được.

Di động vẫn reo liên hồi, biểu đạt khí thế Kỳ Vân không tiếp quyết không bỏ qua. Cậu ngồi trên xe nhàn rỗi không có gì làm liền nhắn tin quây, gửi mỗi người một tin. Người kia sớm đã bị cậu ngắt trong lúc nhắn tin, di động chỉ hiện ra một chuỗi số. Chuỗi số này Kỳ Vân nhớ được bốn năm số, liếc mắt nhìn đã biết ngay là tên đó.

Sau khi bị Kỳ Vân ngắt bốn cuộc gọi, di động rốt cuộc quay về lặng yên. Kỳ Vân cất máy, đã đến trạm dừng.

Thực thú vị.

Sống một đời người cũng giống như ngồi xe bus vậy. Ngồi chung đoạn đường với những người xa lạ, đuổi kịp nhiều người còn có thể tiếp xúc mặt đối mặt, ngẫu nhiên tán gẫu hai câu. Tới đích rồi sẽ xuống xe. Kể đến đứng trước người đến đứng sau, kẻ rời đi trước người rời đi sau, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình, đều tự xuống xe, Võ Khánh Chi rời đi trước, rồi Kỳ Vân cậu, mới đến đứng.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2.

Sân trường chỉ thưa thớt vài người. Tất cả đều hướng về phía khu trường mới.

Khu mới của đại học T vừa được xây xong, hôm đó còn đốt pháo bùm bùm, ngạc nhiên nhất là chẳng ai ngờ lại dùng tới pháo để chào mừng. Hôm đó có người nói với Kỳ Vân làm thế là để xua đi mấy thứ không sạch sẽ. Hễ là mấy trường đất rộng người đông thế này, tám chín phần là xây lên từ nghĩa địa. Hai ngày nay giúp đỡ chuyển khu, chuyên ngành khoa học tự nhiên đều chuyển hết sang khu mới, khoa văn chỉ chuyển đi một ít. Chuyên ngành kinh tế như Kỳ Vân xem chừng không chuyển đi, dù sao cũng chẳng cần dùng đến phòng thí nghiệm hay gì khác.

“Khai Vân!” (tan mây =)))

Kỳ Vân vuốt mũi: “Cậu mới là Khai Vân ấy!”

Chu Duyên cười hì hì đuổi theo cậu: “Cậu cũng bị ông chủ gọi tới à?”

Kỳ Vân tức giận mà ừ một tiếng.

Chu Duyên nhe răng cười đến sáng lạn: “Hôm qua ngủ không ngon hử? Vậy mà cậu còn đến làm culi á.”

Kỳ Vân khó hiểu hỏi: “Làm cu li gì?”

Chu Duyên vung ba lô lên trước: “Hôm nay chuyển sang khu mới mà. Ông chủ đổi văn phòng mới, không phải là kêu tội mình tới giúp thì còn làm gì.”

Kỳ Vân nhìn Chu Duyên nửa ngày, cắn răng bất mãn một tiếng.

Chu Duyên lục lục ba lô, lôi ra một chiếc bánh rán kẹp rau bự (1), đưa trước mặt Kỳ Vân: “Ăn không?”

Kỳ Vân khoát tay, dạ dày vốn đã không thoải mái, nhìn thấy chiếc bánh rán bự kẹp hàm bà lằng thứ kia lại thoáng quặn lên. Chu Duyên cười tủm tỉm mà nhét nguyên cái bánh vào mồm, nhai nhai, nuốt.

Cậu nhóc Chu Duyên này, nên nói thế nào nhỉ, trên cơ bản là y chang mấy cậu thiếu niên baka (2) đầy nhiệt huyết trong truyện tranh truyền thống của đảo quốc láng giềng ấy. Mỗi ngày đều tươi cười như xuân đến hay vui như nhặt được tiền, sức sống bắn tứ tung bốn phía, thể dục toàn năng. Nghe nói hồi sơ trung Chu Duyên có biệt danh là Kiện Lực Bảo, vẫn còn được sử dụng đến tận giờ.

Cũng may đồ của ông chủ không nhiều lắm, cũng không cần chuyển cả bàn, năm người cùng ôm một cái thùng lớn chuyển đi là xong. Đến giữa trưa thì ông chủ thả bọn Kỳ Vân đi, để tiết kiệm tiền mời khách cơm chiều. Bên cạnh một người hừ lạnh. Lưu mập dạy môn Lý luận kinh tế tăng trên cũng đến.

Kiện Lực Bảo lôi kéo Kỳ Vân không buông tay, cười nói: “Lần trước tôi tìm được một tiệm bán món cay Tứ Xuyên á, lẩu cá ngon cực! Cậu cũng đến ăn thử xem, tôi mời!”

Thịnh tình không thể từ chối, Kỳ Vân bị cậu chàng kéo đến một quán ăn nhỏ. Không lớn, nhưng sạch sẽ gọn gàng. Kiện Lực Bảo chạy đến quầy gọi món ăn, Kỳ Vân ngồi nơi bàn hết nhìn đông tới nhìn tây, trước mặt cậu vừa lúc là cửa sổ lớn chạm đất được lau đến sáng bóng, trên đường người đến người đi đều nhìn rõ mồn một. Nhìn nửa ngày, Kỳ Vân đột nhiên sững người.

Người đàn ông anh tuấn đêm qua đang đứng trước cửa sổ, có vẻ là đang chờ ai đó.

Anh ta rất cao. Hơn nữa chân còn dài. Kỳ Vân ước chừng, đại khái là khoảng một mét tám lăm tám sáu. Rõ ràng không phải là con lai, nhưng đường nét rõ ràng trên khuôn mặt rất hiếm thấy ở người Châu Á. Mũi rất cao, mắt rất sâu, rất đẹp.

Kỳ Vân có chút mê mẩn, người đàn ông kia đang gọi điện, nói gì đó nghe không rõ lắm, nhưng giọng nói rất êm tai. Những mà... vẫn thua người đàn ông hồi đường hồi sáng một chút.

Chịu thôi, làm người ai chẳng thích cái đẹp nào, Kỳ Vân rất thích ngắm mỹ nam.

“Hắc, nhìn cái gì mà thất thần thế? Người đẹp ở chỗ nào hở?” Kiện Lực Bảo trở lại, đặt mông ngồi xuống đối diện Kỳ Vân, xoay cổ ngo ra ngoài cửa.

Kỳ Vân thở dài hỏi: “Cậu gọi món gì rồi?”

Kiện Lực Bảo trả lời: “Món chính dĩ nhiên là lẩu cá. Tiếp đến là phở miến vợ chồng (3) với mấy món ăn vặt khác, tôi có bảo họ bỏ ớt nhiều chút.”

Kỳ Vân gật đầu, cười cười.

Bữa ăn nhỏ thực vui vẻ. Không thể không thừa nhận, Kiện Lực Bảo rất có sức hút, nói với cậu chàng một hai câu thoáng chốc đã vui vẻ hơn nhiều. Tiếp đến cũng không có việc gì cần làm, Kiện Lực Bảo rủ Kỳ Vân cùng đi đánh cầu lông. Kỳ Vân bảo thực sự là không được, quần áo để nhà nếu không giặt nữa thì lên men mất. Kiện Lực Bảo tiếc nuối, nhưng lập tức lại hớn hờ nói với cậu ba mình là hội trưởng của câu lạc bộ bơi lội, hôm nào Kỳ Vân muốn đi bơi thì có thể giúp cậu đăng ký.

.... Kỳ Vân dừng chân ở thành phố này bốn năm thật không biết cậu lạc bộ bơi lội nằm ở ngã nào.

Chờ lúc Kỳ Vân về đến nhà ngồi phịch trên giường, đã là hơn hai giờ chiều. Gần đây Kỳ Vân khá là khó chịu, nhất định là do tình trạng mơ hồ như cảm như không này. Không đến mức phải uống thuốc, nhưng cả người lại chẳng được hăng hái lắm. Lão Từ còn cười cậu cứ như là đến kỳ sinh lý ấy.

Di động vẫn trong trạng thái im lặng. Võ Khánh Chi xem ra vẫn là một người rất sĩ diện, không chịu được mất mặt. Lần đầu biết cậu ta là từ hồi vừa vào đại học, Võ Khánh Chi đại diện cho đám sinh viên mới lên

bục phát biểu, cả người bày ra dáng vẻ “Anh đây là con cưng”. Kỳ Vân ngồi dưới khán đài ngủ gà ngủ gật, phía trước có hai nữ sinh thấp giọng mắng Võ Khánh Chi. Nữ sinh mắng chửi người ta dùng từ khá nghèo nàn, đại khái cũng chỉ là đàn ông con trai mà lại làm mấy chuyện như thế này kia. Kỳ Vân còn tưởng rằng Võ Khánh Chi là một tên tính tình như đàn bà, sau này ở chung mới phát hiện cũng không phải. Người tính tình như đàn bà nào có hăng hái như thế, còn cảm thán mấy nữ sinh kia nội tâm trống không. Bốn năm sau cậu rốt cuộc mới hiểu được, Võ Khánh Chi tính tình kiểu đó, không gọi là hăng hái mà gọi là thiên chi kiêu tử.

Cái đó gọi là chiều quá thành thói.

Mấy nữ sinh kia nói thật đúng.

Trước kia trò chuyện Võ Khánh Chi giải thích tên của mình, nói lứa tuổi bọn họ hầu như đều vấp phải kế hoạch hóa một con, ba hần bên kia mấy đời chỉ có một con trai, chia đều mỗi thế hệ năm sáu con gái mới có được một bé trai. Đến đời hần, ông bà nội mỗi ngày nơm nớp lo sợ thấp hương bái Phật chỉ sợ mẹ hần mang thai bé gái. Bên nhà mẹ hần cũng hy vọng là cháu trai, thích cháu trai đến phát nghiện rồi. Chờ đến lúc hần được sinh ra, hai nhà đồng thời đốt pháo, ông bà nội đặt tên là “Khánh Chi”, ý nghĩa là cảm tạ trời đất đã cho một bé trai chứ không phải là một cái máy bù tiền. (ý là sinh con gái rồi hồi cũng thành con người ta chứ chả hưởng được chi)

Thế nên tên Võ Khánh Chi này từ nhỏ đến lớn đều được nuông chiều đến không tưởng tượng được. Năm cô cùng ba dì của hần, đặc biệt là mấy cô dì không sinh được con trai, đều thương hần vô cùng. Ngay đến con gái ruột của mình cũng không nuông chiều bằng Võ Khánh Chi, Kỳ Vân nói, đối xử tốt với cậu như thế, chỉ là vì hy vọng cậu phụng dưỡng lúc già đi. Võ Khánh Chi cười lạnh. Phụng dưỡng? Dựa vào cái gì. Kỳ Vân ừ một tiếng.

Con gái nhà giàu được nuông chiều lại xinh đẹp chút nói không chừng người ta còn cảm thấy đáng yêu. Còn con trai mà được nuông chiều ra đời thì... vô cùng thâm hiểm.

Tiếp điện thoại trong tình trạng mông lung. May là Lão Từ gọi tới, quên mất tiêu phải xem ai gọi đến trước. Lão Từ bên kia tiếng gõ búa ầm ầm chát chát ồn chết người, xem ra là dành chút thời gian trong lúc trăm bận ngàn vội để thăm hỏi cậu đây mà.

“Cậu khỏe không thế?”

“Khỏe mà.”

“Hôm qua uống hơi nhiều, tôi sợ cậu hôm nay dậy không nổi lại không ai lo giùm.”

“Đa tạ tình cảm nồng nhiệt của cậu, tôi đã giúp thầy hướng dẫn chuyển nhà luôn rồi.”

“Tôi chỉ là muốn báo với cậu một tiếng, tối hôm qua cậu uống nhiều quá, sáng nay tôi hơi lo nên đến xem cậu, kết quả phát hiện Võ Khánh Chi đi tới đi lui trước nhà cậu, dáng vẻ tiêu tụy ngoài tưởng tượng.”

“...Lúc mấy giờ?”

“Khoảng chín giờ thì phải.”

“Tôi không có nhà. Cậu ta có đến tìm cậu không?”

“Không, tôi đi rồi.”

“Cậu quản cậu ta làm gì.”

“Tôi chỉ lo hần lại tìm cậu gây phiền hà, giờ tôi thấy hần cũng chẳng đứng đắn gì, sợ hần quấy rối, làm khổ cậu thôi.”

“Đừng lo. Cậu ta cũng không đến mức vậy đâu. Cảm ơn cậu.”

“Có việc gì nhớ nói với anh em đây, đừng ngại.”

“Ừ.”

“Cúp máy nhé?”

“Cúp đi.”

Chờ Kỳ Vân lại tỉnh dậy, đã là bốn giờ chiều. Ma xui quỷ khiến muốn ăn dứa, tới mức không ăn không chịu được. May là chỗ rẽ dưới lầu có siêu thị, cậu khoác áo thay giày, chậm chạp xuống lầu.

Lúc xuống lầu vừa vặn có người muốn lên. Cầu thang hẹp, không tránh khỏi mặt đối mặt, là người đàn ông hỏi đường sáng nay. Trên người đã đổi một bộ trang phục thường ngày, nhìn thấy cậu liền ngăn người: “Cậu ở chỗ này à?”

Kỳ Vân gật đầu: “Anh cũng ở đây à?”

Người kia liền nở nụ cười: “À, phòng thuê tạm thôi. Cậu ở tầng mấy?”

Kỳ Vân trả lời: “Tầng năm ạ.”

Đối phương có vẻ rất hứng khởi: “Tôi ở tầng ba. Về sau ở chung vui vẻ nhé. Tôi tên là La Tĩnh Hòa, còn cậu?”

Sau khi ngỡ ngàng trao đổi tên bắt tay hẹn gặp lại rồi Kỳ Vân mới lấy lại phản ứng, người ở tầng năm kẻ ở tầng ba cách nhau một tầng lầu thì ở chung vui vẻ cái nỗi gì?

(1) Bánh rán kẹp rau:

(2) Nguyên văn là bát dác: baka trong tiếng Nhật. Nghĩa là gốc ghéech, ngớ ngẩn.

(3) Phở miếng vợ chồng: Những năm 30 của thế kỷ 20, có hai vợ chồng bán món phở trộn (rau, ớt, xì dầu, tiêu) rất ngon, tiếng lành đồn xa. Do nỗ lực tài nghệ của hai vợ chồng, người ta dùng tài nấu nướng của hai người đặt tên luôn cho chính món ăn đó.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3.

Kỳ Vân đang cân nhắc nên ăn món gì. Đạo gần đây, Kỳ Vân lười nấu cơm nên toàn ăn mì gói. Hai bếp đều mở lửa, một bên nấu nước một bên làm nóng chảo. Nước sôi thì cho mì vào, chảo nóng thì xào cà chua, vậy là đã đủ để đối phó một bữa cơm. Đang nấu nước, đột nhiên có người gõ cửa, Kỳ Vân lên tiếng, chờ một lát! Sau đó quảng tạp dề chạy đến mở cửa.

Người đứng ngoài cửa bất ngờ là La Tĩnh Hòa.

“Anh...” Kỳ Vân ngớ người. Có vẻ như trong nháy mắt, cậu chưa đoán ra được anh đến vì điều gì.

La Tĩnh Hòa cười cười: “Hôm nay đột nhiên phát hiện dầu ăn hết mất... Đi siêu thị mua thì không kịp. Chỗ cậu có dầu xào rau không?”

Kỳ Vân a một tiếng: “Có dầu hạt cải. Được không?”

La Tĩnh Hòa gật đầu: “Được chứ được chứ, cảm ơn cậu.”

Kỳ Vân bảo La Tĩnh Hòa bước vào nhà, La Tĩnh Hòa vào cửa thực lễ phép mà đứng im một chỗ nơi cửa. Kỳ Vân cầm chai dầu hạt cải đi ra nhìn thấy bộ dạng cẩn trọng của anh liền cười hỏi: “Anh làm gì thế?”

La Tĩnh Hòa mặt nghiêm túc đáp: “Tôi vẫn chưa đổi giày, để tránh làm bẩn sàn nhà của cậu, tôi cố sức bắt động.”

Kỳ Vân chia chia mặt đất: “Nền xi-măng nha.”

La Tĩnh Hòa ngẩn ra, sau đó xoa xoa ót, nở nụ cười. Anh nhìn vào phòng bếp: “Cậu cũng đang nấu cơm hở?”

Kỳ Vân đáp: “Mì gói thôi.”

La Tĩnh Hòa nhiệt tình nói: “Hôm nay tôi khá rảnh, nên tính làm đồ ăn nhiều chút. Nếu được thì cậu qua nhà tôi ăn luôn nhé?”

Kỳ Vân nhượng mảy: “Sao tôi không biết ngượng thế được.”

La Tĩnh Hòa tiếp tục nhiệt tình: “Một mình tôi ăn cũng chán lắm.”

Kỳ Vân gãi gãi cằm: “Thế thì, đi thôi.”

La Tĩnh Hòa chợt nhắc: “Trước hết tắt bếp đi đã. Để vậy thực sự rất nguy hiểm.”

Kỳ Vân sực tỉnh: “A cảm ơn.”

La Tĩnh Hòa cũng chỉ làm vài món thông thường thôi. Rau du mạch xào, canh cải trắng với đậu hũ, còn có cá chép sốt cà chua.

“Đang chiên cá thì phát hiện hết dầu mất.” La Tĩnh Hòa cười nói.

Kỳ Vân ngồi chờ cơm ngoài phòng khách, nhà Kỳ Vân là hộ đông, nhà La Tĩnh Hòa là hộ tây, nên căn nhà La Tĩnh Hòa thuê rộng hơn gấp đôi của Kỳ Vân. Trong nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, đồ đạc không vất lung tung. Chạn bát đều bằng gỗ đã có chút cũ, nhưng được lau chùi rất sạch sẽ.

Cửa phòng bếp mở ra, La Tĩnh Hòa mang tạp dề về mặt nghiêm túc xào rau. Kỳ Vân chống má quan sát anh, dù sao cũng không có chuyện gì làm.

Vóc dáng La Tĩnh Hòa rất cao. Nhìn qua có hơi gầy, diện mạo nghiêm chỉnh. Đôi mắt hẹp dài, khóe mắt hơi xếch, nhưng cười lộ lên vô cùng ấm áp. Môi rất mỏng, vành môi cương nghị rõ nét, khóe môi hơi cong lên cảm giác như luôn tươi cười.

Kỳ thật là một người đàn ông rất xuất sắc nha.

La Tĩnh Hòa dường như phát hiện Kỳ Vân đang chăm chú nhìn mình, anh cúi đầu nhìn bản thân, xoay xoay một vòng: “Trên người tôi... có gì ư?”

Kỳ Vân ho khan một tiếng: “Không có gì, là do tôi đói đến hoa mắt thôi.”

La Tĩnh Hòa cười: “Rửa tay đi, chúng ta ăn cơm.”

... Bao lâu rồi không được ăn một bữa đàn ông như vậy. Kỳ Vân cầm chén cơm, chợt cảm khái một câu như thế. Đối diện là người đàn ông cười đến thực ấm áp, trước mặt đặt rất nhiều món ăn gia đình nóng hôi hổi.

“Cậu có thói quen chia ra, hay là cứ để vậy ăn?” La Tĩnh Hòa đột nhiên hỏi.

“Hở?”

“À, có người có thói quen chia ra, là do không thích gấp chung đồ ăn với người khác ấy mà. Cậu thì sao?”

Kỳ Vân nhìn một La Tĩnh Hòa làm gì cũng đều thực nghiêm túc bỗng muốn cười phá lên: “Không, vậy là tốt rồi. Tháng trước tôi vừa kiểm tra thân thể, các chỉ tiêu hạng mục đều hoàn toàn bình thường cả. Anh thì sao?”

La Tĩnh Hòa thực vui vẻ mà cầm đũa lên: “Vậy ăn thôi. Các chỉ tiêu hạng mục của tôi cũng đang bình thường.”

Rau tươi giòn, canh đậu hũ cũng rất ngon. Còn có cả cá chép sốt cà chua. Vì không muốn phiền toái, mẹ của Kỳ Vân cơ bản chỉ đến ngày lễ lớn mới làm. Kỳ Vân gấp thịt bò, chấm chấm nước sốt cà chua, mùi thơm liền bốc lên.

...Hương vị của hạnh phúc.

Bữa cơm này Kỳ Vân ăn đến no căng cả bụng không nhúc nhích nổi. La Tĩnh Hòa dọn dẹp mấy chiếc đĩa không đùa: “Vậy là tôi khỏi cần rửa rồi.”

Kỳ Vân gãi gãi má, có chút ửng đỏ.

La Tĩnh Hòa rửa chén xong, lại bận bịu trong phòng bếp. Kỳ Vân tò mò: “Anh đang làm gì thế?”

Giọng nói mang theo ý cười của La Tĩnh Hòa truyền ra: “Trái cây sau bữa ăn a. Có điều vừa ăn xong không được ăn trái cây ngay, thế nào cũng phải đợi nửa tiếng. Cậu nhìn đồng hồ thử.”

Kỳ Vân quả thực rất muốn thử dài.

Nhân lúc La Tĩnh Hòa đang rửa trái cây, Kỳ Vân hỏi: “Anh không đi làm hở?”

La Tĩnh Hòa đáp: “Có chứ. Công ty điều tôi đến thành T (Thiên Tân), một tuần sau mới chính thức nhậm chức. Tôi trước hết phải thích ứng hoàn cảnh đã.”

Kỳ Vân a~ một tiếng.

La Tĩnh Hòa mang ra một đĩa trái cây lớn từ trong bếp. đĩa rất lớn, phía trên bày năm sáu loại trái cây được cắt gọt rất đẹp, đỏ đỏ xanh xanh thực đẹp mắt. La Tĩnh Hòa đưa cho Kỳ Vân một cái nĩa: “Cậu có bị dị ứng trái cây gì không?”

Kỳ Vân cầm lấy một miếng dưa hấu, cười nói: “Không có. Tôi phát hiện anh thực sự là cẩn thận quá mức ấy.”

La Tĩnh Hòa ngồi xuống cạnh cậu: “Cũng thường hay nghe người ta bảo tôi giống gà mẹ thật.”

Chiều đến, mặt trời chiếu vào cả hai qua khung cửa sổ. Kỳ Vân nhìn La Tĩnh Hòa, anh đang cúi đầu cắt trái cây, vẻ mặt tĩnh lặng bình thản, cứ như ăn trái cây cũng là một việc rất nghiêm túc. Ánh mặt trời tỏa một vòng sáng rực rỡ trên người anh, mềm mại dị thường.

“Thực ra công ty phân nhà ở hoa viên Phình Đình... A, là hoa viên Khố Đang ấy.” La Tĩnh Hòa cười nói: “Nhưng chiều hôm đó tôi thực vất vả mới tìm tới nơi được, lại bị báo cho hay xảy ra sai sót. May là có bạn giúp, cho tôi thuê nhà cũ của cậu ấy, không là đến chỗ đặt chân cũng không có.”

Kỳ Vân nói: “Thì ở khách sạn vậy. Chủ quản cao cấp như anh không lẽ thiếu tiền sao?”

La Tĩnh Hòa ngạc nhiên: “Bộ tôi nhìn qua rất có tiền hở?”

Kỳ Vân chỉ cười không nói gì. Hồi trước cậu có xem được một bài báo ở đâu đó, nói rằng các tiểu thư quý tộc trong Hồng lâu mộng thường xuyên mặc “tơ lụa ở nhà đã có chút cũ”. Vì chỉ có con nhà giàu mới có thể mỗi ngày đều mặc loại vải cao cấp, hơn nữa cũng chẳng sợ quần áo cao cấp đó cũ đi. La Tĩnh Hòa nhìn qua không đáng sợ không gây chú ý, nhã nhặn thân thiện, nhưng Kỳ Vân cũng không phải là người chưa từng trải đời. Cách anh ăn mặc, cùng với cách bài trí trong nhà, tuyệt đối không phải là người nghèo.

“Cũng tạm tạm, nói thế nào cũng là tiền mà. Có thể tiết kiệm được thì cứ tiết kiệm thôi.” La Tĩnh Hòa đem đĩa trái cây đã được ăn sạch vào phòng bếp rửa, lau khô, bỏ vào tủ chén bát. Trong phòng bếp phát ra tiếng nhỏ nhỏ của đồ sứ chạm vào nhau.

“Anh là một người rất biết cách sống ấy.” Kỳ Vân bình luận: “Trong nhà anh tràn ngập không khí giàu sức sống.”

La Tĩnh Hòa bước ra từ phòng bếp, hơi ngạc nhiên: “Không phải mọi người đều là đang sống sao?”

Kỳ Vân lắc đầu: “Ví dụ như tôi này, chỉ là một đứa ngơ ngơ ngẩn ngẩn được đến đâu hay đến đó không có lý tưởng gì.”

La Tĩnh Hòa nói: “Này cũng dễ mà, về sau tôi có thời gian nấu cơm sẽ gọi cậu sang, chúng ta cùng nhau ăn cơm. Nhiều người luôn náo nhiệt hơn.”

Kỳ Vân lập tức thanh minh: “Ấy ấy tôi không có ý này đâu đấy, tôi không có tính ăn chùa của anh đâu...”

La Tĩnh Hòa ngỏ lời: “Cậu cứ nghĩ nhiều. À đúng rồi, rau thơm này hành tây này gừng này mấy thứ đại loại thế, cậu có ăn được không?”

Kỳ Vân nghiêm túc nói: “Có ăn là tốt rồi. Tôi không kén ăn.”

La Tĩnh Hòa dựa vào cửa bếp, đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại. Anh đang cười, Kỳ Vân ngồi đối diện cũng bật cười. Có lẽ là do mùa thu sắp đến, nên không khí càng trong lành hơn. Hai chiếc bóng trên sàn nhà dần kéo dài lên song cửa, nắng vàng rực rỡ, tỏa ra chung quanh.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4.

Hai tuần kế tiếp đều không gặp La Tĩnh Hòa, bản thân Kỳ Vân cũng bận học, nên thời gian trôi qua khá nhanh. Trong thời gian này Võ Khánh Chi cũng không tới tìm cậu, Kỳ Vân cũng chẳng nghĩ gì đến hắn. Có lẽ là đã tìm được việc làm hoặc bạn gái rồi, mà chuyện đó cũng chẳng liên quan gì tới cậu. Kiện Lực Bảo vẫn tràn trề sức sống như mọi ngày, rồi rã thì tìm sinh viên thể thao cùng chơi bóng rổ. Có khi cũng rủ Kỳ Vân đi cùng, Kỳ Vân đương nhiên từ chối.

Cậu trước nay vốn không thích vận động nhiều.

Kỳ Vân đối với thể thao dốt đặc cán mai. Năm đó thi vào trường cao đẳng thể dục cũng phải đi cửa sau mới miễn cưỡng đủ tiêu chuẩn. Có điều nếu thời tiết tốt cậu sẽ ngồi một bên xem Chu Duyệt chơi, nhìn người ta chạy tới nhảy lui liên tục, dường như bản thân cũng có sức sống hơn.

Sau khi hoàn thành luận văn, thời gian đã bước vào tháng mười hai. Tuần lễ vàng Kỳ Vân cũng không có chỗ nào muốn đi, sau khi ở nhà lười biếng ngủ cả ngày thì nhân nhả tản bộ đến tiệm sách.

Kỳ thật cũng không có gì muốn mua, chỉ là cũng chẳng có nơi nào để đi. Kỳ Vân đảo quanh không mục đích giữa những giá sách cao lớn. Pháp luật. Kinh tế. Nhân văn. Địa lý. Lịch sử. Âm nhạc. Xoay tới xoay lui, bất ngờ nhìn thấy bóng dáng La Tĩnh Hòa.

Anh mặc một chiếc áo gió ngắn màu nâu, quàng một chiếc khăn trắng dài. Cách ăn mặc rất đơn giản nhàn nhã, nhìn qua thực dễ chịu. Cầm trong tay một cuốn sách dạy nấu ăn, vẻ rất tập trung.

Thời điểm Tuần lễ vàng, người trong nhà sách rất đông. Tới lui, lại hiện lên trước mắt Kỳ Vân. La Tĩnh Hòa đứng đối diện, yên lặng đọc một cuốn sách nấu ăn. Kỳ Vân chợt thấy thời gian như chậm lại, vừa ấm áp vừa mềm mại.

“Hey.” Kỳ Vân đi qua, khẽ chào một tiếng.

La Tĩnh Hòa hơi giật mình, nhưng rất nhanh cũng cười đáp lại. Hôm nay anh mang mắt kính. Là loại kính gọng vuông nhỏ viền màu bạc, khoảnh khắc ngẩng đầu như có ánh sáng chảy qua.

“Anh mang kính à?”

La Tĩnh Hòa đẩy đẩy gọng kính: “Chỉ cận thị nhỏ độ thôi, lúc đọc sách mới mang.”

Kỳ Vân rút lấy quyển sách trên tay La Tĩnh Hòa: “Chị Triệu sẽ dạy bạn nấu canh? Anh thích xem loại sách này?”

La Tĩnh Hòa nghiêng người, cầm lấy giỏ nhựa cạnh giá sách: “Tôi chọn được mấy cuốn rồi. Gần đây công ty bận đến tôi sút đầu mẻ trán, hình như lâu lắm rồi không gọi cậu sang nhà ăn cơm nhĩ. Tôi còn đang tính làm mấy món mới để nhận tội với cậu đó chứ.”

Kỳ Vân quả thực không biết nên bày ra vẻ mặt gì đây. La Tĩnh Hòa thực sự là một người rất tốt, ngoại trừ nghe lời ăn cùng anh, thì không còn cách nào khác nữa.

“Mỗi người đều có cách giải trí tiêu khiển của riêng mình mà.” La Tĩnh Hòa bỏ Chị Triệu sẽ dạy bạn nấu canh vào giỏ, sau đó xách lên, ôn tồn nhỏ nhẹ mà nói: “Tôi khá là thích nấu ăn, hơn nữa thực thích nấu ăn cho người khác. Rất có cảm giác thành tựu đó.”

Kỳ Vân cũng ôm năm sáu cuốn sách giải trí trước ngực, cả hai cùng nhau đến quầy thanh toán tiền của lầu một, sau đó rời nhà sách.

La Tĩnh Hòa chợt hỏi: “Cậu đi gì đến?”

Kỳ Vân đáp: “Dĩ nhiên là ngồi xe bus rồi. Còn anh?”

La Tĩnh Hòa bảo: “VẬY vừa lúc, tôi lái xe tới. Chúng ta cùng nhau trở về đi.”

Xe của La Tĩnh Hòa là một chiếc Audi khá kiểu mẫu. Vừa thể hiện được đẳng cấp, vừa không khoe khoang chói mắt đến buồn cười. Kỳ Vân vừa định mở cửa ngồi vào vị trí tay lái phụ, La Tĩnh Hòa bỗng nói: “Cậu ngồi phía sau tốt hơn.”

Kỳ Vân hỏi: “Vì sao?”

La Tĩnh Hòa nghiêm túc giải thích: “Kỳ thật tay lái phụ là vị trí nguy hiểm nhất trong xe. Lúc gặp sự cố lái xe theo bản năng sẽ đánh tay lái về phía bên trái, nên ngồi phía sau lái xe mới là an toàn nhất.”

Kỳ Vân yên lặng đi đến mặt sau, mở cửa, lên xe. La Tĩnh Hòa đóng cửa, sau đó lên xe, cài dây an toàn, khởi động xe.

Trên đường gặp phải đoạn kẹt xe nho nhỏ, Kỳ Vân nhàm chán vô cùng mà lật loạn một cuốn sách trên ghế sau. Trong lúc vô ý cậu nhìn thấy trên một trang sách viết hai chữ “Thanh Hòa”, vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Anh có anh em hở?”

La Tĩnh Hòa quay đầu cười nói: “Không, tôi là con một. “Thanh Hòa” cũng là tên tôi.” Nghĩ một chút, anh chậm rãi giải thích: “Tôi sinh vào tháng Tư âm lịch, cũng chính là tháng Thanh Hòa ấy, nên được đặt tên là “La Thanh Hòa”, nhưng lúc đăng ký hộ khẩu lại bị ghi nhầm thành “La Tĩnh Hòa” (1), lúc đó cha mẹ tôi sơ ý không phát hiện, chờ đến lúc phát hiện muốn sửa thì lại rất phiền phức.”

Kỳ Vân khen: “Ừm, Thanh Hòa nghe hay hơn.”

La Tĩnh Hòa thoáng nhìn kính chiếu hậu: “Họ hàng với đám bạn thân đều gọi tôi là Thanh Hòa cả, thực ra cậu cũng có thể gọi thế.”

Tháng Tư âm lịch. Tháng Thanh Hòa. Còn gọi là tháng Hòe (2), đầu hạ. Vừa không quá lạnh, cũng không quá nóng, là thời điểm vạn vật sinh trưởng tươi tốt. Mùa xuân sắp qua đi, mùa hè chưa đến, thật ôn hòa, là lúc những sinh mệnh dũng mãnh bắt đầu chuyển động.

“Ôi cha cuối cùng cũng đi được rồi.” La Tĩnh Hòa cười nói: “Xem chừng là xảy ra sự cố, nhưng không quá lớn.”

Kỳ Vân nhìn anh mỉm cười, trong lòng chợt nảy lên: “Tôi sinh vào tháng Mười Hai âm lịch. Là thời điểm lạnh nhất trong năm.”

La Tĩnh Hòa nói: “VẬY rất tốt mà, tháng Mười Hai âm lịch gọi là gì nhỉ?”

Kỳ Vân có chút tự giễu: “Tàn đông tịch nguyệt đi.”

La Tĩnh Hòa dường như có chút ghen hòng, ha ha hai tiếng không nói tiếp nữa.

Lúc đi ngang qua chợ La Tĩnh Hòa mua rất nhiều nguyên liệu nấu ăn. Theo lời anh thì là muốn làm vài món mới. Kỳ Vân nhìn anh nghiêm túc chọn thức ăn rồi trả giá, cảm thấy có chút ngẩn ngơ.

“Nếu muốn chọn, nơi này rẻ hơn siêu thị rất nhiều.” La Tĩnh Hòa phỉ phỉ bần trên tay, thật vui vẻ nói: “VẬY là hôm nay về nhà được ăn một bữa no đủ rồi.”

Kỳ Vân lật lật đồ ăn: “Tôi giúp anh rửa đồ ăn nhé. Dù sao cũng không thể chỉ ngồi không chực ăn của anh được.”

Trên đường về không hiểu sao Kỳ Vân vui vẻ cười nói suốt. La Tĩnh Hòa chốc chốc lại ngấm cậu qua kính chiếu hậu, nhìn thấy vẻ mặt của Kỳ Vân, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Về đến nhà, hai người bận rộn một hồi. Thực ra Kỳ Vân cũng biết nấu cơm, dù là không được ngon lắm, nên cũng không đến nỗi giúp thêm phiền. Hai người vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm. Nói đến quê quán, hóa ra La Tĩnh Hòa lại là người địa phương.

“Có điều cũng không được tính là người thành T. Chỉ là thị trấn nhỏ dưới thành T.” La Tĩnh Hòa kể: “Lên trung học tôi mới đến thành T. Lúc đó giao thông rất tệ, đi xe bus lên thành phố mất đến một hai tiếng. Lúc tôi mới vào trường trung học trọng điểm của thành phố, quê mùa một cục, không ai muốn nói chuyện cùng, cũng không màng phản ứng tôi. Sau lại có một lần phiếu cơm của tôi bị mất, chính là có người đùa dai thôi, trêu chọc tôi. Cách cuối tháng còn một tuần lận, lúc ấy thực sự là có hơi tuyệt vọng. Sau lại đột nhiên có một người đi tới, cầm phiếu cơm nói với tôi, chúng ta chia đôi đi. Sau đó tôi liền nhớ kỹ cậu ta.” La Tĩnh Hòa vui vẻ giới thiệu: “Cậu ta hiện tại là cấp trên của tôi, cũng rất thích đồ ăn tôi nấu. Lần sau giới thiệu hai người với nhau nhé.”

Nhà bếp ngập đầy mùi cơm dẻo thơm. Tầng hơi nước mong manh phảng phất, nhẹ nhàng quán lấy La Tĩnh Hòa. Kỳ Vân nhìn anh, nghĩ trong lòng, vậy anh có nghĩ đến không, rằng người lấy mất phiếu cơm của anh có thể chính là vị “cấp trên” của anh ấy.

Bất quá cậu không nói ra miệng. La Tĩnh Hòa cũng không hiền lành đơn thuần như vẻ ngoài. Đột trước cậu ngẫu nhiên nghe được, một công ty liên doanh Trung – Đức rất lớn muốn mở rộng thị trường đến thành T, từ nửa năm trước đã được bàn tán xôn xao. La Tĩnh Hòa có thể lên đến vị trí kia, tuyệt đối sẽ không chỉ là một người đàn ông vô hại thích nấu ăn luôn mỉm cười. Người như thế, thường khôn khéo đến khiến người ta phải sợ sệt.

Kỳ Vân có tật xấu là hay miên man suy nghĩ. Nghĩ bao nhiêu là thứ lung tung như thế, cứ như nhà sư già ngồi thiền ấy. La Tĩnh Hòa đưa tay hươ hươ, Kỳ Vân ngăn ra: “A ngại quá, thất thần mất, anh nói gì cơ?”

La Tĩnh Hòa bưng cơm cười khổ: “Tôi bảo là, cậu chặn mất cửa, tôi sắp bị bóp chết rồi.”

Bữa cơm này vẫn thực vui sướng. So với lần trước thêm vài món mới, còn có một bát canh lớn không biết là canh gì. La Tĩnh Hòa có chút ngượng ngùng, rõ ràng là chị Triệu dạy chưa tốt rồi. Kỳ Vân lại bảo nhìn thì không đẹp, nhưng uống ngon lắm.

Hết thấy cuộc sống tựa hồ đều theo đúng quỹ đạo. Kỳ Vân việc học coi như thuận lợi, kết thêm được không ít bạn mới. Có một hàng xóm nhà nhận thích nấu ăn, rất tốt, rất tốt.

Lúc Kỳ Vân ra khỏi cửa thấy một người đàn ông đứng dưới lầu nhìn lên.

Đúng là người đàn ông cực kỳ anh tuấn đứng ở đường cái đối diện tối đó. Anh ta ngửa đầu, vì ánh đèn nên có hơi nheo mắt lại.

Anh ta đang mỉm cười.

“Thanh Hòa”

Anh ta hướng trên lầu phát tay.

(1) Chữ Thanh viết là : chữ Thủy + chữ Thanh, còn chữ Tĩnh viết là : chữ Lập + chữ Thanh, đều giống nhau ở chữ Thanh phía sau nên khi điền khai sinh cho anh Hòa người ta viết nhầm chữ Thủy sang chữ Lập.

(2) Tháng Tư âm lịch: còn gọi là tháng Thanh Hòa: thời tiết trong lành ấm áp, hoặc gọi là tháng Hòe vì hoa hòe bắt đầu nở rộ vào tháng 4.

5. Chương 5

CHƯƠNG 5.

“Nhà cũ của tôi ở trần trên là nhà trệt. Loại nhà ngói đỏ rất phổ biến hồi mấy thập niên bảy mươi tám mươi ấy, cậu cũng biết nhỉ? Không lớn, nhưng có một khu vườn nhỏ.”

“Ông ngoại tôi trồng hoa hồng, nho, rau củ trong khu vườn nhỏ đó. Ngoài cửa lớn còn có một mảnh thổ địa nhỏ, tôi theo giúp ông trồng bạc hà.”

“Cà chua khá là khó trồng, mỗi tuần đều phải dựng một giá kê nho nhỏ, thuận lợi cho dây leo.”

“Thế nên là, vừa đến mùa hè, cả sân đều là thực vật. Ngõ nhỏ lát đá ngang qua sân được lá nho che kín cả, gió thổi qua, cứ như trời đổ mưa ấy. Mặt trời không chiếu vào đến nhà, vì thế trong phòng rất râm mát. Hoa hồng kỳ thực là loài hoa rất ương ngạnh, đủ độ ẩm mới nở được. Hoa hồng ông ngoại tôi trồng đặc biệt giống mẫu đơn, màu vàng ấy, hương tỏa bốn phía. Lúc còn rất nhỏ ông ngoại mắc một cái ghế bé bé trên giá nho làm xích đu, để tôi chơi cho thỏa thích.

“Sau đó đến chạng vạng, là lúc trời không quá nóng, chúng tôi ngồi gặm bắp dưới giá nho. Bảy giờ chiều trạm radio trần trên đúng giờ báo, sắc màu bầu trời xinh đẹp như thiêu đốt.”

“Sau này tôi cũng phải làm một cái sân, trồng những thứ mình muốn – nho này, bạc hà này, các loại rau này.”

Kỳ Vân nằm trên giường, ngẩn ra.

Không biết mấy giờ rồi nhỉ. Đêm nay xem chừng mất ngủ thật rồi.

Dở khóc dở cười, Kỳ Vân cảm thấy bản thân hình như đã qua khỏi thời kỳ xao động tuổi trẻ rồi cơ mà.

Thế nhưng vừa nãy thật không ngờ cậu lại mơ thấy một cái sân nho nhỏ, lá nho phủ kín, gió thổi qua, giống như trời đang đổ mưa.

Vừa yên bình, vừa hạnh phúc.

.

.

Hôm đó trong lúc vô ý Kỳ Vân phát hiện La Tĩnh Hòa lại trồng cây lựu trong chậu hoa, vốn còn đang tính chế giễu anh cơ. La Tĩnh Hòa tháo mắt kính xuống nghiêm trang mà nói, giấc mơ từ nhỏ của anh chính là dùng toàn bộ tiền mua một khu vườn thật lớn, sau đó trồng đủ loại rau củ hoa quả trong vườn.

Kỳ Vân trong lúc nhất thời có chút lúng ta lúng túng.

La Tĩnh Hòa cười hỏi, thực không có chí lớn gì cả nhỉ? Hồi tiểu học chủ nhiệm lớp hỏi về mơ ước của chúng tôi. Bạn học đều bảo muốn làm phi hành gia vũ trụ này kia, chỉ có mình tôi là bảo muốn tự trồng vườn rau trong nhà, bị mọi người chế giễu rất lâu.

Kỳ Vân bảo, không ngốc chút nào. Mơ ước rất đẹp, anh sắp thực hiện được rồi nhỉ?

La Tĩnh Hòa mang mắt kính lại, thực tự tin mà cười cười, sau đó lại cúi đầu lật tài liệu.

Kỳ Vân tùy tiện rút một quyển sách trên giá của anh. Tự lúc nào không hay biết, cả hai đã ở chung với nhau rất thoải mái. Nếu không phải cách một lầu bốn ở giữa, cả hai gần như là không khác gì sống chung một lầu. Công ty La Tĩnh Hòa tiếp một hợp đồng lớn, hai ngày nay anh ngay đến thời gian ngủ cũng không đủ. Kỳ Vân xung phong nhận việc nấu cơm, bị La Tĩnh Hòa ngăn lại, sau đó gọi điện kêu thức ăn bên ngoài. Thật lâu sau Kỳ Vân mới biết được nguyên nhân, phòng bếp được xem như là thánh địa tư nhân của La Tĩnh Hòa, Kỳ Vân đi vào chỉ biết phá hư đồ đạc.

Vì thế La Tĩnh Hòa đã trúng một cái gổ đầu.

Có điều khi đó mấy việc thế này, hiển nhiên chẳng quan trọng gì nữa.

Thăng đến một ngày nọ lúc Kỳ Vân mở cửa bất ngờ nhìn thấy Lý Húc Phi, người đàn ông có vẻ ngoài anh tuấn hiếm thấy kia, bạn thời trung học của La Tĩnh Hòa, cấp trên đương nhiệm.

Lý Húc Phi đứng ngoài cửa, nghi hoặc mà nhìn cậu, cậu là ai? Sao cậu lại ở nhà của Thanh Hòa?

Kỳ Vân lúc này mới sực tỉnh, cậu dường như đã có phần vượt quá giới hạn rồi, cậu và La Tĩnh Hòa ở chung với nhau đã đến mức quá kỳ lạ, quá nguy hiểm.

Cậu suýt nữa quên mất, trên thế giới này người như anh, chỉ là số ít.

Có vẻ như La Tĩnh Hòa không nhận ra không khí khó xử giữa cậu và Lý Húc Phi. Anh quàng vai Lý Húc Phi cười to nói: “Đại ca, đến nhà của tôi sẽ không banh ra vẻ mặt ông chủ như thế chứ? Đây là hàng xóm tôi đã nói với cậu ấy, đang tính giới thiệu với cậu đây.”

Lý Húc Phi nhìn Kỳ Vân, gật đầu, không nói gì.

Kỳ Vân nhận thấy được thái độ của Lý Húc Phi đối với cậu không mấy thân thiện, tuy rằng cũng không đến mức quá rõ ràng, nhưng Lý Húc Phi khá là không vui vẻ. Anh ta cùng La Tĩnh hòa vác người ngang nhau, từ trên cao liếc mắt nhìn Kỳ Vân, khiến cậu có cảm giác rất áp bức.

Sau đó, La Tĩnh Hòa gọi điện rủ cậu sang ăn trưa, cậu đều bảo bận không sang được. La Tĩnh Hòa ở đầu dãy bên kia đáng tiếc mà nói, tôi vừa bận xong thì lại đến phiên cậu, Tôi làm rất nhiều đồ ăn, vốn nghĩ cậu nhất định sẽ thích chứ.

Kỳ Vân cầm điện thoại cười gượng, cười gượng nửa ngày cười không nổi nữa, đành phải luôn miệng nói thích mà thích mà.

Lúc đi ra thư viện, gặp phải người kia.

Kỳ Vân thực ra cũng không giật mình gì. Cậu chỉ thấy lạ sao lâu như thế Võ Khánh Chi mới xuất hiện. Hắn đứng dưới bóng râm bên đường của đại học T. Hàng phong hai bên đường đều đã nhuốm đỏ, gió thổi qua, lá phong bay lả tả. Võ Khánh Chi thoạt nhìn không tồi, cách ăn mặc vẫn tuấn tú như trước. Coi như không phát hiện, hay là tiến đến chào hỏi đây.

Võ Khánh Chi trầm mặc bước tới. Hắn nhìn Kỳ Vân nửa ngày, mới cười nói: “Trông cậu... tốt lắm.”

Kỳ Vân gật đầu: “Tốt lắm.”

Kế tiếp, vẫn là trầm mặc. Cả hai đều không biết nên nói gì cho phải. Một năm trước âm ỉ quá mức, bất luận lúc đó phần nộ gần chết cũng được mà nổi giận không kiềm chế nổi cũng được, dường như tất cả nhiệt tình đều đã lãng phí ở “lúc đó” đến hầu như chẳng còn.

Hiện tại giữa hai người bọn họ, ngay đến sức lực nói chuyện cũng không còn thừa lại.

“Hiện tại tôi đã tìm được công việc. Cũng không tệ lắm.” Võ Khánh Chi nói.

“Không học lên tiếp sao?”

“Có lẽ sẽ thi lên viên chức nhà nước đi.”

“Ừ.”

“Cậu hiện tại... vẫn một mình ư?”

“Một mình.”

Lúc lặng im chỉ nghe thấy tiếng lá thông xào xạt trên đầu. Kỳ Vân thở dài: “Nếu không có gì muốn nói thì không cần nói đâu. Tôi có việc, đi trước.”

Võ Khánh Chi không hé răng, Kỳ Vân đi về phía trước, trên đường khá nhiều người qua lại, mấy nữ sinh đeo đàn violon trên lưng lướt qua cậu. Đi được một đoạn xa, Kỳ Vân vẫn không nhận được, quay đầu liếc mắt nhìn lại. Võ Khánh Chi không đi, vẫn đứng dưới tán cây phong đỏ rực, nhìn theo bóng cậu. Lá phong tung bay rơi xuống đất, người đến người đi. Đều là lướt ngang qua nhau mà thôi.

Lần này là đi thật rồi. Kỳ Vân quay đầu, bước nhanh rời đi.

“A lô?” Giọng nam bên kia di động ôn hòa trầm tĩnh.

“A, là tôi. Cái đó... Hôm nay anh có rảnh nấu cơm không?”

La Tĩnh Hòa tựa hồ đang cười: “Ừ, có. Sao thế?”

“Ai... Ăn cơm quán nhiều ngày như thế rồi, tôi cảm thấy bản thân có chút đáng thương...”

“Ừ.”

“Này này.”

“Sao?”

“Khụ, ý tôi là... cái đó...”

“Cái gì?”

“...” Hôm nay mới phát hiện tính cách La Tĩnh Hòa hóa ra cũng rất xấu xa nha.

“...”

“Không đùa cậu nữa. Hôm nay tôi nhờ bạn mua giúp một hộp cua đại áp (1) chính cống, trước sau Lễ Trung thu của lớn nhất đấy. Tối nay cậu rảnh thì cùng gặm cua đi. Vậy nhé.”

“A a a khoan cúp máy đã!”

“Sao thế?”

“Vị cấp trên gì đó của anh... có đến không?”

“Cậu ấy không đến. Cậu muốn cậu ấy đến?”

“Không phải không phải, tôi sợ anh ta, thấy anh ta là tôi cứ cuống cả lên.”

“Khoa trương thế á.” Điện thoại đầu kia giọng nói bỗng nhiên xa ra, dường như là nói “Thư ký Lý phiền cô đánh giúp tôi văn bản này”, sau đó giọng nói lại trở nên rõ ràng lần nữa: “Vậy tối nay quyết định thế nhé. A đúng rồi, cậu mang một chai rượu đến đây đi. Thiệu Hưng (2) là ngon nhất.”

“Ừm. Vậy tôi không quấy rầy anh nữa, anh làm việc tiếp đi nhé.”

Gập di động, tâm tình Kỳ Vân bỗng trở nên tốt lên nhiều. Tiệc của tối nay không biết La Tĩnh Hòa sẽ làm trình bày thế nào. La Tĩnh Hòa là một người ấm áp, Kỳ Vân thực sự rất muốn gần gũi anh. Bất chấp lo lắng nhiều đến đâu, tối gần hơi ấm, chính là bản năng của con người mà thôi.

(1) Cua đại áp: một loại cua đồng (cua nước ngọt), tên khoa học tiếng Trung của cua đồng là cua còng nhưng, tên tiếng Anh là Chinese Mitten crab. Loại cua này có sản lượng lớn nhất ở sông Trường Giang, nên nói cua đại áp là đặc biệt chỉ cua còng nhưng của sông Trường Giang.

(2) Rượu Thiệu Hưng: Hiệu rượu lâu đời nổi tiếng của Trung Quốc

6. Chương 6

CHƯƠNG 6.

Trời nhá nhem tối. Sáu rưỡi về đến chung cư, nhà nhà đều đã lên đèn.

Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn, phòng bếp của nhà La Tĩnh Hòa trên lầu ba cũng đã sáng đèn. Ánh sáng màu quýt chiếu lên cửa kính mờ hơi nước. Có lẽ là do La Tĩnh Hòa đang hấp cua.

Kỳ Vân cực kỳ thích thú mà chạy lên lầu ba, La Tĩnh Hòa vừa lúc giữ cửa mở ra. Hơi nóng ẩm áp mang theo mùi hương thuộc về gia đình tỏa ra, anh cười nói: “Vừa nấu cơm thì đúng lúc nhìn thấy cậu.” Kỳ Vân tiến vào nhà, ngồi phịch trên sofa: “A a a mệt chết mệt chết được, tôi muốn ăn cua!”

La Tĩnh Hòa mang ra một cái chén. Kỳ Vân tò mò nhìn qua: “Đây là gì thế?”

La Tĩnh Hòa trở lại phòng bếp: “Nước cơm đó. Cậu nhân lúc còn nóng thì uống đi, lót dạ dày. Cua tính hàn, bụng rỗng ăn vào không tốt cho dạ dày.”

Kỳ Vân rửa tay, từng ngụm từng ngụm uống hết chén nước cơm. Lót dạ bằng nước cơm nóng thơm ngọt đậm đà, giúp cậu giải được khí lạnh bên ngoài thấm vào. Cậu buông chén, rùng mình một cái, nhất thời cảm thấy lỗ chân lông toàn thân đều nở ra, thoải mái đến cực điểm.

Kỳ Vân lên vào phòng bếp, La Tĩnh Hòa đang chỉnh lửa. Phòng bếp tràn ngập mùi tanh của cua. La Tĩnh Hòa đứng thẳng dậy: “Có mang rượu đến không?”

Kỳ Vân chạy ra phòng khách, rồi chạy vào lại, cầm trong tay một lọ rượu: “Có mang có mang, Rượu Gia Phạn (1) Thiệu Hưng!”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Vậy thì tốt quá. Cậu khước rượu, cầm lại đây.”

Kỳ Vân thực hưng phấn: “Tôi nay muốn uống rượu à? Cua nhắm rượu đúng là rất ngon.”

La Tĩnh Hòa âm giọng nói: “Cậu muốn uống cũng được, rượu Gia Phạn là rượu ngọt rất ẩm. Có điều tôi chủ yếu là dùng làm gia vị ấy mà. Lại đây, cầm lại đây.” Anh cầm hai chiếc đĩa nhỏ, đặt lên bàn ăn ngoài phòng khách. Một đĩa đựng dấm chua, tỏi giã, đại khái còn có vụn gừng gì đó. Sau đó anh đổ chút rượu ngọt vào mỗi đĩa. Hương rượu hòa trộn với hương cua, mùi thơm là lạ mà dễ chịu.

“Đây là nước chấm đặc chế bí mật của tôi. Chuyên dùng để ăn cua, phương pháp phối chế không truyền ra ngoài đâu ấy.” La Tĩnh Hòa buông rượu, sau đó mang ra một ***g hấp ba tầng. Mỗi tầng đặt một cái đĩa, trên mỗi đĩa là một con cua màu đỏ to xấp xỉ.

Kỳ Vân thực hưng phấn. Thời buổi này, cua Đại áp chính cống không dễ kiếm được, phần lớn đều rỗng khô, vỏ cua so với vỏ trứng còn yếu hơn, lại ít thịt. Không thì là, cho cua uống thuốc tránh thai, giả thành cua nhiều gạch.

“Cua lớn thế này còn ba con. Gặm trước ba con này rồi hẵng hấp tiếp, cua lạnh nên ăn nhiều để đau dạ dày. La Tĩnh Hòa ngồi đối diện Kỳ Vân, đặt một cái bát trắng giữa hai người. Kỳ Vân vội vã lấy cua ra, kết quả bị nóng đến chà gấp lên vành tai. La Tĩnh Hòa lắc lăm kìm gờ cua trong tay, “Cậu vội cái gì vậy? Vỏ loài cua này rất cứng, chỉ dùng răng thì không được đâu.”

Khuôn tay của La Tĩnh Hòa rất đẹp. Ngón tay thon dài, hơn nữa săn chắc mạnh mẽ. Người ta nói người như vậy rất khéo tay, kỳ thực rất có lý. Kỳ Vân tự tay gỡ một con, lại không lấy ra được bao nhiêu thịt. La Tĩnh Hòa thở dài: “Cậu đúng là lãng phí mà. Đưa tôi gỡ cho.”

La Tĩnh Hòa gỡ cua rất giỏi. Anh gần như có thể rút nguyên thịt chân cua ra. Lột thịt ra liền bỏ vào cái đĩa lớn giữa hai người, Kỳ Vân chỉ phụ trách gắp thịt cua, chấm chấm gia vị, sau đó ăn ngon lành. Sáu con cua lớn Kỳ Vân đã ăn hết khoảng bốn con, La Tĩnh Hòa ngược lại không ăn bao nhiêu. Kỳ Vân nhìn anh chăm chỉ lột thịt cua, chợt cảm thấy ngưỡng ngưỡng. La Tĩnh Hòa cười nói: “Cậu khách sáo cái gì. Chậm một chút, coi chừng nóng đấy.”

Kỳ Vân còn uống thêm chút rượu Gia Phạn. Hơi nóng xông lên tận não. Người đàn ông ngồi đối diện mỉm cười dịu dàng nhìn cậu, giọng anh khi nói chuyện trầm thấp, mang theo hơi mũi, đẹp để êm tai.

... Không phải là đang nằm mơ đâu. Ha ha.

Sau khi ăn xong La Tĩnh Hòa dọn xác cua, lau chùi sạch sẽ bàn ăn, mở cửa sổ thay đổi không khí, rửa tay, chà một miếng gừng tươi lên tay, khử đi mùi tanh. Kỳ Vân cơm no rượu ẩm mỹ mãn ngã vào sofa, hai mắt híp lại thoải mái.

“Cứ như con mèo ấy.” La Tĩnh Hòa nói.

Vì thế Kỳ Vân liền “Meo” một tiếng thật. La Tĩnh Hòa dở khóc dở cười.

Một lát sau, Kỳ Vân mở to mắt. Nhà của La Tĩnh Hòa cũng giống như anh vậy, sạch sẽ, ấm áp, thanh thiết, không phô trương. Mang theo mùi hương ấm áp, khiến người ta tham lam muốn giữ lấy cho riêng mình.

“Thanh Hòa.”

La Tĩnh Hòa hơi sững người, Kỳ Vân nhìn về phía anh, kiên trì gọi: “Thanh Hòa.”

La Tĩnh Hòa đáp lại: “Hử?”

Kỳ Vân mỉm cười: “Anh ngẩn người gì thế?”

La Tĩnh Hòa nói: “Thì đây là lần đầu tiên cậu gọi tôi như thế mà.”

Kỳ Vân đặt tay lên mắt, môi cong lên: “Thanh Hòa Thanh Hòa Thanh Hòa Thanh Hòa Thanh Hòa Thanh Hòa...”

Trước mắt dường như hiện ra vẻ mặt Lý Húc Phi đang cau mày nhìn cậu.

Thật có lỗi .

La Tĩnh Hòa ngồi xuống bên cạnh cậu: “Ừ, ừ, ừ, ừ, ừ.”

Kỳ Vân xoay người, chôn mặt vào chỗ tựa lưng của sofa, La Tĩnh Hòa phát hiện thân thể cậu run lên nhẹ nhẹ, vì thế cũng không làm phiền cậu. Trong nhà không có tivi, hai người lâm vào trầm mặc. La Tĩnh Hòa nhìn Kỳ Vân, đột nhiên đưa tay, vò tóc cậu.

“Được rồi được rồi.”

“Ừm.”

Đêm thu lạnh lạnh, trời nổi gió, Kỳ Vân có thể nghe được tiếng gió thổi qua cửa kính. Cả khu phố đều đã sáng đèn, màu vỏ quýt này, cả ánh sáng màu trắng cũng càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều. Dấu hiệu kia chứng tỏ có người đang sinh sống. Nấu cơm, xem tivi, sáng tác, nói chuyện phiếm, đánh bài. Những lúc một mình Kỳ Vân không thích bật đèn, một mình ngồi thu chân trong bóng tối nhìn ra ánh đèn của nhà nhà ngoài cửa sổ. Điều này cứ như là đang tự giễu vậy, thực sự là ngay cả căn cứ xác thực chứng minh bản thân còn sống cũng không có.

“Thanh Hòa?”

“Hử?”

“Anh ở đâu rồi?”

“Ở đây.”

“Vẫn luôn ở đây sao?”

“Vẫn luôn.”

“Sẽ không rời đi chứ?”

“Sẽ không.”

Bốn phía đều là hơi thở vững vàng bình thản của người kia.

... Thật tốt.

Sau lại Kỳ Vân mơ mơ màng màng ngủ quên mất. Trong cơn mê cảm giác có ai đó bế cậu lên giường, cởi quần áo và giày ra rồi đắp chăn. Không phải đang ở trong nhà mình. Có điều lại an tâm như nhau.

.
. .

Hôm sau tiếng La Tĩnh Hòa rời giường làm bữa sáng đánh thức Kỳ Vân. Cậu mở mắt, phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ của La Tĩnh hòa. Cậu lúng túng chạy ào ra cửa, thấy La Tĩnh Hòa đang bận rộn trong phòng bếp.

“A, cậu tỉnh rồi à? Đau đầu không?”

Kỳ Vân vô cùng áy náy: “Hôm qua rõ ràng uống không bao nhiêu rượu, thế mà lại say mất, còn làm phiền anh cả đêm... Thật có lỗi.”

La Tĩnh Hòa cười: “Con người mà, những lúc vô cùng vui sướng hay vô cùng khổ sở đều dễ say rượu nhất, tối qua cậu thuộc loại nào vậy?”

“Dĩ nhiên là... Vô cùng vui sướng rồi... Hôm qua tôi không làm phiền anh gì chứ? Ví dụ như nói gì sai khiến anh không thích ấy...”

“Không có đâu.” La Tĩnh Hòa mang ra hai chén bột ngô và một ***g bánh bao: “Cá nhân tôi rất thích bữa sáng kiểu Trung. Bình thường không quá bận đều ăn như thế. Hôm qua quên hỏi mất cậu quen ăn bữa sáng kiểu Trung hay kiểu Tây.”

Kỳ Vân cười tươi: “Hồi trước tôi đã nói rồi mà, có ăn là tốt rồi, đúng không?”

La Tĩnh Hòa nhìn cậu.

“Không phải là tôi khách sáo nên nói thế đâu. Từ nhỏ tới lớn, trên cơ bản... không có người thân làm cơm cho tôi, lúc tốt thì có người giúp việc nấu cho, tệ thì phải tự kiếm gì ăn tạm, bữa sáng được cho hộp sữa rồi tổng đi. Tôi tự nấu cơm, chẳng hạn như hầm canh táo hay gì đó...”

La Tĩnh Hòa cười ra tiếng: “Cậu thật sáng tạo.”

Kỳ Vân gãi gãi đầu: “Đúng á, hồi trung học rồi cuộc gặp phải vấn đề về dạ dày, suýt chút nữa đi đời. Vậy nên... Tôi đối với việc ăn uống không kén chọn gì, có người nấu cho ăn là may mắn lắm rồi.”

La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng ưm một tiếng: “Sau này tôi sẽ không hỏi thế nữa. Thật có lỗi.”

Kỳ Vân có chút luống cuống: “Cái đó... Tôi lên lầu đánh răng rửa mặt trước đã, anh chờ tôi nhé.”

La Tĩnh Hòa cời tạp dề ra: “Mau đi đi.”

Bữa sáng thực sự không tồi. Ngồi xe La Tĩnh Hòa đến trường, xuống xe nói lời tạm biệt với anh, sau đó bước vào cổng. Quả nhiên người được ăn bữa sáng đằng hoàng luôn rất có tinh thần, sáng ra Kỳ Vân hiếm khi mặt mũi hồng hào sáng láng như thế này lắm.

Dự báo thời tiết nói hôm nay trời trong xanh, ngàn dặm không mây.

(1) Rượu Gia Phạn (gia là thêm, phạn là cơm): Một loại rượu vàng của Thiệu Hưng, trong lúc nấu thay đổi tỉ lệ phối liệu, bỏ thêm gạo nếp hoặc gạo tẻ. Rượu vàng là loại rượu dùng loại gạo ngon có tên là Bồng Lai và lúa mạch để cất rượu. Rượu trong và nồng, sắc óng ánh như hổ phách, thường hâm nóng trước khi uống. Rượu Gia Phạn là một loại rượu bán nguyên chất.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7.

Lý Húc Phi đứng trên văn phòng nhìn xuống bên dưới. Cửa sổ sát đất cực lớn gần như chiếm hết một vách tường, liếc mắt nhìn xuống tạo cho người ta ảo giác như đang bay.

Quy chế của công ty, càng cao địa vị quyền lợi càng lớn. Lý Húc Phi ở tầng cao nhất. Anh thực sự là một người rất có năng lực, ba mươi lăm tuổi đã đi lên vị trí quản lý chính của một công ty liên doanh lớn, đây là điều không phải ai cũng làm được.

Từ vị trí cửa sổ nhìn xuống, dưới lầu là một khu phố bị hai tòa cao ốc văn phòng kẹp giữa chỉ còn nhỏ hẹp như khe hở. Thực ra khu phố kia rất rộng lớn, nhưng đứng ở góc độ của anh nhìn xuống, chỉ như vực sâu dưới vách núi thẳng đứng. Sâu không lường được. Người đến người đi như dòng nước chảy xiết, một khi bị cuốn vào, liền mất tăm mất tích.

Thế giới này, thật nguy hiểm.

Anh dứt tay vào túi quần nhìn xuống bên dưới nửa ngày, sau đó khẽ nhú mày. Hạ quyết tâm, Lý Húc Phi vươn tay phải, cầm lấy di động trên bàn làm việc.

Vừa đàm phán ổn thỏa xong một hợp đồng lớn, La Tĩnh Hòa dặn thư ký bất kể là ai đến tìm đều bảo tổng giám đốc đi vắng, sau đó khóa trái cửa phòng thả di động dành cho công việc xuống nơi lỏng cà-vạt rất không hình tượng mà ngã phịch xuống ghế xoay bằng da.

Bên trong một mảnh yên tĩnh, bỗng dưng nhạc chuông di động vang lên. La Tĩnh Hòa có hai di động, một chiếc dùng cho công việc, một chiếc dùng cho bạn bè. Anh bật dậy, lôi chiếc di động dành cho bạn bè từ trong đồng tài liệu ra, cũng quên xem mất là ai gọi tới, tiếp điện thoại liền cười nói: “Quên đồ gì hở?”

Đối phương trầm mặc nửa ngày.

“Thanh Hòa, là tôi.”

La Tĩnh Hòa xoa xoa ót: “A, xin lỗi, tôi tưởng là Kỳ Vân chứ. Sao thế?”

Bàn tay cầm ly nước của Lý Húc Phi vô thức nắm chặt lại: “Tôi muốn báo cho cậu biết...”

La Tĩnh Hòa cũng không sốt ruột. Anh ngã người lên ghế, mỉm cười chờ.

“Đại khái là tôi... sắp kết hôn.”

La Tĩnh Hòa có hơi giật mình: “Ồ người anh em cậu nghiêm túc đấy chứ?”

Lý Húc Phi không đáp lời.

Điện thoại truyền đến giọng nói của La Tĩnh Hòa. Hầu hết mọi người giọng nói trong điện thoại và giọng nói ngoài đời không giống nhau lắm. Ông nghe luôn khiến giọng người ta trở nên cứng nhắc. La Tĩnh Hòa lại không thế. Dù là trong di động, lúc anh nói chuyện vẫn lộ vẻ lo lắng như cũ. Lý Húc Phi lắng lắng nghe anh nói: “Cậu nghỉ phép quay về thành T cũng chẳng ở nhà được mấy ngày. Hai hôm trước tôi gặp dì, bà còn than phiền với tôi cậu đã hơn ba mươi tuổi rồi mà chẳng chịu nghĩ gì đến chuyện lập gia đình đâu. Không ngờ cậu lại chuẩn bị kết hôn rồi cơ đấy... Vậy mà cũng chưa chịu dẫn em dâu về cho tôi xem mặt.”

Lý Húc Phi bật cười: “Em dâu cái gì. Tôi với cậu ai lớn hơn hả?”

La Tĩnh Hòa tỏ vẻ hiển nhiên mà rằng: “Dĩ nhiên là tôi lớn hơn rồi. Tôi lớn hơn cậu hai ngày đấy nhé.”

Về vấn đề ai anh ai em, bọn họ ngay từ thời niên thiếu đã bắt đầu tranh giành. La Tĩnh Hòa lớn hơn Lý Húc Phi hai ngày, có điều Lý Húc Phi chưa bao giờ chấp nhận điều này.

“Tôi không chấp nhận.”

“Có không chấp nhận thì vẫn là tôi lớn hơn.”

La Tĩnh Hòa ở đầu dây bên kia cười rộ lên. Khi anh cười, dường như không khí cũng có chút rung động theo.

Tổng công ty nằm ở thành phố trực thuộc trung ương nổi tiếng giàu có và đông đúc. Thành T cách thành phố trực thuộc cũng không xa, nhưng Lý Húc Phi rất ít khi trở về.

“Cô ấy rất tốt. Quen nhau qua bạn bè. Là một người phụ nữ không tệ.” Lý Húc Phi đột nhiên nói.

“Vậy thì tốt rồi. Nói cho dì chưa?”

“Chưa. Từ từ đã. Hôn lễ tôi với Lâm Cẩm đều đã tính giản lược hết thảy. Cô ấy là một người phụ nữ rất được.”

Không chú ý đến Lý Húc Phi cứ vô tình nhấn mạnh đối phương là một người phụ nữ tốt, La Tĩnh Hòa cười nói: “Ai ai, biết rồi biết rồi. Tôi sẽ tặng cậu một bao lì xì lớn. Đến lúc cháu trai hay cháu gái sinh ra, nhận tôi làm cha nuôi là được.”

“Vậy thì cần phải là một cái khóa trường mệnh (1) bằng vàng ròng đấy.”

“Nghĩ đến lâu rồi chứ gì thằng nhóc cậu. Tôi thì không thành vấn đề rồi, hắc hắc, chỉ xem cậu có được việc không thôi.” (ý là để xem cậu có sinh con được không thôi ấy=)))

“Cậu mới không được việc ấy.”

Đề tài lần nữa trở về mấy chuyện tranh luận lung tung không dinh dưỡng. Cứ hễ hai người bọn họ ở chung một chỗ là gì cũng tranh nhau, việc này ngược lại trở thành thú vui giữa cả hai.

“Húc Phi, kết hôn rồi thì sống tốt nhé.” La Tĩnh Hòa đột nhiên trở nên nghiêm túc. “Như thế đi với chú cũng có thể an tâm.”

“Ừ.”

“Bữa nào nhớ dẫn em dâu về cho tôi xem mặt đấy... Tên là Lâm Cẩm đúng không?”

“Ừ.”

“Tôi sẽ chuẩn bị khóa trường mệnh. Yên tâm đi, nhất định sẽ là vàng nguyên chất.”

“Ừ.”

La Tĩnh Hòa cuối cùng cũng phát giác Lý Húc Phi khác thường: “Húc Phi?”

“Ừ?”

“Sao thế?”

“A... Nắng rất gắt, chiếu vào làm tôi mệt rồi.”

“Giờ là buổi chiều rồi mà, hiếm khi nắng gắt như thế.”

“Vừa bận xong, tôi ngủ một lát đã nhé.”

“Tôi cũng vậy, xuân khốn thu phạp (2) a.”

“Cúp nhé?”

“Cúp đi. Nhớ liên lạc thường xuyên nhé.”

Lý Húc Phi đóng di động, lúc này mới phát hiện ly thủy tinh thể nhưng đã bị mình bóp nứt. Cạnh thủy tinh sắc nhọn cắt vào tay, máu hòa nước chảy xuống, lan ra trên bàn làm việc rộng lớn.

Mây là đồ bỏ đi.

Anh ôm mặt, lui sau bàn làm việc. Mặt trời ngoài cửa sổ sát đất xuôi theo quỹ đạo dần nghiêng về hướng tây, bóng người chậm rãi chuyển động. Cả người Lý Húc Phi, khe khẽ bị vây bọc trong chiếc bóng.

.
. .
. .
. .
. .

Nét đặc sắc của thành T, cây nhiều. Thu đến những chiếc lá đỏ vàng theo gió bay múa khắp trời, người người qua lại từ giữa, hơi thở lãng mạn chậm rãi khuếch tán. Kỳ Vân ôm sách vở chạy ra cổng, thấy La Tĩnh Hòa tựa vào chiếc Audi, ngắm lá khô tung bay bốn phía.

Vẫn là khăn quàng cổ màu trắng như cũ, có điều lần này đổi thành áo bành tô trang trọng màu đen. Có lẽ là vừa tan ca, hai tay dút vào túi áo khoác, vẻ mặt tĩnh lặng an bình.

“Hey, xin lỗi tôi tan học hơi muộn.” Kỳ Vân chạy đến thở hồng hộc, lúc tới gần anh hai tay chống đầu gối không thẳng lưng nổi. Hai hôm nay La Tĩnh Hòa không bận lắm, tối về liền thuận đường đón luôn cậu.

La Tĩnh Hòa tiếp sách vở trong tay Kỳ Vân, vỗ nhẹ nhẹ lên lưng cậu: “Gấp cái gì. Dù sao tôi tan ca cũng không có việc gì làm.”

Kỳ Vân đứng thẳng dậy, vui vẻ hỏi: “Tối nay ăn gì?”

La Tĩnh Hòa búng nhẹ lên trán cậu: “Thấy tôi là chỉ nghĩ đến ăn sao?”

Kỳ Vân ôm đầu cười ngây ngô.

“Lên xe đi. Tối nay tôi định nấu cháo bằng nồi đất, chắc sẽ ăn trễ một chút.”

Kỳ Vân mở cửa ngồi vào xe, đột nhiên sững người một chút, thò đầu nhìn ra cửa xe.

“Sao thế?”

“Không... Vừa nãy hình như thấy có người nhìn về phía này, chắc là ảo giác thôi.”

La Tĩnh Hòa cười trêu: “Đói đến hoa cả mắt rồi.”

Chiếc Audi màu đen chậm rãi rời đi. Một bóng người lẳng lặng đứng sau cây phong to lớn, nhìn về phía chiếc xe đã đi xa, thật lâu, không hề động đậy.

(1) Khóa trường mệnh: còn gọi là “khóa đỡ đầu”. Đây là một loại trang sức được đeo trên cổ trẻ em thời Minh – Thanh, được xem là có thể xua tà ma và tránh tai họa. Nhiều trẻ được sinh ra chưa lâu đã bắt đầu đeo khóa này đến tận lúc trưởng thành, phổ biến nhất là vào lúc làm lễ trăm ngày hay một tuổi.

(2) Xuân khốn thu pháp: Đây đủ hơn là “Xuân khốn thu pháp hạ đả truân nhân”. Đây là câu cửa miệng của những người hay buồn ngủ.

Suốt mùa đông, bộ não của chúng ta đã quen làm việc trong điều kiện huyết dịch dồi dào, sang xuân chưa thể kịp thích ứng ngay với tình trạng huyết dịch giảm thiểu, nên thường hay dẫn tới tình trạng mệt mỏi, uể oải, buồn ngủ ... mà người xưa gọi là “xuân khốn”. Mùa hè nóng bức đêm đến ngủ không ngon nên sáng ra uể oải dễ gạ gặt. Lại thêm mùa hè mồ hôi ra nhiều làm mất cân bằng lượng muối và nước trong cơ thể, dạ dày cũng hoạt động không tốt, gánh nặng của hệ thống tim mạch tăng thêm. Hè qua thu đến, thời tiết mát mẻ hơn nên ít đổ mồ hôi, cơ thể bước vào giai đoạn nghỉ ngơi và hồi phục, lượng muối và nước được cân bằng, nhưng lúc này cơ thể con người đã mệt mỏi, dẫn đến tình trạng hay được gọi là “thu pháp”.

8. Chương 8

CHƯƠNG 8.

Thứ Bảy Chu Duyên hẹn Kỳ Vân cùng mấy bạn học ra ngoài chơi. Kỳ Vân tính tình ngày càng sáng sủa, đây là chuyện tốt. Buổi chiều về nhà thấy cửa trên lầu ba để mở, bên trong vang lên tiếng nước chảy róc rách. La Tĩnh Hòa mang tạp dề, đầu quần khăn trắng đang dọn vệ sinh, cửa sổ đều mở ra, chấn bông vất lên bệ cửa.

“Về rồi à.” La Tĩnh Hòa chống cây lau nhà cười nói: “Hôm nay trời nắng, đem chăn ra phơi trước khi bắt đầu vào đông. Cậu cũng về đem phơi đi, mùa đông sẽ không dễ sinh bệnh.”

Kỳ Vân lúc này mới nhớ đến hình như cậu chưa phơi chăn bao giờ... Xấu hổ gãi gãi ót: “A ha ha, đúng nhỉ, tôi quên bémot chuyện này. Giờ trở về phơi ngay đây.”

La Tĩnh Hòa gật nhẹ đầu.

Tổng vệ sinh thôi nào. Lấy hết chăn ra phơi, vỏ chăn và ra trải giường thì tháo ra, đem đi giặt. Quần áo cho mùa đông cũng phải phơi, quần áo mùa hè để riêng giặt xong thì cất đi.

Chỉ chốc lát sau, Kỳ Vân ôm ra giường và vỏ chăn xuống lầu: “Cái đó... Tôi không có máy giặt, có thể mượn của anh không?”

La Tĩnh Hòa chìa vào sọt tre cạnh máy giặt: “Để vào đó đi. Chờ tôi giặt xong sẽ chuyển cho cậu.”

Nhà của La Tĩnh Hòa đã quét dọn xong. Ra giường màu trắng trên ban công lay động theo chiều gió, trong không khí thoang thoang mùi xà phòng giặt tươi mát.

“Gọn gàng ngăn nắp thật đấy, nhìn nhà anh là tôi lại thấy xấu hổ.” Kỳ Vân ngồi trên sô pha, cầm tách trà. La Tĩnh Hòa đứng cạnh máy giặt bỏ vỏ chăn ra giường vào giúp Kỳ Vân: “Dọn dẹp để ở cho thoải mái thôi.”

“Làm thế này đây, tôi muốn ở lại nhà anh luôn không đi nữa.” Kỳ Vân bắt chợt nói.

“Hử?” La Tĩnh Hòa ngẩng đầu, mỉm cười: “Vậy không cần đi chứ sao.”

“Tôi nghiêm túc đó.”

“Thì tôi cũng nghiêm túc mà.”

Kỳ Vân hoan hô một tiếng nhào xuống sô pha lăn qua lăn lại. La Tĩnh Hòa tùy cậu âm ỉ. Đang lẩn lẩn Kỳ Vân bỗng phát hiện trên tủ đặt một khung ảnh gỗ, bên trong là ảnh chụp đã hơi ố vàng.

Cậu đứng dậy, cầm lấy khung ảnh, chăm chú nhìn.

Hai người thiếu niên, một người trên mặt dán băng cá nhân, tay phải ôm quả bóng, nhìn về phía ống kính đưa tay chữ V, hết sức phấn khởi. Người kia quàng vai cậu ta, giơ ngón cái, vẻ mặt tự tin nhếch khóe môi. Cảnh nền có vẻ là sân thể dục của trường trung học nào đó, xa xa còn thấy bóng học sinh chạy bộ.

Cậu trai ôm bóng, là La Tĩnh Hòa. Người còn lại là Lý Húc Phi. Khi đó trên mặt họ đã gần như có thể nhìn ra dáng vẻ hiện tại, chẳng qua là ngây ngô hơn chút, mang theo nét non nớt đặc biệt của thiếu niên.

“Đây là... anh đúng không?”

La Tĩnh Hòa từ phía sau bước đến, cẩn thận nhìn: “Hắn là có thể nhìn ra nhỉ? Chụp hồi tôi với húc Phi học lớp 11. Mười bảy mười tám năm rồi, chất lượng ảnh màu khi đó chưa tốt, đều ố vàng cả rồi.”

“Trung học của thành T mấy năm trước đã được xây lại với quy mô lớn, cao cấp hơn rất nhiều. Mà hồi anh học đúng là tệ thật đó.”

“Ừ. Mười mấy người ở chung một túc xá lớn, mỗi tầng chỉ có một WC.” La Tĩnh Hòa lấy vỏ chăn đã được giặt sạch ra, giữ mạnh: “Bên tôi hết chỗ phơi rồi, cậu mang về phơi nhé.”

Kỳ Vân vẫn chăm chú nhìn ảnh chụp.

Nói thế nào nhỉ.

“Thời quá khứ” đối với người thân quen mà nói, không phải là một từ hay lắm. Ký ức của quá khứ đối với người của hiện tại mà nói vĩnh viễn khó có thể với tới được, vì hoàn toàn không có khả năng tham gia vào. Kỳ Vân đứng nhìn nửa ngày, hai người thiếu niên hăm hở quàng vai bá cổ dựa vào nhau, cậu thậm chí còn có thể cảm nhận được người chụp ảnh đang mỉm cười.

“Nhanh thật đấy. Trong nháy mắt mà tôi đã ba mươi lăm tuổi rồi.” La Tĩnh Hòa nhỏ giọng lầm bầm: “Nghĩ một chút, quả thực dọa người.”

Quãng thời gian họ chơi bóng rổ, bản thân chỉ mới ngồi trên ghế tiểu học, chỉ là một tên nhóc con nhỏ xíu. Không phải cũng là dọa người sao.

Kỳ Vân mang vỏ chăn ra giường về nhà, sao đó lại chạy sang, ngồi xồm trên sô pha, đòi La Tĩnh Hòa kể về thời niên thiếu của anh. La Tĩnh Hòa đang chuẩn bị nguyên liệu nấu cháo trong phòng bếp, vừa vo gạo vừa cười nói: “Cũng không có gì đặc biệt để kể, giống với mọi người cả thôi. Đến trường, thi cử, chơi bóng rổ, đôi khi nổi loạn thì đánh nhau với người ta. Không khác gì cả.”

Kỳ Vân ôm gối, cầm khung ảnh, đột nhiên hỏi: ‘Anh và Lý Húc Phi, quan hệ vẫn luôn tốt như thế sao?’

La Tĩnh Hòa kéo cửa sổ trên vách ngăn giữa phòng khách và phòng bếp ra, tao nhã cười: “Đúng vậy. Vẫn luôn như thế này ấy. Nhờ phiếu cơm mà tôi quen cậu ấy, lúc đó chúng tôi vừa lên năm một cao đẳng trung học (1). Sau đó thì cứ luôn như hình với bóng vậy, đại học cũng thi chung trường. Sau khi tốt nghiệp đại học, Húc Phi vào làm việc cho công ty hiện tại. Tôi thì lúc đó chẳng biết sâu cạn gì, một mực đòi tự gây dựng sự nghiệp. Đó là chuyện dễ dàng vậy sao? Lăn lộn mấy năm đều chỉ là lãng phí thời gian, không được kết quả gì, còn gánh trên vai món nợ kèch xù. Ai, quãng thời gian đó đúng là đi đến địa ngục đời người ấy. Sau lại Húc Phi biết được, nghĩ mọi cách giúp tôi trả nợ, còn giúp tôi tìm việc. Cậu ấy bất quá cũng chỉ là viên chức của công ty thôi, lại tận lực giúp tôi. Sau đó cậu ấy được thăng chức, liền tiến cử tôi với cấp trên, bảo tôi còn có năng lực hơn cậu ấy. Lúc đó tôi chán nản đến cực điểm rồi, thế nào cũng chẳng sao. Đâu hề nghĩ đến cao tăng công ty thế nhưng lại nghe theo lời tiến cử của Húc Phi, cất nhắc tôi lên. Lúc đó tôi nghĩ “phải biết nghĩ cho Húc Phi, không thể có lỗi với cậu ấy được”, thế là liều mạng làm việc, dù sao cũng không thể làm mất mặt cậu ấy. Mười năm này nhân sự công ty thay đổi đến căn bản khó mà hình dung được, nhưng Húc Phi vẫn một mực giúp tôi. Bất kể là công tác thuận lợi hay gặp trở ngại, thành công hay thất bại, cậu ấy đều tín nhiệm tôi vô điều kiện, chống đỡ cho tôi. Cậu nói, làm anh em được đến bậc này, người ta còn mong gì nữa đây? Tôi thường nghĩ, có thể gặp được Lý Húc Phi, nói không chừng chính là vận may lớn nhất đời tôi ấy.”

Kỳ Vân ngắm vẻ mặt bình thản của La Tĩnh Hòa, lại cúi đầu nhìn xuống khung ảnh trong tay.

Anh em ư...?

Bữa tối là cháo được thiện (2) loãng. Toàn là thực vật, Kỳ Vân chỉ nhìn ra được đậu hủ, hình như còn có cà rốt với hạt ngô gì đó. La Tĩnh Hòa nói mùa thu hanh khô, người rất dễ bị bội, cháo này có thể giải nhiệt hạ hỏa.

Mùi vị đậm nhạt, lúc mới húp một ngụm thì chưa thấy gì, càng húp dư vị càng thơm ngon. Xử xong hai chén Kỳ Vân còn muốn thêm, nhưng La Tĩnh Hòa ngăn lại: “Thích thì hôm nào tôi lại nấu cho cậu. Buổi tối đừng ăn nhiều quá, ảnh hưởng giấc ngủ. Sáng mai chúng ta uống sữa đậu nành được không?”

Kỳ Vân không tình nguyện mà đặt chén xuống: “Gần đây không có bán sữa đậu nành đâu ấy.”

La Tĩnh Hòa thu dọn chén bát: “Tôi có ngâm đậu, sáng mai đem xay là vừa. Sữa đậu nành mua bên ngoài đều hòa nước, không ngon.”

Kỳ Vân ợ một cái: “Vây thật tốt, mà ăn gì cho hợp đây?”

La Tĩnh Hòa mở tủ lạnh: “Hôm qua tôi có làm một ít bánh bao, sáng mai đem chiên đi.”

Kỳ Vân hoan hô một tiếng: “Thanh Hòa anh rất vĩ đại!”

La Tĩnh Hòa búng lên trán cậu: “Hai chữ vĩ đại của cậu giá cũng thiệt rẻ, cứ chăm cậu ăn no là được.”

(1) Cao đẳng trung học: Cao trung, trung học phổ thông

(2) Cháo được thiện: phối hợp được liệu và nguyên liệu nấu ăn có giá trị chữa bệnh lại với nhau. Đây là món ăn truyền thống của Trung Quốc, giàu chất dinh dưỡng, phòng bệnh chữa bệnh, kéo dài tuổi thọ.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9.

Mỗi ngày của Kỳ Vân trôi qua quá mức vui sướng, chờ nhận được điện thoại của Lão Từ mới nhớ ra đã quên mất người ta thật lâu.

“Chính thức khai trương rồi đấy. Khi nào thì đến xem được?”

Kỳ Vân liếc nhìn bóng người cao gầy đang nấu cơm trong phòng bếp: “Đã chính thức khai trương rồi á? Ai nha nhất định phải ghé qua nhìn xem. Có điều là... Tôi rủ thêm một người được chứ?”

Lão Từ bên kia im lặng chốc lát, sau đó đầy hàm ý mà ừ ~ một tiếng.

Kỳ Vân có chút chột dạ: “Không phải như cậu nghĩ đâu!”

“Ừm.”

“Là hàng xóm thôi!”

“Ừm.”

“Từ Ngưng!”

“Không phải tôi chỉ “ừm” thôi sao, cậu nổi điên cái gì?”

Kỳ Vân tức đến giữa mặt nhìn trần nhà, một bên chú ý dừng để La Tĩnh Hòa nghe được, một bên tận lực hạ giọng: “Hàng xóm của tôi là người rất tốt, giúp tôi không ít, chỉ là muốn đáp lại người ta thôi, được chưa?”

Lão Từ hắc hắc cười nói: “Được chứ, sao lại không được. Không phải là người đứng bên đường đối diện tôi đó chứ? A không có khả năng trùng hợp vậy đâu nhỉ?”

Kỳ Vân vừa nghe lời này, chợt trầm mặc chốc lát. Không, không trùng hợp như vậy đâu, mà là còn trùng hợp hơn vậy nữa kia. Cậu không thể xác định rốt cuộc bản thân và Lý Húc Phi có thể tính là quan hệ đối địch hay không, dù sao anh ta không thích cậu, bản thân cậu cũng không thích anh ta.

Có lẽ đối với Lý Húc Phi mà nói, cậu chỉ là một kẻ xa lạ chẳng biết từ đâu thành linh xông vào lãnh địa của anh ta, chỉ thế mà thôi.

Kỳ Vân chạy nhanh vào phòng bếp, thực hào hứng nói: “Bạn đại học của tôi tự mở một quán bar, cậu ấy rủ chúng ta đến chơi, lúc nào thì tiện cho anh?”

La Tĩnh Hòa đang rửa đồ ăn, khi nghe được hai chữ “Chúng ta” thì hơi sững người. Nhưng Kỳ Vân không chú ý tới, vẫn đầy mong đợi mà nhìn anh. La Tĩnh Hòa cười khế: “Tối nay hay tối mai đều được.”

Kỳ Vân cầm di động, lại chạy về phòng khách: “Vậy tối nay đi.”

La Tĩnh Hòa cười cười, cầm dao, gọt vỏ bầu.

Cơm trưa là một loại bánh làm từ bầu. Không phải bầu độn, mà là trộn lòng trứng, một ít bột mì, bầu thái sợi, muối và chút đường lại với nhau, sau đó rán trên chảo điện. Nghe thì tưởng đơn giản, kỳ thực rất thử thách tay nghề của người làm. Chẳng hạn như phải trộn đều và đặc vừa phải, bột mì nhiều quá, bánh rán xong sẽ vừa cứng vừa không thơm. Nếu đổ nhiều nước, bánh rán xong sẽ không tạo thành hình, không xốp cũng không giòn. Bánh bầu La Tĩnh Hòa rán xốp giòn thơm mềm, mùi trứng và bầu đều vừa phải. Loại bánh này dùng chung với sữa đậu nành rất hợp, không ngấy. Kỳ Vân uống sữa đậu nành không đủ, La Tĩnh Hòa mới đây đặc biệt mua một máy làm sữa đậu nành dung lượng lớn, chăm no Kỳ Vân.

Ăn hết ba miếng bánh bự, Kỳ Vân no đến đánh ợ. La Tĩnh Hòa thở dài, “Cậu thì no đến khó chịu, còn lãng phí ba miếng bánh của tôi.”

Buổi chiều La Tĩnh Hòa gọi điện báo, không đến công ty. Kỳ Vân cũng không có tiết, ngồi ì trên sofa nhà La Tĩnh Hòa sưởi nắng, than thở La Tĩnh Hòa là giai cấp bóc lột, hơn nữa còn hủ bại đến không cần đi làm. La Tĩnh Hòa lắc đầu mỉm cười, tùy Kỳ Vân quấy rối.

Kỳ Vân ngủ gật mắt, lúc mở mắt đã là sáu giờ chiều. Trên người là chiếc chăn mỏng, La Tĩnh Hòa bận rộn trong phòng làm việc. Kỳ Vân duỗi lưng, gãi đầu, nhảy xuống sofa, chạy vào phòng làm việc: “Thanh Hòa chúng ta chuẩn bị xuất phát đi?”

La Tĩnh Hòa mang kính, dáng vẻ trông rất nhã nhặn: “Mới sáu giờ mà? Có sớm quá không. Quán bar mấy giờ mở cửa?”

Kỳ Vân tùy tiện lôi một quyển sách ra xem: “Thật ra đi lúc nào cũng được. Chỉ là đến xem bạn tôi làm ăn thế nào thôi. Với cả, tôi cũng biết anh không thích mấy nơi như thế.”

La Tĩnh Hòa tháo kính xuống, cầm trong những ngón tay thon dài: “Cũng không phải không thích gì, chỉ là không cách nào ngồi lâu thôi. Lúc nhỏ tôi bị viêm phổi rất nghiêm trọng, cả đường hô hấp đều bị ảnh hưởng, đến giờ vẫn không chịu được mấy loại khói bụi này kia. Ban ngày đi làm giao thiệp với mấy kẻ nghiện thuốc đã là quá sức, tối gì đến đến còn ra ngoài chịu khổ.”

Quả thực là vậy, La Tĩnh Hòa tửu lượng không tồi, nhưng lại chưa bao giờ hút thuốc.

“A? Ô sao anh không nói sớm, vậy tối nay...”

La Tĩnh Hòa lắc đầu: “Cũng không chiều chuộng vậy đâu. Nếu không sao trộn lẫn trên thương trường được. Vả lại tôi cũng rất muốn gặp bạn cậu, nhìn xem có phải cũng thú vị như cậu không.”

Kỳ Vân tức đến mặt ửng đỏ: “Thú, thú vị? Anh thấy tôi thú vị?”

La Tĩnh Hòa xoay xoay cây bút trong tay: “A có lỗi, vô ý nói thật mất rồi.”

Kỳ Vân tiến đến cù anh, La Tĩnh Hòa cười đến thở không ra hơi, liên tục xin tha. Náo loạn nửa ngày, Kỳ Vân mới cười nói: “Vậy đi sớm đi. Nhân lúc ít người dạo quanh một chút. Tám chín giờ bao người bản khoăn đau khổ kéo đến, khói rượu không trách khỏi, mình liền rời đi.”

La Tĩnh Hòa vò tóc Kỳ Vân, gần đây anh rất thích động tác này, Kỳ Vân thì mỗi lần như thế đều có một cảm giác thất bại: “Sao mỗi lần ở cạnh anh tôi đều cảm thấy bản thân ngày thơ buồn cười thế nhỉ.” La Tĩnh Hòa búng lên trán cậu: “Tôi lớn hơn cậu mười mấy tuổi đấy, nếu đổi ngược lại, không phải tôi sống uống phí rồi sao.”

Quả thật Lão Từ không mở cửa. Từ cửa sau của tầng dưới, kéo hai người lên phòng nghỉ tầng hai. Coi như cũng sạch sẽ gọn gàng, ở cạnh La Tĩnh Hòa lâu, yêu cầu đối với nơi chốn và hoàn cảnh cũng cao hơn. Kỳ Vân cầm bình nước khoáng: “Làm ăn được không?”

Lão Từ đáp: “Cũng được. Vị trí không tồi, buổi tối náo nhiệt lắm đấy.”

La Tĩnh Hòa vẫn đứng bên cửa sổ nhìn xuống. Lúc Kỳ Vân giới thiệu anh là hàng xóm, Lão Từ chỉ nhìn anh cười. Kỳ Vân bị Lão Từ lôi kéo thì thầm, La Tĩnh Hòa cũng không đi quấy rầy bọn họ.

“Chỉ được cái mã.” Lão Từ thấp giọng nhận xét: “Nham hiểm.”

“Đừng nói vậy.” Kỳ Vân có chút không yên lòng, vẫn trộm nhìn theo bóng La Tĩnh Hòa.

“Mở quán bar, điểm tốt chính là gặp được nhiều loại người. So với cái loại suốt ngày nhốt mình trong tháp như cậu kinh nghiệm hơn nhiều.” Lão Từ về mặt xem thường: “Là loại người thành đạt chứ gì? Vừa thấy đã biết điển hình của loại trong bụng đầy ý xấu. Chỉ có điều, người này cũng cho tôi cảm giác rất kiên định. Là một người biết cách sống. Hẳn bao nhiêu rồi?”

“Ba mươi lăm.”

“Gi? Nhìn không ra đấy. Tôi còn tưởng hẳn xấp xỉ cậu chứ, chỉ là nét mặt trưởng thành hơn thôi.”

“Được rồi được rồi, mấy ngày không gặp thôi đã bà tám hơn. Tôi thấy người ta bình thường thật sự, cậu cũng nói anh ấy rất biết cách sống, tương lai nhất định cưới vợ sinh con thôi.”

Lão Từ nghiêng đầu: “Cậu có cảm thấy bản thân không bình thường không?”

Kỳ Vân xoay người tính đi, lại bị cậu ta giữ chặt: “Cậu phải tin, tôi thực lo lắm đấy. Nếu cậu có thể cùng một cô gái sống vui vẻ vậy dĩ nhiên là tốt nhất, nhưng có thể thế sao? Nếu người trước mắt thực sự không tôi, bỏ qua cậu đúng là đồ x ngốc, biết không?”

Kỳ Vân đột nhiên nghiêm mặt nhìn Lão Từ: “Bệnh độc mang trên người, không cố ý truyền nhiễm bệnh tật cũng là phạm pháp đấy, cậu cũng biết chứ hả.”

Lão Từ kinh hãi: “Cậu nói gì thế?”

“Cậu cũng biết người như chúng tôi gian khổ bao nhiêu mà. Ngộ nhờ anh ấy không phải, cứng rắn bề cong người ta, sau đó thì sao? Làm thế nào giờ?”

Lão Từ cười lạnh ra tiếng: “Tốt tốt, tôi thế mà không biết cậu còn có loại giác ngộ này kia đấy. Nghe lời cậu có vẻ gần đây cậu cứ quẩn lầy người ta suốt, vì cái gì vậy? Người ta không thân không quen nợ cậu tiền a hay sao mà phải hầu hạ cậu? Giờ cậu qua đó nói với hắn cậu là đồng tính sau đó hét lớn một tiếng anh cút đi cam đoan cậu phiền não gì cũng không có!”

Kỳ Vân sững người ngay tại chỗ. Âm cuối Lão Từ có hơi cao giọng, dẫn La Tĩnh Hòa nhìn qua phía này.

Không phải là muốn làm bộ làm tịch thế đâu.

Kỳ Vân cũng khinh thường bản thân.

Cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, chỉ ở bên dựa dẫm Thành Hòa, coi như đương nhiên mà hưởng thụ hơi ấm anh mang lại. Bản thân thật tham lam, thật trơ tráo, cậu hiểu rõ mà.

Thế nhưng một mặt cũng thật sợ hãi. La Tĩnh Hòa càng tốt càng muốn nắm lấy anh trong tay ai cũng không nhường cho nói gì cũng không buông ra. Bản tính con người vốn ích kỷ mà. Thế nhưng nếu bị anh phát giác không tiếp nhận thì sao? Nếu bị anh chán ghét mà vứt bỏ thì sao đây?

Chỉ cần tưởng tượng như thế, trên người liền như bị dội nước lạnh.

Ngắm nhìn sườn mặt La Tĩnh Hòa.

Không muốn rời khỏi người này.

Không muốn buông tay.

Nhưng lại không dám thú nhận.

Chìm giữa mệnh mang, Kỳ Vân dường như lý giải được Lý Húc Phi. Tuy rằng không biết rốt cuộc chân tướng có phải là thế không, nhưng mà, cảm giác sợ hãi buông tay này, cũng chân thật như thế. Anh ta, hẳn là cũng giống cậu.

“Ừm, cũng không còn sớm nữa. Có thể dẫn chúng tôi đi tham quan chút không? Tôi rất ít vào quán bar, nên ít nhiều cũng tò mò chút.”

La Tĩnh Hòa rời cửa sổ, thực điềm đạm mà nhìn Lão Từ. Anh là đàn ông phương Bắc chính gốc, thân cao rất có ưu thế, nhìn Lão Từ phải cúi xuống. Lão Từ có lẽ là thấy hơi áp bức, a một tiếng, cười gượng nói: “Xấu hổ quá, chỉ lo nói chuyện với Kỳ Vân, không tiếp đãi chu đáo.”

“Không sao. Bạn học với nhau thân thiết là phải thôi.”

Lão Từ cầm chìa khóa mở cửa xuống lầu, Kỳ Vân hãy còn ngăn người. Bất ngờ một cánh tay cường tráng mạnh mẽ khoát lên vai cậu, dọa cậu nhảy dựng.

Là La Tĩnh Hòa.

“Ngăn người gì thế? Đi thôi nào.”

Kỳ Vân lấp bắp: “Thanh, Thanh Hòa...”

La Tĩnh Hòa mỉm cười ấm áp: “Ừ?”

“Không, không có gì...”

Bàn tay giữ lấy góc áo La Tĩnh Hòa dần nắm chặt lại. La Tĩnh Hòa dường như không phát hiện. Không buông tay, không buông tay, kiên quyết, không buông tay.

Bánh bầu

10. Chương 10

CHƯƠNG 10.

Mưa thu từng trận tiếp từng trận. Nói theo phương ngôn Bắc Kinh trước kia thì là “nhất trận thu vũ nhất trận hàn”, tháng mười một chưa đến đã bắt đầu khoác trang phục mùa đông.

Mưa thu dày đặc, nhưng sức ngấm chậm chùng. Từng tầng từng tầng như dệt chiếc lưới mỏng, khác với mưa hạ đến nhanh đi cũng nhanh, mưa thu cứ nhất định phải đem hơi lạnh thấm vào tận xương mới rời đi.

Ban ngày La Tĩnh Hòa có một buổi xã giao, là tiệc rượu của cao tầng công ty, khen ngợi những viên chức có thành tích nổi bật trong mấy tháng nay. Người đàn ông độc thân bấu vật tuần tú nhả nhặn như La Tĩnh Hòa bất cứ lúc nào cũng là tiêu điểm, không biết bao nhiêu cô gái ngấm ngấm mở đường. La Tĩnh Hòa là một người giữ thân trong sạch, trước kia cũng từng có bạn gái, nghe nói còn đề cập đến việc kết hôn, nhưng cuối cùng lại hữu nghị chia tay. Ông bướm không tìm đến được anh, cũng không dừng chân bỏ cuộc. Tiệc rượu nhìn đáng vẻ Tây trang giày da nghiêm cấm cấm dục của anh, đám bà tám đều ham đánh cược xem sau cùng ai là người có thể bắt được ông tổng này.

“Ngài ấy muốn làm quả trứng tròn thật tròn đấy mà.” Mấy phụ nữ lớn tuổi đã lập gia đình tụ lại trêu đùa, “Là quả trứng ruồi nặng không bầu vào được”, một quả trứng rất tròn thì ruồi nặng không cách nào đậu lên nổi. Thế nhưng nhìn thấy đáng vẻ thần nhiên kia của anh quả thực không hiểu sao cứ khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi, quả trứng rất tròn, không phải cũng là đồ khôn sao.

Khó khăn chịu đựng đến lúc kết thúc, La Tĩnh Hòa rời đi từ cửa sau. Nữ phó tổng bên cạnh anh hút thuốc còn dư hơn đàn ông, xông khói anh đến khó lòng thở nổi, vừa ngượng ngùng ho khan vừa đi ra. Một khi giải thoát liền lập tức rời khỏi hội trường. Hơn nữa vẫn là bộ dạng nghiêm túc như lúc mới đến, nên không người nào dám can đảm tự chia sủng vào người mà tìm tới anh.

Mưa vẫn chưa có ý định ngừng lại, nhiệt độ không khí thấp đến khiến người ta rùng mình. La Tĩnh Hòa chạy nhanh ra xe, một bên khởi động ô tô một bên suy nghĩ hôm nay nên ăn gì. Trời lạnh nên uống canh thịt cừu, hôm trước mẹ La gọi điện nhắc anh đầu đông nhất định phải uống canh thịt cừu, phải bỏ nhiều tiêu một chút. Siêu thị chưa đến giờ đóng cửa, chắc vẫn có thể đến kịp mua ít thịt cừu.

Chờ anh mua đủ nguyên liệu, trời đã nhá nhem tối. Đậu xe ở bãi thu phí cạnh khu dân cư, La Tĩnh Hòa che dù chạy về nhà. Thật sự là rất lạnh.

Ngoài hành lang tối om, mơ hồ một bóng người.

La Tĩnh Hòa chạy đến gần mới phát hiện, không ngờ lại là Kỳ Vân. Không che dù, mặc quần áo ở nhà, đứng thất thần trong mưa, toàn thân đều ướt đẫm. La Tĩnh Hòa hoảng sợ nắm lấy tay cậu, lạnh như băng, không biết đã đứng trong mưa bao lâu rồi.

“Kỳ Vân? Sao cậu lại đứng chỗ này?” La Tĩnh Hòa vừa vội vừa tức, kéo cậu cũng không đi. Kỳ Vân hốt hoảng lấy lại tinh thần: “Thanh, Thanh Hòa?”

La Tĩnh Hòa lấy chìa khóa kéo cậu lên lầu: “Về nhà trước đã, chờ về đến nhà rồi nói sau.”

Kỳ Vân yên lặng theo sau anh, toàn thân run rẩy.

Lên đến nhà La Tĩnh Hòa rồi, Kỳ Vân một thân nhỏ nước đứng nơi cửa. La Tĩnh Hòa lục ra một chiếc khăn lông trắng lau đầu cho cậu, vừa bảo cậu mau cởi quần áo ướt sũng ra, quần khăn ngồi cạnh máy sưởi, vừa chạy vào phòng tắm mở nước nóng, nước đầy rồi thì nhét Kỳ Vân vào bồn. Kỳ Vân co người ngồi trong bồn nước nóng, thật lâu sau mới thả lỏng ra. La Tĩnh Hòa kiểm mấy viên aspirin và thuốc cảm ba số chín, chờ Kỳ Vân ra thì cho cậu uống.

Kỳ Vân tắm xong, lau khô người, mặc đồ ngủ của La Tĩnh Hòa vào, đắp chăn bông ngồi trên giường. La Tĩnh Hòa nhét cho cậu một ly thuốc cảm, hơi nước đưa tình lượn lờ trước khuôn mặt ửng đỏ của cậu.

“Bà nội của tôi qua đời rồi.”

Kỳ Vân thỉnh linh nói.

La Tĩnh Hòa ngồi bên cậu, dùng khăn lau tóc cho cậu.

“Bà nội của tôi là một giáo sư rất có danh tiếng. Nhưng mà tôi không thích bà.” Kỳ Vân ngoan ngoãn lui vào trong chăn: “Lúc ba tôi lấy mẹ tôi bà rất không vui, bảo mẹ tôi không xứng với ba. Từ lúc tôi bắt đầu biết nhận thức ba mẹ tôi cãi nhau suốt, quăng vỡ đồ đạc, trong nhà không có lấy một ngày yên tĩnh. Nguyên nhân rất lớn bên trong là do bà nội tôi. Đến lúc tôi mười tuổi bọn họ rốt cuộc bắt đầu thương lượng ly hôn, lúc đó bọn họ ngược lại bình tĩnh hòa nhã hơn nhiều. Tính của cải, bất động sản, nhưng chẳng ai tính đến tôi cả. Sau khi bọn họ ly hôn tôi đến nhà bà nội sống nhờ, bà rất không thích tôi, cũng chẳng mấy khi để ý đến. Thật ra cũng chẳng khác biệt gì, dù cha mẹ tôi có không ly hôn, bọn họ cũng bỏ mặc tôi. Đôi khi người giúp việc của bà nấu cơm cho tôi, lúc có lúc không. Không có đồ ăn tôi liền bị đói. Ba tôi di dân ra nước ngoài, kết hôn với một người phụ nữ Anh Quốc. Mẹ tôi cũng lập gia đình lần nữa, đối xử với con gái kẻ tốt hơn với tôi nhiều. Có lúc tôi tự hỏi có phải cả thế giới đều là củ cải là cái hồ cứ một mực đào thải tôi hay không. Chờ đến lúc tôi đậu đại học, ba mẹ mỗi người cho tôi một khoản tiền, rồi bốn năm tôi không hề trở về. Bọn họ đại khái cũng tính toán như vậy đấy. Sau lại tôi học lên nghiên cứu sinh, bà nội tôi lại cho một khoản tiền, hơn nữa nói cho tôi biết, đây là khoản tiền cuối cùng, nếu bà chết sẽ không để lại di sản cho tôi. Sáng hôm nay tôi tiếp một cuộc gọi, báo bà nội đã qua đời. Mấy anh em họ của tôi thấy di sản không có phần tôi, sợ tôi quậy, chờ bà chết chia di sản xong rồi mới báo cho tôi biết... Sau đó thì sao? Tôi hiện tại đến mộ của bà nằm đâu cũng không biết...”

Kỳ Vân liên miên nói xong, càng nói thân thể càng run bần bật. La Tĩnh Hòa ôm cậu, đặt đầu cậu tựa lên vai mình. Đây là một tư thế vừa thoải mái vừa tạo cảm giác an toàn.

“Sau đó cậu đứng dưới lầu chờ tôi ư?” La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng hỏi. Giọng anh vĩnh viễn có một loại ma lực, ma lực giúp người ta bình tĩnh trở lại.

“Ừm, tôi muốn chờ anh về. Nhưng chờ thế nào cũng không thấy anh trở về, vì thế tôi chỉ có thể tiếp tục chờ...”

Dỗ Kỳ Vân uống thuốc xong. Sau đó cơ thể lắc lư nhẹ nhẹ, mãi đến lúc Kỳ Vân cuối cùng cũng chìm sâu vào giấc ngủ. La Tĩnh Hòa nhìn khuôn mặt nhú mày trong lúc ngủ của cậu, bất đắc dĩ mà thở dài.

Cậu khó chịu, liền cố tình khiến tôi cũng không dễ chịu ư. Dầm mưa là muốn cho ai đau lòng đây.

Hay là nên nói, kỳ thật là cậu muốn nghiệm chứng một chút, rằng vẫn còn người quan tâm đến cậu đúng không?

.

.

.

Kỳ Vân lần thứ hai qua đêm trong phòng ngủ của La Tĩnh Hòa. Giường của La Tĩnh Hòa là giường đôi, rất rộng. Sáng hôm sau, Kỳ Vân tỉnh lại trong lòng La Tĩnh Hòa.

Kỳ Vân mở mắt mà nhìn quanh bốn phía, giường, cùng với La Tĩnh Hòa đang nằm bên phần giường còn lại. Mặt chột đỏ đến sắp bốc hơi.

La Tĩnh Hòa mở mắt, đưa tay sờ lên trán cậu: “Thật tốt quá, may là không bị sốt.”

Kỳ Vân hồi tưởng lại hành vi ngây thơ tối qua, càng ngượng ngùng hơn. La Tĩnh Hòa tính ngồi dậy, trong miệng ôi một tiếng. Cười khỏ vung vung cánh tay: “Hôm qua cậu ngủ trong lòng tôi cả đêm, nên đến một cử động tôi cũng không dám, sợ đánh thức cậu, cả đêm đều giữ nguyên một tư thế – nửa người tôi tê rần cả rồi.”

Cả người Kỳ Vân đều đỏ đến sắp bốc hơi.

“Có điều cậu ngủ rất ngoan, không lộn xộn cũng không nói mớ. Chỉ là bám chặt tôi không buông.” La Tĩnh Hòa xấu xa bồi thêm một câu.

Kỳ Vân nắm lấy góc chăn, cuộn người bên trong.

“Được rồi, cậu ngủ tiếp thêm lát nữa đi. Hôm nay có tiết đúng không? Vậy xin phép đi. Không nên để cảm lạnh.”

Kỳ Vân nhỏ giọng ừ một tiếng.

Buổi chiều Kiện Lực Bảo gọi điện đến: “Cậu bị cảm hử? Hôm qua mắc mưa à?”

Kỳ Vân nửa tỉnh nửa mơ toàn thân vô lực mà rên rỉ một tiếng.

“Sáng nay bạn cậu đến đây, không ngờ lại là bạn của Lưu mập đấy, aii!”

“Hử?” Kỳ Vân kinh ngạc, không có nghe La Tĩnh Hòa nói qua nha?

“Này này này bạn cậu họ La đúng không? Rất khiến kẻ khác ham muốn đấy! Rất khiến kẻ khác ngưỡng mộ đấy! Đây quả thực chính là mục tiêu của tôi a a a! Tri thức thành đạt!”

“Ừm...”

“Cậu quen được bạn phong độ gương mẫu như thế ở đâu vậy? Thấy sao cũng không cùng giai cấp với cậu mà?”

“Thế thì sao nào, tôi còn rất thân thiết với người ta đấy, cậu cứ ngồi đó mà ganh tị đi.”

“Bất công! Thật quá bất công!” Kiện Lực Bảo ở bên kia vừa kêu gào ầm ĩ, vừa hô to: “Miếng thịt kia đừng hòng ai cướp được!”

“... Cậu đang làm gì đấy?”

“Tôi đang ăn thịt nướng với lũ bạn.” Kiện Lực Bảo thực tùy ý mà nói: “Vốn tính kêu cả cậu kia, nhưng cậu lại không đến.”

Đứng ở góc độ nào đó mà nói, cuộc đời không ăn thì là vận động của Kiện Lực Bảo cũng khiến người ta rất ganh tị đấy.

“Ai ai ai, tôi ganh tị. Chúng ta huề nhau được chưa.”

“Hừ hừ hừ hừ hừ hừ ~”

Tám đông tám tây với Kiện Lực Bảo một hồi thì cúp máy. La Tĩnh Hòa bưng một chén canh vào: “Tôi vừa hỏi mẹ, bà nói chỉ cần không phát sốt thì vẫn uống canh thịt cừ được. Tôi để nguội nửa ngày rồi, cậu thử xem có nóng không.”

Kỳ Vân dùng thìa uống một ngụm, thơm cay ngon miệng, ngọt nhưng không ngấy. La Tĩnh Hòa cứ bưng như thế, Kỳ Vân thì uống chén canh trên tay anh.

“Về sau không được hành hạ bản thân thế nữa.”

La Tĩnh Hòa vò tóc Kỳ Vân: “Cuối cùng cũng biết rồi chứ? Vẫn có người quan tâm đến cậu mà.”

Kỳ Vân lui trong chăn, mặt đỏ lên.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11.

Kỳ Vân ngậy người ở nhà hai ngày. Lại bám lấy phòng ngủ La Tĩnh Hòa làm sao cũng không đi. La Tĩnh Hòa cũng tùy ý cậu, được cái giường cũng lớn, không phải chen chúc. Tuy rằng nửa đêm Kỳ Vân vẫn mơ màng màng lủi vào lòng La Tĩnh Hòa.

Kỳ Vân đoán rằng thái độ La Tĩnh Hòa đối xử với cậu, đại khái là như bậc đàn anh đối xử khoan dung với tên nhóc luôn cố tình gây rối mà thôi. Ý nghĩ này không khỏi khiến người ta ảm đạm, nhưng Kỳ Vân lại không dám đi chứng thực.

Bên người La Tĩnh Hòa cũng không có bao nhiêu đồ đạc. Không biết có phải là vì bị Lý Húc Phi kích thích hay không, Kỳ Vân vẫn muốn tìm hiểu một ít về ký ức trong quá khứ của La Tĩnh Hòa. Tỷ như xem album ảnh. La Tĩnh Hòa xoa xoa đầu cậu, bảo ảnh chụp trước đây thì anh có, nhưng đều để ở trần trên cả, anh không mang bên người. Thật lâu sau Kỳ Vân rốt cuộc được nhìn thấy ảnh chụp lúc La Tĩnh Hòa lên tiểu học. Do tiếc tiền, cả nhà chỉ có La Tĩnh Hòa được chụp màu. Cảnh nền là nhà ngói đỏ, có hơi cũ nát. La Tĩnh Hòa gầy teo nho nhỏ, da ngăm đen, làm tôn lên đôi mắt vừa to vừa tròn. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lấm vài vết bẩn, không biết là cọ vào đâu. Trên người anh mặc quần áo bông ông bà ngoại cho, cồng kềnh xiên vẹo, lại không vừa người. Trước cổ tay áo bông phát sáng, bình thường mang ý nghĩa con nhỏ của gia đình nghèo khó cũng như cổ đại vậy. “Đáng thương như vậy đấy”, Kỳ Vân nhìn La Tĩnh Hòa nho nhỏ lúc đó, xót cả lòng.

Lúc anh đứng chung với đám người trong công ty, bao giờ cũng không cùng một dạng. Cái gì mà tổng tài Trương với chả đồng sự Lý, đàn ông ba mươi bốn tuổi đã đầu trọc bụng phệ mặt sáng loáng, quá nhiều rượu khiến mặt đỏ bừng xệ xuống, có lẽ còn thêm cả bệnh nhiễm mỡ ở gan hay bệnh tiểu đường nữa. La Tĩnh Hòa đứng giữa đồng người đó, như hạc trong bầy gà.

“Đoán là cậu ấy xuất thân nghèo khó. Phần đầu được đến hôm nay rất không dễ dàng.” Bạn của La Tĩnh Hòa trông như thực tùy ý mà nói chuyện phiếm với Kỳ Vân: “Chúng tôi đều biết cậu ấy từ đâu tới đây, nên hết sức kính trọng cậu ấy.”

Dù là Lý Húc Phi, trong nhà cũng cực kỳ không tồi. Kỳ Vân chỉ mơ hồ biết là rất lợi hại, nhưng cũng không có hứng thú nghe. Điều duy nhất cậu biết là câu chuyện tựa như đồng thoại La Tĩnh Hòa miêu tả về thời thơ ấu cùng ông ngoại trồng rau, ý nghĩa thực tế khác, chính là nghèo khó.

Bất luận là nam hay nữ, đều có lòng ghen tuông như nhau. Trên ý nghĩa nào đó, lòng ghen tuông của nam giới còn đáng sợ hơn, vì không thể biểu lộ ra như nữ giới, đành giấu trong lòng mà chua xót, càng ngày càng lớn lên. Kỳ Vân nghe nói La Tĩnh Hòa từng có bạn gái, ngoài mặt thì tỉnh như không, trong lòng lại âm thầm sâu nào. Bạn thân giao của La Tĩnh Hòa nói, La Tĩnh Hòa mười mấy năm nay đều bán mạng cho công ty, cuộc sống riêng tư, anh làm sao có tinh thần theo đuổi cái đó. Cùng người bạn gái kia cũng là hảo tụ hảo tán, hơn nữa cũng chỉ có mỗi một người thể thôi. Vài năm trước vì quá liều mạng công tác mà đau bao tử nghiêm trọng một lần, anh dưỡng sinh như thế cũng là thói quen bắt đầu từ lúc đó.

Điều này khiến Kỳ Vân thấy thật xấu hổ. Đó là vào bữa tụ tập bạn bè rất nhiều năm sau. La Tĩnh Hòa đứng cách đó không xa giúp nướng thịt, vẻ mặt chuyên tâm nghiêm túc. Bạn bè bên cạnh La Tĩnh Hòa nói liên miên về chuyện của anh. Kỳ Vân rất chăm chú lắng nghe, dù cũng chỉ là mấy chuyện như năng lực công tác xuất sắc thực sự nhưng về mặt tình cảm với nữ giới thì lại không được như vậy. Nhưng mà Kỳ Vân thích nghe, vô cùng thích nghe.

Hiện tại thời gian vẫn chưa đến mức rất lâu đó, Kỳ Vân quen La Tĩnh Hòa cũng chưa lâu lắm, nhưng mà mọi người đều đã ở chung rất quen thuộc, giống khuôn giống mẫu mà cùng một chỗ ngày qua ngày. Kỳ Vân tự bám lấy như thế, cứ như thuốc dán một khi dán lên rồi thì khó mà gỡ xuống được. Lão Từ nói cậu lý luận thánh nhân hay đạo lý lớn gì cũng đều hiểu được, nhưng cuối cùng cũng vẫn chỉ là tiểu thị dân ăn khối lửa nhân gian mà thôi. Kỳ Vân không cho là thế. Bà qua đời khiến Kỳ Vân xúc động rất lớn. Cảm xúc bị thương này không liên quan đến tình thân, cậu và người nhà vốn chẳng thân thiết gì. Chỉ là trải qua một lần tử vong, người ta có thể chân chính hiểu được tử vong rốt cuộc có ý nghĩa gì. Một con người, đã biến mất như thế đó, đã không còn nữa, đã không thể nhìn thấy được nữa. Rồi sau này trong câu chuyện của

thân thích bạn bè sẽ nhắc đến “cái người đó”, thậm chí ngay cả tên cũng gọi không đúng, sau đó dần dần bị thời gian lãng quên không nhắc đến nữa.

Như thế con người sống một đời rồi cuộc là để làm gì đây.

Lo trước lo sau, chỉ để chờ sau khi mất đi lưu lại lời hay ý tốt về “cái người đó” từ miệng của thân thích? Không, có làm thế cũng chẳng được ích gì. Bà nội cậu một đời khôn khéo nghiêm cẩn, mất rồi chẳng phải cũng bị người ta lấy ra bàn tán sao, xét nét cuộc chiến kịch liệt giữa bà với con dâu, hầu hết đều nghiêng về suy nghĩ bà là mẹ chồng độc ác, không thể khoan dung cho người khác. Thậm chí ngay cả việc cậu không được chia di sản cũng bị lộ ra, di cô xa gần gì trong một thời gian dài đề tài tán gẫu nhắc đến Kỳ Vân đều trao đổi ánh mắt ngầm hiểu, đoán cậu thực ra không phải họ Kỳ.

Nếu chết sống đều không thể thoát khỏi miệng lưỡi với cái nhìn chòng chọc của người đời, vậy đơn giản nhất là đừng để ý đến. Mình sống cho mình là được rồi, nếu may mắn, sẽ được vài chục năm. Chết rồi ai còn đi quản nhiều như vậy, còn sống thì đừng nên sợ người ta nói gì cả.

Kỳ Vân tự đấu tranh với bản thân rất nhiều ngày, La Tĩnh Hòa cũng không nắm rõ, cứ theo thường lệ đi làm tan tầm xã giao nấu cơm, chỉ là phát hiện thái độ thiếu tự nhiên của Kỳ Vân đột nhiên tốt hơn rất nhiều.

“Sao đột nhiên không đùa nghịch nữa?” La Tĩnh Hòa bật thốt một câu.

Kỳ Vân ngớ người, “Đùa nghịch gì cơ?”

La Tĩnh Hòa búng lên trán cậu, chỉ mỉm cười. “Đùa nghịch” là cách nói gọn ở quê La Tĩnh Hòa, chuyên dùng để hình dung thời kỳ phản nghịch của thiếu niên.

Mưa thu qua đi, hai hôm nay trời quang mây tạnh. Độ ẩm đã tăng lên, không khí cũng tốt hơn nhiều. Sau khi tan học chạy ra vườn trường, thấy La Tĩnh Hòa nghiêng người tựa vào xe chờ mình, khăn quàng cổ dài màu trắng phất phơ trong gió. Con đường mát bóng râm xanh lá đỏ vàng đằng kia đuổi người về phương xa, làm nền sau lưng La Tĩnh Hòa, tựa như một bức tranh vậy, màu sắc được sử dụng đều ngời sáng khoan khoái lại trầm tĩnh ấm áp.

“Thanh Hòa!”

La Tĩnh Hòa mỉm cười đứng thẳng lên, vẫy tay với cậu, tỏ ý cậu đừng chạy, không cần gấp gáp.

Sao có thể không sốt ruột được chứ.

Kỳ Vân hạnh phúc ngẩn.

Cuối tuần lại đến, La Tĩnh Hòa trở về trấn trên một chuyến. Anh đã xây cho cha mẹ một căn nhà nhỏ hai tầng ở trấn trên, dĩ nhiên là có cả một khu vườn lớn, đất trong vườn đều là đất màu mỡ nhờ người vận chuyển từ nơi khác đến. Cha mẹ anh cũng có sở thích tự trồng rau hoa. Kỳ Vân được La Tĩnh Hòa giao cho chìa khóa nhà, vì thế hai ngày rồi cũng chưa quay về nhà mình, trốn trong nhà anh, nhìn đồng hồ đếm thời gian. Anh dự tính ở lại nhà cha mẹ hai ngày, bốn mươi mấy tiếng đồng hồ. Chết đi được ấy, Kỳ Vân rầu rĩ không vui mà cuộn người trên chiếc giường lớn, quấn chăn lẩn qua lẩn lại.

“Biết rồi mà, tôi sẽ trở về nhanh thôi.” La Tĩnh Hòa ở đầu dây bên kia nói.

Chiều Chủ Nhật, La Tĩnh Hòa mang theo một thân mát lành đẩy cửa nhà ra. Quả nhiên, ngênh đón anh là mùi mì ăn liền. Kỳ Vân cuộn chăn say sưa ngủ trên giường, khóe miệng còn dính một vệt óng óng khả nghi. La Tĩnh Hòa nhéo mặt cậu, “Heo!”

Kỳ Vân chùi miệng, reo lên một tiếng: “Người nuôi heo đã trở lại!”

La Tĩnh Hòa hết lời.

Kỳ Vân ngồi dậy, trên người vẫn còn hơi ẩm của ổ chăn. Đưa tay sờ sờ quần áo La Tĩnh Hòa: “Ô, lạnh thật.”

La Tĩnh Hòa nói: “Mang về không ít đồ, cậu khoác thêm áo rồi dậy xem.”

Kỳ Vân khoác thêm áo ngoài của La Tĩnh Hòa, chạy đến phòng khách thì thấy, mấy túi bện cực lớn.

“May là tôi tự lái xe về đây, nếu không chắc cách nào mang về đây nổi.”

La Tĩnh Hòa mở một túi, lấy ra một bao bố trắng thật lớn. Cởi bao bố ra, bên trong thế nhưng lại gói một chiếc chăn bông to xụ. Vỏ chăn là vải bông đỏ thẫm hoa văn bắt mắt, thực thôn quê, nhìn rất dễ chịu.

“Hoa văn này nhìn là thấy nóng cả người, thích hợp cho mùa đông thật.” Kỳ Vân đưa tay sờ. Bông trong chăn rất dày, phồng lên chắc nịch, sờ vào rất mềm mại.

“Bông vải mới thu hoạch năm nay. Nhờ người ta mang từ quê lên. Trong chăn đều là dùng vải bông tinh khiết, nơi này còn có vỏ chăn cho giường đôi nữa.” Thuần một màu vỏ quýt, thuần một màu đỏ thẫm. Bất chợt xuất hiện màu sắc chất phác dường như khiến không khí tăng lên mấy độ. Ôm chăn bông lên giường, La Tĩnh Hòa hỏi: “Cậu muốn dùng vỏ chăn nào trước?”

“Màu đỏ thẫm đi.” Kỳ Vân đáp. Giống màu sắc mọi người dùng khi kết hôn.

La Tĩnh Hòa bọc vỏ chăn vào, cũng mất một ít thời gian công sức. Bọc xong rồi anh vỗ vỗ chăn bông: “Cái này là mẹ tôi làm đấy. Bà nhồi bông theo vóc người tôi, xem chừng có hơi nặng với cậu. Cậu nằm vào thử xem.”

Kỳ Vân cởi áo ngoài treo lên giường. Chăn còn mang theo hơi lạnh bên ngoài, nhưng rất nhanh đã nóng lên. Kỳ Vân lần đầu tiên được đắp chiếc chăn bông vừa lớn vừa dày như thế, sung sướng lăn qua lăn lại trong chăn.

“Bên ngoài bán chăn vũ trụ này chăn điều hòa này bao nhiêu là loại, kỳ thực cũng không tốt lắm, chẳng biết được là dùng chất liệu gì. Chăn làm từ bông vải đắp vẫn thoải mái nhất. Sao rồi, có nặng không?”

Chiếc chăn này đem lại cảm giác mềm mại trầm ấm. Khiến người ta cảm thấy bản thân như được bao bọc bốn phía rất kỹ lưỡng, vừa ấm áp vừa an toàn. Kỳ Vân lắc đầu: “Không nặng không nặng. Thanh Hòa tôi yêu anh chết mất! Chăn này thật tuyệt vời!”

La Tĩnh Hòa gật đầu. Kỳ Vân quyến luyến chui ra khỏi chăn, cùng anh đến phòng khách xem còn mang về vật báu gì. Có không ít là thổ sản quê La Tĩnh Hòa, Kỳ Vân rất thích khoai lang. Nâu đỏ như đường mật, chỉ nhìn thôi đã ngọt cả miệng.

“Để tôi rửa một ít đem hấp. Đây là loại khoai lang phơi nắng ruột vàng ấy, rất ngọt. Có điều không thể ăn nhiều, không tốt cho tiêu hóa, dễ đau dạ dày. Cậu dùng để ăn vặt thôi nhé.”

Còn cả một ít hoa màu tươi. Một lọ củ cải dưa muối dầm. Nghe nói đây là món tâm đắc của mẹ La, hàng năm người nhà đều chờ bà làm sau khi phơi nắng củ cải. Một đồng đồ mở đến cuối cùng, là một bộ đồ ngủ. Vải bông in hoa nhỏ, kiểu mẫu thực cũ kỹ.

“Đây là mẹ may cho tôi đấy.” La Tĩnh Hòa lấy ra vấy một cái: “Bà trước sau đều không tin tưởng chất lượng vải quần áo bán trên thành phố, đặc biệt vừa người ấy. Bà cho rằng vải bông là tốt nhất, loại vải nào cũng không bằng.”

Kỳ Vân nhìn mà ngớ ra: “Mẹ anh tự may á?”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Ừ. Kiểu dáng khó coi nhỉ. Nhưng mặc rất thoải mái.”

Kỳ Vân đột nhiên nắm lấy bộ đồ ngủ: “Tôi muốn cái này.”

La Tĩnh Hòa ngăn ra: “Hử?”

“Thanh Hòa, tôi muốn cái này, cho tôi được không? Xin anh đấy!” Kỳ Vân vô cùng đáng thương mà nhìn anh: “Tôi thực sự rất muốn rất muốn!”

“Nhưng mà... cậu mặc vừa không?”

“Đừng lo, cho tôi đi!”

La Tĩnh Hòa nhìn Kỳ Vân, trước mắt dường như lại hiện ra hình bóng ướt đẫm mưa ngày đó.

“Được rồi. Cậu muốn thì cho cậu đấy.” La Tĩnh Hòa vò tóc cậu.

Cơm chiều La Tĩnh Hòa đem bột ngô tươi vừa mang về ra nấu. Dùng dầu vừng, giấm, tỏi băm nhỏ trộn với một đĩa củ cải dưa muối. Kỳ Vân gấp một miếng, hình thức không đẹp mắt lắm, hình khối nhỏ màu xanh lá. Nhưng ăn vào miệng, giòn giòn vô cùng ngon miệng. Nhanh nhanh húp một ngụm bột ngô, cắn một miếng bánh mì La Tĩnh Hòa hấp, mùi vị ngọt ngào đầy hạnh phúc từ bụng chảy tràn khắp cơ thể.

La Tĩnh Hòa ngồi đối diện, mỉm cười nhìn cậu. Phòng bếp tỏa ra mùi thơm ngọt ngào của khoai lang hấp, hơi nước lượn lờ khắp phòng mang theo cả bụi mảnh.

Hai mắt Kỳ Vân đột nhiên đỏ lên. Không ngăn lại được. Cầm bánh mì trong tay, bả vai bắt đầu hơi run rẩy.

Hại La Tĩnh Hòa quýnh cả lên: “Làm sao vậy? Bị bỏng rồi?”

Kỳ Vân cúi đầu, sau một lúc lâu, kiên định ngẩng đầu lên, mang theo giọng mũi trầm đặc: “Thanh Hòa, tôi hỏi lại anh lần cuối, tôi muốn ở lại nhà anh không đi, anh đồng ý không?”

La Thanh Hòa nhẹ nhàng thở ra, mỉm cười vươn tay xoa đầu cậu. Lại bị Kỳ Vân né ra. Cậu lớn tiếng hỏi: “Tôi nghiêm túc đấy! Cơ hội cuối cùng! Nếu anh đồng ý về sau cũng không được đổi ý!”

La Tĩnh Hòa khẽ thở dài: “Đồ ngốc, rất ngốc. Dĩ nhiên là tôi đồng ý rồi.”

Kỳ Vân đưa tay quẹt mắt, khóc thút thít. La Tĩnh Hòa đứng dậy, vòng ra sau cậu, nhẹ nhàng rút bánh mì và dưa trong tay cậu ra: “Được rồi được rồi. Bình tĩnh ngồi lại ăn nào. Cậu nhóc ương ngạnh.”

Kỳ Vân “Hử?” một tiếng: “Gì cơ?”

La Tĩnh Hòa không kiềm được búng lên trán cậu nhóc: “Không có gì không có gì, được rồi được rồi mà.”

Kỳ Vân hừ khẽ, hãy còn im lặng chốc lát, sau đó lại cầm bánh mì và dưa lên, ăn lấy ăn để.

“Cậu chậm một chút, ăn vào một bụng không khí, đợi lát nữa lại ợ hơi khó chịu.” La Tĩnh Hòa bắt đầu dĩ dĩ dĩ mà dong dài một câu.

Chỉ có điều... Ai kia chẳng chịu để ý đến anh.

12. Chương 12

CHƯƠNG 12.

Kỳ Vân đối với việc La Tĩnh Hòa đón cậu tan học vẫn luôn thấy ngại ngại. Sợ làm phiền anh. Kỳ thật không phải thế.

La Tĩnh Hòa rất thích dừng lại vườn trường trong chốc lát, nhìn những con người của tuổi trẻ về mặt hồng hào tràn đầy sức sống lướt ngang qua. Đối với anh mà nói, tuổi trẻ là một từ đã có phần xa xôi. Đường như chỉ trong nháy mắt thôi, anh đã ba lăm tuổi, rồi sẽ bốn mươi, rồi sẽ nhanh chóng thành lão già. Mỗi sáng rửa mặt, quan sát bản thân trong gương, khóe mắt đuôi mày đều lộ vẻ mệt mỏi.

Thời gian trôi qua thật nhanh. Trong nháy mắt, đã nâng cấp thành nhân vật ông chú rồi.

La Tĩnh Hòa thích nhìn thấy Kỳ Vân ôm một chồng sách vô cùng phần khởi mà chạy về phía mình. Kỳ Vân cực thích trang phục cao bồi, toàn thân cao thấp đều là màu xanh da trời nhạt cũ cũ như bị giặt nhiều đến trắng bệch, thoảng nhìn là một cậu thanh niên trong sáng sạch sẽ. Anh hiểu vì sao Kỳ Vân thả chết cũng không chịu ra xã hội, chỉ ở trong trường đọc sách nghiên cứu tri thức, cũng là một loại may mắn. Lần đầu tiên nhìn thấy, cảm giác cậu mang đầy phiền muộn trên người, cười cũng chỉ cười giả. Sau lại dần dần thay đổi, ánh mắt Kỳ Vân nhìn anh trong veo đầy tín nhiệm. La Tĩnh Hòa rất hưởng thụ sự tin cậy này.

Trong mắt anh, Kỳ Vân chỉ là tên nhóc con. Tên nhóc con vừa tùy hứng vừa đáng yêu.

Căn hộ hiện tại đang thuê không lớn. Xuyên qua cửa sổ phòng bếp có thể trực tiếp nhìn ra phòng khách. Nhóc con mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình của anh, tay áo ống quần đều xắn lên, cổ áo hơi lệch, để lộ cẳng cổ thon dài. Cậu vòng chân trên sofa ôm laptop xem động mạn (1), trong miệng vừa lẩm nhẩm tên “anime mới” (2) của mấy tháng tới, vừa ăn một gói khoai tây chiên lớn.

“Đừng ăn nữa. Để bụng lát ăn cơm. Có món sốt cà chua cậu thích nhất đấy.” Âm thanh tao nhã của La Tĩnh Hòa truyền ra, Kỳ Vân ngừng ăn, liếm liếm ngón tay, khép laptop lại: “Thật hử?”

“Chứ giả cái gì. Nhìn vụn khoai tay cậu ăn rơi đầy sàn nhà kia.”

Kỳ Vân le lưỡi, cầm chổi quét sàn nhà, sau đó rửa tay, ngoan ngoãn ngồi trước bàn chờ cơm. Về mặt đây trông mong nhìn La Tĩnh Hòa, rất giống chú chó nhỏ chờ chủ cho ăn.

“Chiều nay không bận gì. Anh có phải lên công ty không?”

La Tĩnh Hòa giữa trưa chạy về nấu cơm, buổi chiều còn phải quay về công ty. Có điều làm ông tổng tốt ở chỗ, không cần phải tuân thủ theo giờ giấc hành chính, không sợ bị phê bình đi sớm về muộn.

“Cậu muốn quá giang?” La Tĩnh Hòa bài trí đồ ăn lên bàn. Kỳ Vân lắc đầu, cười nói: “Xuân khôn thu pháp. Hai hôm nay cày một bài luận văn, mỗi ngày chỉ ngủ vồn vện mấy tiếng, sáng nay rốt cuộc đã nộp lên, buổi chiều tôi muốn ở nhà ngủ bù.”

La Tĩnh Hòa gật đầu: “Vây cũng tốt.”

Cơm nước vừa xong Kỳ Vân đã tính đánh một giấc. La Tĩnh Hòa thở dài nói: “Bà ngoại tôi bảo cơm nước vừa xong đã ngủ ngay sẽ biến thành rùa đấy... Cho nên cậu trước tiên tới lui mấy vòng trong phòng đi rồi hăng lên giường.”

Kỳ Vân ngáp to một cái, đi tới đi lui mấy vòng trong phòng khách rồi mơ màng mà chui vào phòng ngủ, ngã phịch xuống ổ chăn đỏ thẫm. La Tĩnh Hòa quét dọn phòng bếp xong, mặc áo khoác vào rồi rời nhà. Khi đóng cửa trong phòng ngủ mơ mơ màng màng lẩm bầm một tiếng, “Đi đường chậm chút nhé.”

La Tĩnh Hòa mỉm cười, nhẹ nhàng khép cửa lại.

Lúc xuống lầu vừa vặn cũng có người từ lầu trên xuống. Đó là một người thanh niên tuổi xấp xỉ Kỳ Vân, nhìn thấy La Tĩnh Hòa liền rất lễ phép hỏi: “Xin hỏi anh ở lầu này sao?”

La Tĩnh Hòa cười đáp: “Đúng vậy.”

Người thanh niên kia vội hỏi: “Vây, anh có biết Kỳ Vân ở khu này không?”

La Tĩnh Hòa ngạc nhiên: “Kỳ Vân?”

Đối phương gật đầu: “A, không phải là họ Tề (3) hay gặp kia đâu, là một cái họ rất ít gặp. Cậu ấy... còn ở chỗ này không?”

La Tĩnh Hòa đáp: “Ở chỗ này. Cậu tìm cậu ấy?”

Người thanh niên nói: “Tôi... đang tìm cậu ấy. Có phải cậu ấy ở tầng năm không? Nhưng nhà đối diện cậu ấy bảo đã lâu rồi không thấy cậu ấy về nhà.”

La Tĩnh Hòa hỏi lại: “Cậu là bạn cậu ấy?”

Người thanh niên quét mắt nhìn anh: “Là bạn rất thân hồi đại học.”

La Tĩnh Hòa ừ một tiếng: “Nếu cậu ấy không ở nhà thì chắc có việc ra ngoài rồi. Không thì cậu đến trường cậu ấy tìm xem?”

Người thanh niên đột nhiên hỏi: “Anh biết cậu ấy vẫn còn đi học?”

La Tĩnh Hòa hơi hoảng: “A, nghe nói cậu ấy học lên nghiên cứu sinh.”

Người thanh niên không nói gì nữa. Ra hành lang, đi về hướng ngược lại với La Tĩnh Hòa.

La Tĩnh Hòa lướt nhìn bóng cậu ta. Nếu là bạn rất thân thời đại học, sao chưa từng nghe Kỳ Vân nhắc đến? Mấy người bạn của Kỳ Vân La Tĩnh Hòa đều biết mà.

Quên đi. La Tĩnh Hòa tự cảm thấy bản thân thật vô vị, gác người xa lạ thành linh xuất hiện kia sang một bên, tiếp tục đi về phía bãi đỗ xe.

Gần đây Lưu mập khá là quan tâm đến Kỳ Vân. Kỳ Vân cũng biết nhờ La Tĩnh Hòa nói mấy câu, giúp cậu chuyện gì cũng thuận lợi hơn. Nhưng Kỳ Vân cũng không có ý định nói ra. Cuộn mình trong chăn đánh một giấc ngủ trưa ngon lành, Kỳ Vân ngo ngoáy không muốn ngồi dậy. Buổi chiều La Tĩnh Hòa gọi điện hỏi có món gì đặc biệt muốn ăn không, Kỳ Vân nói muốn ăn dưa. Sau khi tan tầm La Tĩnh Hòa đặc biệt chạy đến siêu thị, mua không ít trái cây.

Thực trùng hợp, đụng phải Từ Ngưng. Từ Ngưng đứng bên cạnh anh lựa táo, không nghĩ qua là cùng chọn trúng một quả, sau đó cả hai cùng ngẩng đầu lên, lúc này mới thấy đối phương. Không hiểu vì sao, Từ Ngưng ít nhiều có điểm sợ La Tĩnh Hòa. Người đàn ông này rất có tiềm chất không giận mà uy, hơn nữa không phải đối với ai cũng thân thiện ân cần như đối với Kỳ Vân. Từ Ngưng hơi ngáy người, La Tĩnh Hòa mỉm cười bắt chuyện: “Nói đến táo, Yên Đài vẫn là ngon nhất.”

Từ Ngưng lơ ngơ văng một tiếng, tỏ vẻ đồng ý. La Tĩnh Hòa chỉ cười cười, không nói gì nữa. Đang lựa, chợt nghe có người gọi Từ Ngưng, La Tĩnh Hòa nhìn lên, là người thanh niên tình cờ gặp ở hàng lang lúc sáng. Từ Ngưng đứng bên cạnh đối sang về mặt rất không kiên nhẫn, biểu lộ bản thân đang khó chịu. Ngay khi La Tĩnh Hòa cân nhắc có nên rời đi không, Từ Ngưng lên tiếng: “Mày gọi tao làm gì?”

Võ Khánh Chi dứt tay vào túi áo gió, có chút ngập ngừng: “Mấy ngày nay vẫn không gặp Kỳ Vân...”

Từ Ngưng nhướn mày, tỏ vẻ rất ngạc nhiên hỏi: “Liên quan gì tới mày?”

Võ Khánh Chi cười khổ. Bạn đại học của Kỳ Vân không nhiều lắm, nhưng chỉ vài người như thế này thôi cũng khó lòng đối phó rồi, từ sau lần đó bọn họ người nào cũng nhìn hắn bằng nửa con mắt. Hắn chậm rãi nói: “Tôi lo cho cậu ấy.”

Từ Ngưng cười nhạo một tiếng: “Sợ cậu ấy luẩn quẩn trong lòng? Vậy không cần đâu, tao thấy cậu ấy trong khoảng thời gian này còn tăng thêm mấy cân đấy.”

La Tĩnh Hòa yên lặng đứng sau Từ Ngưng, chăm chú nhìn vào ụ táo màu đỏ. Siêu thị vì muốn giữ tươi, mỗi quả táo đều bôi sáp, phản chiếu ánh sáng óng ánh.

“Cậu có cần cứ hề thấy mặt tôi là xù gai lên như thế không?” Võ Khánh Chi thành linh trách móc, trong giọng nói dẫn theo phần bất mãn: “Tôi bắt quả chỉ là muốn nhìn thấy cậu ấy thôi.”

“Không cần. Lúc cậu ấy nằm viện mày đâu tới, hiện tại hạnh phúc vô cùng mày đi quấy rối cái gì?” Từ Ngưng mang theo túi lớn muốn đi, bị Võ Khánh Chi giữ lại: “Cậu... có ý gì?”

Từ Ngưng hất tay hắn ra: “Ý trên mặt chữ. Địa cầu lớn như vậy, hơn sáu tỷ dân, một nửa là nam giới, mày nghĩ không phải mày thì không được ư?”

Mặt Võ Khánh Chi thoáng cái trắng bệch. Liếc nhìn Từ Ngưng một cái, xoay người rời đi. Mới đầu còn bước bình thường, sau cùng đổi chạy như điên.

Từ Ngưng cúi đầu, thở ra một hơi thật dài. Cậu quay sang nói với La Tĩnh Hòa đang đứng sững: “Nói vậy chắc anh cũng đã hiểu, đúng không?”

La Tĩnh Hòa vẫn sững sờ.

“Nói tóm lại, Kỳ Vân, là đồng tính luyến ái.” Từ Ngưng cứng nhắc nói, tốc độ hơi dồn dập: “Tên vừa nãy, là người yêu thời đại học của Kỳ Vân. Về sau thì đá Kỳ Vân. Hiện tại lại hối hận.”

La Tĩnh Hòa hiếm khi nào cứ đứng thất thần ra như thế.

Trước khi đi, Từ Ngưng thần nhiên nói: “Tôi không xác định được quan hệ giữa anh và Kỳ Vân là gì. Nếu anh không phải dạng người như thế, vậy làm ơn cách xa cậu ấy một chút. Vốn tôi không nên nhiều chuyện, nhưng Kỳ Vân là người thực dễ dàng tự mình đa tình, từng bị người ta tổn thương rất nhiều lần rồi, anh hãy buông tha cậu ấy đi.”

La Tĩnh Hòa không lên tiếng đáp trả.

Khi Kỳ Vân nhìn thấy tin nhắn của Từ Ngưng, không tức giận, không phẫn nộ, cũng không đau lòng.

Cậu phản ứng gì cũng đều đã quên rồi.

Cậu đứng bên cửa sổ nhìn xuống bên dưới, người đến người đi. Lầu ba có lẽ nhảy xuống không chết được, ngã thành tàn tật trả lại cho người nhà chỉ gây thêm phiền toái. Mà xem tình hình hiện tại, tám phần là sẽ chẳng ai quan tâm đến cậu đâu.

Bí mật đáng thẹn nhất chôn thật sâu trong lòng bị người ta đào ra, phơi bày dưới ánh mặt trời. Kỳ Vân thậm chí còn cảm giác được bí mật này đang bốc mùi, vì bị chôn sâu lâu lắm rồi, nên đã bắt đầu thối rữa mục nát.

Cho tới nay vẫn sợ nhất La Tĩnh Hòa biết được tâm tư mình. Cẩn thận ngấm lại, dù có không bị đánh vỡ, Kỳ Vân cũng không biết được sẽ có thể giả vờ thêm bao lâu nữa đây. Giả dạng là bạn tốt thật thuần khiết, thật thân thiện. Đúng là mục cười.

Đồng hồ trên vách tường từng giây tiếp từng giây cắt qua thời gian. Sáu giờ, bảy giờ, tám giờ, Kỳ Vân ôm đầu ngồi xồm trên đất mà cười. Trời đã hoàn toàn tối đen, có lẽ cậu sẽ phải quay lại với cuộc sống dầm mình trong bóng tối như trước kia thôi. Hơi nước ẩm áp mang theo mùi cơm dẻo thơm trong phòng bếp là ảo giác, người đàn ông mỉm cười dịu dàng trong phòng bếp là ảo giác, tấm chăn đỏ thắm dày ấm an toàn là ảo giác, có lẽ hết thấy mọi thứ đều chỉ là một giấc mộng đẹp mà thôi. Phần lớn lý trí đã bị bóng đêm hòa tan. Chỉ còn lại một phần nhỏ bé, một mực kêu gào dù thế nào cũng phải gắng gượng được tới lúc La Tĩnh Hòa trở về, tự nhủ phải nói rõ hết mọi thứ, dù rằng cuối cùng sẽ vĩnh viễn không còn lui tới nữa.

Kỳ Vân thu mình trên đất, lạnh run.

.

.

Ra khỏi siêu thị, La Tĩnh Hòa mang theo túi nhựa, ngần ngại đi dọc theo lề đường, quên cả việc mở xe. Vượt qua một trường tiểu học vừa tan, bảy trẻ con nhỏ nhỏ lưng đeo cặp vui mừng chạy qua bên người anh. Túi nhựa xiết chặt trong tay, càng lúc càng nặng trĩu, trên tay đè ép đến đau nhức.

La Tĩnh Hòa ngần ngại ngồi trên ghế đá bên hè. Người qua đường nhìn thấy một người đàn ông áo quần chỉnh tề xách theo túi hoa quả ngồi thất thần, một thân bối rối.

Ban đầu trời vẫn còn sáng. Sau lại lặn dần đằng tây, ánh vàng rực rỡ rơi rớt nơi chân trời, màu vàng tinh khiết vấy xuống, chậm rãi kéo dài chiếc bóng trên mặt đất. La Tĩnh Hòa chăm chú quan sát bóng mình, tựa như bị một bàn tay vô hình chậm rãi, chậm rãi kéo dài, quỳ dẹt mà hợp lại thành một vệt đen. Anh cảm thấy chiếc bóng cứ như thần kinh của anh vậy, bất tri bất giác bị kéo lấy bị tóm lại, càng lúc càng kéo căng ra, tới cực hạn rồi, sẽ đứt đoạn. Anh hiểu kỳ cái bóng có thể đứt đoạn hay không, nhưng đến lúc chiếc bóng bị kéo đến dài nhất, hoảng hốt đã qua đi.

La Tĩnh Hòa ngậy người nhìn bóng mình dung nhập trong đêm tối.

Một mảnh tối đen.

Lòng bàn tay bị túi nhựa chằng thành vệt đỏ thật sâu, động nhẹ thôi đã đau. Nhưng La Tĩnh Hòa vẫn nắm chặt không buông.

Luyến tiếc.

Gần như là vậy. Chính là như vậy.

.

.

Đã gần đến chín giờ, Kỳ Vân rút cuộc nghe được tiếng tra chìa khóa. Cậu run rẩy kịch liệt, nỗi sợ hãi không thể ngăn lại khiến cậu lạnh run cả người.

Mở cửa.

Tiếng bước chân.

Đóng cửa.

Lặng im.

Con người trước lúc chết ngược lại ước ao được nhanh chóng một chút, chung quy vẫn dễ chịu hơn dày vò sống không ra sống chết không ra chết, biết rõ không thể sống được nữa nhưng vẫn khát khao vô cùng. Kỳ Vân nắm chặt tay áo, cắn môi chờ đợi câu nói đầu tiên của La Tĩnh Hòa.

Bất ngờ cảm giác phía trên có người đè xuống.

Bản thân lọt vào vòng tay ôm ấp mạnh mẽ vững vàng.

Kỳ Vân hoàn toàn choáng váng. Cậu nghĩ được hơi thở lạnh lẽo người đó mang về từ bên ngoài.

“Thật xin lỗi...” Giọng nói chân thành chất phác của La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng vang lên bên tai: “Anh về trễ...”

(1) Động mạn: viết tắt của động họa (aka anime, animation) và mạn họa (aka manga, comics). Nói chung là anime

(2) Chỗ này dùng từ “tân phiên”: chỉ những anime vừa hoặc sắp ra của Nhật.

(3) chữ “tề” và chữ “kỳ” đều đọc là Qí

Táo Yên Đài:

13. Chương 13

CHƯƠNG 13.

Buổi tối hai người nằm đối mặt nhau.

Ánh trăng sáng tỏ, xuyên qua bức màn mỏng, dịu dàng tỏa sáng. Cả không gian chìm trong màu lam nhàn nhạt. Kỳ Vân đối lưng với cửa sổ, ngắm nhìn đường nét tằm trong ánh trăng dịu nhạt của La Tĩnh Hòa, cả thân mình anh như hòa vào đó, càng hiện rõ vẻ điềm đạm.

Kỳ Vân đưa tay chạm vào mặt anh. La Tĩnh Hòa nhẹ cười. Mấy ngày trước hai người vẫn chung giường, nhưng chỉ đơn giản là mang tính chất dựa vào nhau cùng ngủ chung trên một chiếc giường mà thôi. Từ hôm nay trở đi, tấm chăn mỏng manh kia đã bị chọc thủng, chừa ra một khoảng lớn, liếc mắt là có thể nhìn thấy đôi bên, toàn bộ đều xuyên thấu.

Kỳ Vân đặt tay lên ngực La Tĩnh Hòa, nhắm mắt lại, chăm chú cảm nhận nhịp đập của người đàn ông này. Vững vàng, điềm tĩnh, mạnh mẽ. Tựa như biển cả lặng yên dưới ánh trăng, sâu thẳm, huyền bí, khiến người ta không cách nào nhìn thấu, những năng lượng căng tràn sức sống bắt đầu chuyển động bên dưới mặt biển.

Một vị bác sĩ Đông y từng nói với Kỳ Vân, phương pháp nhận biết tốt nhất, chính là lắng nghe nhịp tim của người ta. Cái đó và xem mạch có chung một lý lẽ.

Nhịp tim của anh.

Trầm tĩnh ôn hòa, nhịp đập đều đặn.

Kỳ Vân áp tai vào, chăm chú cẩn thận lắng nghe. Nó nói cho cậu, người đàn ông này thật nhã nhặn, khiêm nhường nhẫn nại, mạnh mẽ, bao dung. Dịu dàng với người yêu, am hiểu săn sóc người yêu.

La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng vuốt tóc Kỳ Vân, tiếp đến là đôi má. Ngón tay thon dài chậm rãi trượt xuống bên dưới, lướt qua thân thể cậu. Kỳ Vân khẽ run lên. Vì quá mức phấn khích quá mức sợ hãi, cho nên run rẩy.

Vóc dáng La Tĩnh Hòa rất là lừa người. Bình thường nhìn có vẻ hơi gầy, thân cao chân dài. Cởi quần áo rồi mới để lộ cơ thể săn chắc, nhưng không khoa trương, cơ bắp nhật nét nhưng khỏe mạnh. Bả vai thực rộng. Eo nhỏ. Như con báo chuẩn bị bổ nhào cắn giết con mồi cú chót, âm thầm tích trữ sức lực, im lặng, tao nhã, cực độ nguy hiểm.

Thời điểm anh chậm rãi áp chế từ bên trên, Kỳ Vân xuyên qua bờ vai anh nhìn đến bức màn được ánh trắng chiếu sáng lấp lánh.

... Có lẽ bản thân đã trêu chọc phải... một con dã thú có bề ngoài ôn hòa nhã nhặn rồi...

“Anh không được hối hận.” Kỳ Vân nhẹ giọng nói.

“Vậy chúng ta hãy vạn kiếp bất phục đi.” La Tĩnh Hòa hôn cậu.

Còn sống nghĩa là gì vậy.

Ngày qua ngày, hô hấp không khí, uống nước, ăn này kia, nói chuyện với người ta, nghỉ ngơi. Hoặc hối hả, hoặc nhàn hạ.

Đếm mặt trời mọc nơi đằng đông và lặn nơi đằng tây.

Trên thực tế, bình thường một người sống lâu, cũng chỉ hơn hai mươi lăm ngàn ngày... Ngẫm mà sợ.

Nhà khoa học nói, vũ trụ đã tồn tại được 140 triệu năm rồi. Còn trái đất là 45 triệu năm. Sinh mệnh đầu tiên xuất hiện trên trái đất là từ 30 triệu năm trước.

Cái đó nói cho cùng là bao lâu đây. Giống loài xuất hiện, thịnh vượng, suy yếu, biến mất không tìm thấy. Rồi bao nhiêu triệu năm sau phát hiện được hóa thạch chúng để lại, những đường nét hoa văn đậm đậm nhật nhật chính là căn cứ xác thực sự tồn tại của sinh mệnh. Từng thế hệ tiếp nối nhau, sinh sôi không ngừng.

Con người cũng là một giống loài. Nếu sống, cũng chỉ được vài chục năm, chẳng khác gì hạt bụi không để vào mắt. Sống chết trong mấy mươi năm này dùng để làm gì đây. So sánh với vũ trụ hư vô hỗn độn, chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.

Yêu nhau.

Tình thân, tình bạn, cuối cùng, là tình yêu.

Quan niệm lãng mạn nhất trong tình yêu của người Trung Quốc, chính là sợi tơ hồng quấn trên ngón út của hai người – dù ở hai đầu thế giới, tơ hồng vẫn bền chắc, tình yêu là bất diệt, những người có duyên phận với nhau nhất định sẽ gặp lại nhau. Tình đến mức tận cùng, đối phương là nam, hay nữ, hoàn toàn, chẳng quan trọng gì nữa.

Người tìm được đầu tơ hồng kia, tương thân tương ái, luôn luôn bên nhau. Cười cũng được, khóc cũng được, vui sướng cũng tốt, đau khổ cũng tốt, tựu chung lại tất cả đều là hạnh phúc. Mãi đến lúc chết đi.

Giữa sống và chết, chỉ cách nhau hai mươi lăm ngàn ngày. Thời gian luôn hữu hạn thế đó, không nên vì bản khoăn lưỡng lự mà lãng phí mất.

... Bởi vì, có thể nhìn thấy nụ cười của người mình yêu, có thể nghe thấy giọng nói của người mình yêu, có thể ôm lấy thân thể của người mình yêu, kỳ thật chỉ có, ngắn ngủi trong chớp mắt mà thôi.

“Kỳ Vân?”

“Hử?”

“Nhất định phải nói với em.”

“Chuyện gì?”

“Anh yêu em.”

“... Em cũng vậy...”

Cuộc sống sau đó, lại trở về bình thản như trước. Hai người hiểu rõ những gian nan sau này, nhưng cũng không nôn nóng, chỉ có thể từ từ đón nhận. Hiện tại chỉ có thể nhìn về phía trước, đem hết toàn lực mà làm nên hạnh phúc “hôm nay”.

Lòng hiểu nhưng không nói ra.

....

....

Chỉ có điều, cũng vấp phải vấn đề nho nhỏ.

Kỳ Vân mắc phải bệnh dị ứng rất xấu hổ, chính là cứ hễ tới mùa đông một khi nhiệt độ không khí giảm xuống là da toàn thân liền bị khô ngứa, chính là cảm giác ngứa từ trong thịt ra bên ngoài, vô cùng khó chịu. Trước kia Kỳ Vân có đến khám bác sĩ, kết quả kiểm tra là chứng dị ứng không khí lạnh. Không có triệu chứng gì rõ ràng, ngoại trừ bị ngứa. Trước mặt người khác không thể gãi được, sợ người ta hiểu lầm trên người mình có rận. Buổi tối trong lúc ngủ vô thức mà gãi khắp, La Tĩnh Hòa nằm cạnh bị gãi trúng nửa đêm tỉnh giấc đến mấy lần. “Sắp tự cào đến tróc da luôn rồi.” Kỳ Vân cười nói, giọng mang chút bất đắc dĩ. La Tĩnh Hòa có lòng mua kem dưỡng da đặc dày cho cậu bôi, nhưng cũng chỉ đỡ ngứa tạm thời thôi. La Tĩnh Hòa có một người bạn trung học là chuyên gia bệnh ngoài da nổi tiếng thành T, vì thế La Tĩnh Hòa đã hẹn riêng người đó đặc biệt kiểm tra giúp Kỳ Vân.

Lúc Kỳ Vân theo La Tĩnh Hòa đi đến khoa da liễu, hai mắt tròn tròn. Trời biết bệnh viện này bình thường đăng ký phải xếp cả hàng dài, La Tĩnh Hòa lại trực tiếp dẫn cậu đến phòng khám bệnh chuyên gia. Anh rốt cuộc bản lĩnh cao cường đến mức nào chứ? Hừ.

Vào cửa là một mảng trắng thuần. Mùi thuốc khử trùng phòng khám chuyên gia đậm đặc, Kỳ Vân nhìn tấm bảng phân phòng làm việc, khoa da liễu và khoa bệnh hoa liễu chung một chỗ, lập tức khiến Kỳ Vân ghê sợ cả người. Cảm thấy tay chân không đặt chỗ nào được, muốn lập tức bỏ chạy. La Tĩnh Hòa lắc đầu cười, trấn an cậu. Một vị bác sĩ mang kính ngồi sau bàn, vẻ mặt kỳ quái chống cằm nhìn Kỳ Vân, hắc hắc cười rộ lên.

“Bệnh lậu? Giang mai? Sùi mào gà?” *

Kỳ Vân đỏ bừng cả mặt, tức giận đến muốn bỏ đi.

Vị bác sĩ kia cũng không vội: “Hừ hừ, đi cửa sau xem bệnh còn chảnh cái gì. Chậc chậc.”

La Tĩnh Hòa đen mặt, kéo lấy Kỳ Vân, một bên quay đầu bất đắc dĩ nói: “Được rồi được rồi Tiểu Mạch, cậu kiểm tra kỹ cho thằng bé giúp tôi với, chỉ là không hiểu sao cứ bị ngứa da thôi.”

Bác sĩ Mạch cầm bút chọc chọc đơn thuốc: “Đã nói bao nhiêu lần không được gọi tôi như thế! Tiểu Mạch cái gì, vẫn lớn hơn gạo đấy! Bác sĩ Mạch, phải gọi là bác sĩ Mạch!”

Kỳ Vân thật bó tay với con người này, nhưng lại không muốn làm La Tĩnh Hòa khó xử, vì thế đành ngồi xuống, xụ mặt nhìn bác sĩ Mạch. Vị Bác sĩ Mạch kia lại cười hì hì khoe: “Cho cậu xem cái này.” Nói xong, đẩy một cuốn tập lớn đến trước mặt cậu. Bên ngoài dùng bút lông viết “Thanh tâm tĩnh khí bí lục”. Chữ đẹp hiếm thấy, Kỳ Vân tò mò mở ra, La Tĩnh Hòa phản ứng lại muốn ngăn cũng không kịp rồi.

Trang thứ nhất của cuốn tập, dán đầy ảnh chụp, tất cả đều là JJ bị thối rữa.

Kỳ Vân thoát cái trắng bệch cả mặt, bả vai liên tục nảy lên thiếu điều sắp nôn ra. Bác sĩ Mạch cười đến nghiêng ngả, thở hỗn hển. Cậu trấn tĩnh mà khép cuốn tập lại, rồi cuộn thành ống, tính ném vào mặt bác sĩ Mạch. La Tĩnh Hòa từ phía sau cướp lấy, thấy lên bàn lại, cũng có chút nổi giận: “Được rồi đấy bác sĩ Mạch, không phải là cậu nên xem bệnh rồi sao?”

Bác sĩ Mạch để ngoài tai, vẻ mặt đầy thần bí mà nói với Kỳ Vân: “Cậu là do tên nhãi này mang đến, xem chừng cũng thân với cậu ta nhỉ. Ranh con này bình thường có phải nhìn qua đặc biệt cảm dục đặc biệt giữ mình trong sạch đúng không? A ha ha là nhờ công tôi giáo dục tốt đó!”

Lúc này ngay đến La Tĩnh Hòa cũng mặt mũi trắng bệch. Trước kia Mạch Uy thường lôi đủ ca bệnh lây qua đường sinh dục ra mà hù dọa anh, hại anh thiếu chút nữa mắc chứng ám ảnh.

“Sợ tới mức bị bệnh liệt dương thì chẳng phải là hoàn toàn “thanh tâm tịnh khí” sao.” Mạch Uy giải thích.

Kỳ Vân đang tính lật bàn, bác sĩ Mạch thành linh thay đổi sắc mặt, trang nghiêm mà cầm lấy bút, mở sổ bệnh án của Kỳ Vân ra, nghiêm túc bảo: “Nói rõ triệu chứng xem.”

Kỳ Vân bị gã chửi đến luống cuống, La Tĩnh Hòa ho khan một tiếng: “Ngứa toàn thân, không có triệu chứng rõ ràng.”

Bác sĩ Mạch liếc xéo anh: “Tôi hỏi cậu sao?”

La Tĩnh Hòa tức đến nhìn ra cửa sổ.

Kỳ Vân đành phải kiên trì nói ra triệu chứng.

“Chỉ vậy thôi?” Bác sĩ Mạch nhướng một bên mày.

Kỳ Vân mặt không đổi sắc nhìn gã.

“Có kiểm tra cũng chẳng để làm gì. Nói tóm lại, cậu chỉ là mắc phải bệnh dị ứng thực tiễn toái không thể trị tận gốc được mà thôi.” Bác sĩ Mạch cầm bút gõ gõ đơn thuốc: “Tôi tính lừa tiền cậu kia, phải khai cho cậu một đồng thuốc nhập khẩu, vừa sản xuất ở Mỹ, chẳng qua toàn kích thích tổ, có ích hơn đánh rắm chút. Nhưng mà giờ nghĩ lại, tôi cũng nên phúc hậu chút, chỉ có thể thật đáng tiếc mà nói với cậu: cố chịu đi thôi.”

Kỳ Vân run rẩy cả người.

“Có một phương thuốc dân gian duy nhất. Nhân lúc rần chưa ngủ đông thì mua một con rần hoang, uống canh thịt rần, may ra có tác dụng. Có điều rất dễ bị mắc bệnh ký sinh trùng lạc chỗ. Tức là nói, dưới lớp da rần bám hàng ngàn hàng vạn ký sinh trùng, nếu con người dính phải, rất dễ bị mọc một khối u ở vùng mắt, khoang miệng, dưới da, não, cùng nội tạng. Trong khối u đó chứa gì à, chính là ấu trùng của ký sinh trùng đang lớn dần... Cậu muốn xem ảnh không?”

Kỳ Vân rút cuộc chịu không nổi nữa, cậu vốn đã ghê tởm mấy loài thân dài như rần, bị bác sĩ Mạch kích động làm dịch vị cuộn trào mãnh liệt.

La Tĩnh Hòa kéo cậu ra ngoài, sau đó tông cửa xông vào, nổi giận đùng đùng trừng bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch lười biếng mà chống cằm, cười ha ha: “Thiệt hiếm thấy nha, cậu mà lại nổi giận cơ đấy.”

“Rõ ràng là cậu cố ý!”

“A. Đúng là cố ý.”

“Vì sao?”

“Vì nhìn vẻ mặt cậu biến hóa thích thú lắm đó, nên nhịn không được ấy mà.”

“Cậu...”

“Ai ai ai. Đừng nổi nóng mà. Tôi nói thật đó, bệnh dị ứng của thanh niên quả thật không có thuốc chữa, muốn chữa thì cũng chỉ là chút kích thích tổ gì đó thôi. Uống vào dĩ nhiên có tác dụng, nhưng sẽ tổn thương hệ miễn dịch và hệ thống nội tiết. Tôi đều ăn ngay nói thật cả, cậu còn không chịu cảm ơn tôi đi?”

La Tĩnh Hòa nhìn trần nhà trong một phút, xoay người bước đi.

Bác sĩ Mạch tặng cái hôn gió: “Tạm biệt ~ darling ~”

La Tĩnh Hòa đầu cũng không ngoảnh lại: “Biến.”

Trên đường về nhà, La Tĩnh Hòa chốc chốc lại quan sát Kỳ Vân qua kính chiếu hậu. Kỳ Vân ban đầu còn phụng phịu, đột nhiên cứ như không nhìn được nữa mà cười phá lên, càng lúc càng lợi hại, nằm lăn trên ghế không ngồi dậy. La Tĩnh Hòa nghi hoặc hỏi: “Em cười gì thế?”

Kỳ Vân nện lên ghế: “Vị bác sĩ Mạch này thực sự là một người kỳ diệu nha! Nhìn anh bình thường rất nề nếp không ngờ lại quen được một người bạn như thế! A ha ha, nhất định phải làm quen, nhất định phải làm quen! Em thích!”

La Tĩnh Hòa khóe mắt co giật: “Này này này... Em thế này là đang nổi giận sao? Tên biến thái kia mà là “người kỳ diệu” á?”

Kỳ Vân ngồi thẳng dậy: “Ôi. Ngày nào đó em phải cảm ơn anh ta ra trò vì đã dạy dỗ anh... thành chính nhân quân tử như thế này mới được.” Nói xong, lại bắt đầu cười ha ha.

La Tĩnh Hòa luôn vững vàng bình tĩnh giờ phút này thật muốn bóp trán.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14.

Kỳ Vân trả lui căn hộ đang thuê, chính thức dọn sang sống chung với La Tĩnh Hòa. Được ăn cả ngã về không, cậu muốn thử, thử một lần nữa, thử liều lĩnh cho đi tất cả một lần nữa. Dù lần này có thất bại, ít ra cũng không phải tiếc nuối gì cả... Đã chẳng còn đường rút lui nữa rồi.

Thêm một Kỳ Vân, trong nhà muốn sạch sẽ hiển nhiên không dễ dàng gì. La Tĩnh Hòa chỉ biết lắc đầu cười khổ. Kỳ Vân thích nhất là cuộn người trên sofa ôm laptop xem động mạn. Có lần La Tĩnh Hòa thử nhìn sang, nhìn được vài phút, liền cười hỏi: “Phim hoạt hình ư?” Kỳ Vân đảo mắt xem thường: “Đừng dùng từ như mấy ông già thế chứ. Động mạn, đây là động mạn!” La Tĩnh Hòa vò tóc cậu: “Thì anh vốn là ông già mà.” Kỳ Vân tựa vào lòng anh, cọ cọ mặt: “Chỗ nào lại có ông già trẻ tuổi đẹp trai quyền rũ phóng khoáng như thế này chứ.”

Diễn biến động mạn trên laptop thật sự kịch liệt, mấy diễn viên đầy nhiệt huyết đang cãi nhau, dùng thứ Nhật ngữ với âm điệu ngang ngang như quả lắc đồng hồ gào tới gào lui. Cũng may bên dưới có phụ đề, La Tĩnh Hòa ôm Kỳ Vân xem cũng hiểu ít nhiều. Đại ý là tranh cãi về việc bảo vệ ai, muốn bảo vệ ai, rồi muốn được ai bảo vệ, thứ quan trọng nhất muốn bảo vệ là gì. La Tĩnh Hòa coi nửa ngày chột cười nói: “Anh sắp không giải thích được hai chữ “bảo vệ” này là gì luôn rồi.”

Kỳ Vân thoải mái tựa vào lòng anh: “Xem nhiều đều thế, mấy động mạn kịch tính của Nhật Bản đều là luận điệu này, cường điệu “ràng buộc” này “bảo vệ” này. Điện ảnh và truyền hình Trung Quốc rất ít khi xuất hiện những từ ngữ quyết liệt như thế, em nghĩ đại khái là do người Trung Quốc trong tiềm thức đều cho rằng nếu là bạn bè thì nên “ràng buộc”, người nào thứ gì quan trọng với mình thì nên “bảo vệ”, người Nhật Bản thực ra rất thích cường điệu tới cường điệu lui, đôi khi khiến người ta cảm thấy chỉ là những lời nói ngoài miệng mà thôi.”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Làm ăn với người Nhật ấy. Bọn họ đích xác coi trọng hình thức bên ngoài nhất, tỷ như người phụ trách chức vụ thấp hơn anh nhìn thấy anh nhất định phải cúi chào, anh không biết tiếng Nhật, phiên dịch viên nói cho anh biết bọn họ đều dùng kính ngữ ở hình thức cao nhất. Song trên thực tế quá trình cũng không thực sự dễ chịu gì, người Nhật thực chất trong lòng kính thường người Châu Á ấy. Bên ngoài mười phần cấp bậc lễ nghĩa, nhưng chúng ta phương diện này một chút lợi ích thực tế cũng chẳng được.”

Những người thuộc lứa tuổi như La Tĩnh Hòa, lúc còn trẻ truyện tranh hoạt hình Nhật vẫn chưa phổ biến, ngược lại xem những tiểu thuyết như Hồng nham (1) lại nhiệt tình hơn thanh niên hiện tại nhiều, vì thế đối với đất nước Nhật Bản này khó mà thiện cảm được. Kỳ Vân cũng không tranh luận nhiều lời với anh, chỉ là mỗi lần thấy cậu mở động mạn của Nhật La Tĩnh Hòa liền nhíu mày, sau đó đành phải dùng đến tai nghe.

“Tỷ như em thích xem xiếc khỉ, có cần thiết ngay cả con khỉ cũng yêu không.” Kỳ Vân lại cọ cọ: “Anh nói cũng đúng, rốt cuộc chỉ là phim hoạt hình mà thôi.”

La Tĩnh Hòa và Kỳ Vân hơn kém nhau mười tuổi, có câu ba năm khác biệt một thế hệ, như thế có thể nói giữa họ khác biệt đến ba bốn thế hệ. Người với người sống chung không chỉ tùy vào duyên phận, mà còn phải dựa vào cả kỹ năng. Kỳ Vân quý trọng La Tĩnh Hòa, La Tĩnh Hòa yêu thương Kỳ Vân. Đây là điều kiện vững vàng tiên quyết, những vấn đề còn lại không thể nói là không gặp trở ngại gì. Hoàn cảnh sống

của hai người không giống nhau, sở thích cũng khác nhau khá nhiều. Kỳ Vân từ nhỏ sống nhờ ở nhà bà nội, tuy rằng bà nội không buồn quan tâm đến cậu, nhưng nói cho cùng vẫn là giáo sư nổi tiếng, Kỳ Vân từ nhỏ mưa dầm thấm lâu được hun đúc không ít. Bà nội của Kỳ Vân am hiểu đàn dương cầm, thích nghe ca kịch Ý. Kỳ Vân từ nhỏ đã nghe nhiều, thích nghe hay không đều đã thành thói quen, nghe những giai điệu này cảm thấy thật thân thương. Còn với La Tĩnh Hòa, “nghệ thuật” là một từ rất xa vời. Bảo anh thường thức ít nhiều có điểm khó khăn. Xem tranh của danh gia, anh chỉ cảm thấy đó là một bức hình họa nhiều màu, không thể lý giải được vì sao người ta lại xúc động. Nghe nhạc, đàn dương cầm và đàn vĩ cầm anh nghe vào chẳng thấy khác biệt gì, ngược lại chỉ làm anh buồn ngủ. Có một tối Kỳ Vân lôi kéo La Tĩnh Hòa đi nghe một buổi hòa nhạc. Ngồi yên một chỗ suốt mấy tiếng đồng hồ, lúc đi ra liền thấy trên cánh tay La Tĩnh Hòa xanh tím một mảng.

“Đúng là một kẻ tục tằng.” La Tĩnh Hòa gõ gõ trán: “Anh chỉ sợ ngủ gục thật thì rất bất lịch sự với người kia. Nhưng thực sự là nghe chẳng hiểu được gì cả.”

Kỳ Vân nắm lấy tay La Tĩnh Hòa bên dưới tay áo khoác, lặng im không lên tiếng. Vừa nãy nghe được La Tĩnh Hòa nói chuyện điện thoại với thư ký, dường như ban ngày anh phải tham gia một cuộc họp thảo luận dự án giường thương múa kiếm đao quang kiếm ảnh với người ta suốt một ngày, tối đến lại phải chống mắt cưỡng ép tinh thần đi nghe hòa nhạc với cậu. Từ đó về sau Kỳ Vân không đề cập gì đến việc này nữa. Nhưng thỉnh thoảng La Tĩnh Hòa vì áp lực tinh thần quá lớn mà buổi tối bị mất ngủ, Kỳ Vân sẽ mở vài bản nhạc dương cầm nhẹ nhàng, vận âm thanh đến mức nhỏ nhất, tiếng đàn du dương cách quãng, tiết tấu trùng lặp vô mục đích như tiếng mẹ dỗ dành con. La Tĩnh Hòa rất nhanh có thể đi vào giấc ngủ.

Về mặt ăn uống Kỳ Vân thích cá tôm sò hến tanh mùi, đặc biệt là cá sông. Nhưng La Tĩnh Hòa lại ăn rất ít, bảo là không chịu được mùi tanh. Ngược lại bình thường chỉ cần mỗi dưa muối là có thể ăn đến mấy chiếc bánh bao lớn.

Kỳ Vân nghĩ có lẽ là do khi La Tĩnh Hòa còn bé trong nhà căn bản không đủ khả năng ăn được mấy thứ này. Chưa từng được nếm qua, trưởng thành ngược lại không thể tiếp nhận. Từ nhỏ cứ bánh mì dưa muối suốt, dù là hiện tại, ăn vào vẫn ngon lành. Nghĩ như thế Kỳ Vân thực đau lòng, không ngờ La Tĩnh Hòa nhìn ra, nên anh bắt đầu ăn toàn diện hơn, cố sức không biểu hiện rõ ràng như thế nữa.

Ngày qua ngày cứ bình thản trôi qua như thế đó. Ngày nọ sau bữa cơm, La Tĩnh Hòa bất ngờ đưa cho Kỳ Vân một chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa cỡ lớn mang hình thức phức cổ Châu Âu, cầm trong tay nặng trĩu, vô cùng xinh đẹp.

“Đây là?”

La Tĩnh Hòa dọn dẹp bàn ăn: “Phòng ở kỳ thật anh đã mua từ sớm. Sau khi chỉnh trang đơn giản, tản ra mùi của một năm. Giờ dọn đến là vừa vặn.”

Kỳ Vân ngây ngẩn: “Em cứ tưởng anh vẫn đang để dành tiền đấy chứ.”

La Tĩnh Hòa nhéo nhéo mũi cậu: “Trong tưởng tượng của em anh nghèo vậy hử.”

Sáng thứ bảy hai người đến xem. Khu nhà giàu nổi tiếng ở thành T, cảnh sắc rất đẹp, hướng mặt trời, phong thủy tốt. Ngôi nhà hai tầng rất xinh xắn, không lớn, nhưng hoa viên lại không nhỏ chút nào, bốn phía là hàng rào thép màu đen hình xoắn, rất có khí thế.

“Tổng cộng tìm bốn năm thầy địa lý đến xem, đều nói nơi này là tốt nhất. Vùng đất nuôi dưỡng con người.” La Tĩnh Hòa mở cổng lớn chạy bằng điện ra, lái xe vào ga ra: “Hôm trước vừa nhờ công ty vệ sinh quét dọn toàn bộ trong ngoài một lần. Hai tuần sau dọn về đây, được không?”

“Đã tính ngày rồi à? Chuyển nhà là phải chọn ngày nhỉ.” Kỳ Vân cười nói.

Nhà nhỏ nhìn từ bên ngoài không tính là nổi bật, xinh xắn thông thường. Vào cửa rồi mới phát hiện bên trong được bày trí trang nhã rộng rãi, thoải mái khéo léo. Thiết kế nội thất rất tốt, tạo cảm giác về không gian thoáng đãng, khiến tâm tình người ta thực khoan khoái. Kỳ Vân dạo một vòng quanh phòng khách lớn, sau đó chạy đến nhà ăn, bàn nhựa thủy tinh trong suốt sáng sủa, phía trên treo chiếc đèn cực tạo cảm xúc, Kỳ Vân xuất xoa một tiếng, lại chạy vào phòng bếp. Bên trong rất lớn, chạn bát đều tuyển loại thép không thấm nước chống gỉ, tạo cảm giác rất vệ sinh. Lầu một còn cả phòng sách lớn, giá sách và bàn làm

việc đều bằng gỗ nâu đỏ, Kỳ Vân cười bảo: “Khi đó chắc anh không nghĩ tới phòng sẽ có thêm một người nhỉ.”

La Tĩnh Hòa cười đáp: “Đây cũng là phòng làm việc của em mà.”

Theo cầu thang xoắn ốc lên lầu hai, ba phòng ngủ lớn, mỗi phòng đều có buồng vệ sinh riêng khá là xa hoa.

“Phòng nào là phòng ngủ của chúng ta?” Kỳ Vân nằm trên lan can lầu hai nhìn xuống bên dưới sung sướng hỏi. So với lầu một, lầu hai nhỏ hơn một phòng khách lớn, vì sau khi lên lầu là một sân phơi kiểu hàng lang dọc theo vách tường có lan can hình xoắn. La Tĩnh Hòa ngồi trên sofa dưới phòng khách ngẩng đầu mỉm cười nhìn Kỳ Vân: “Em thích phòng nào thì chọn phòng đó đi.”

“A a a, tuyệt thật, đây là nhà của hai chúng ta!”

“Ừ, là nhà của hai chúng ta.”

La Tĩnh Hòa nhẹ cười, ngắm Kỳ Vân phấn phởi như đứa trẻ mà chạy tới nhảy lui, mỗi phòng đều phải đi vào tìm tòi một phen.

Mùi vị của nhà mới.

Chuyển nhà là một công việc nặng nhọc nhưng hạnh phúc. La Tĩnh Hòa có xe riêng, lại không cần chuyển vật dụng trong nhà đi, nên qua lại hai vòng là đã chuyển xong hết. Kỳ Vân ôm vật quan trọng nhất là chiếc chăn bông lớn ngồi ở ghế sau, ha ha ngây ngô cười.

“Nhóc con ngốc.” La Tĩnh Hòa đưa mắt nhìn kính chiếu hậu, Kỳ Vân chôn mặt trong chăn cọ qua cọ lại: “Nhà đẹp như thế em chưa từng ở qua, hứng khởi một chút cũng không được hử.”

Kỳ thật còn có một ý nghĩa khác nữa. Cổng chính của nhà nhỏ là cửa bảo hiểm cực kỳ nghiêm ngặt, chỉ có hai chiếc chìa khóa lớn, công nghệ này phiền phức đến cực độ, căn bản không thể làm lại. Một chiếc trong đó, La Tĩnh Hòa cho cậu. Bất kể suy nghĩ trước đó của La Tĩnh Hòa như thế nào, quan trọng là hiện giờ anh đã giao chìa khóa cho cậu. Điều này không chỉ là về vấn đề ở chung, La Tĩnh Hòa là một người đàn ông cực kỳ truyền thống, chiếc chìa khóa có thể chứng minh anh thừa nhận Kỳ Vân là chủ nhân của ngôi nhà này.

Thế nên Kỳ Vân mới vui sướng đến vậy. Cậu cần một gia đình, đây là giấc mơ của cậu. Nắm chiếc chìa khóa thứ hai của ngôi nhà trong tay, nặng trĩu. Đi vào trong lòng. Kỳ Vân cuối cùng đã xác định được, hạnh phúc này, cậu sẽ luôn giữ chặt trong tay, vĩnh viễn.

Tiểu thuyết Hồng Nham (): Đây là tiểu thuyết rất nổi tiếng của những năm 50. Nội dung miêu tả những đấu tranh ngầm tàn khốc đêm trước giải phóng Trùng Khánh, đặc biệt là cuộc đấu tranh trong ngục tù. Bối cảnh lịch sử là vào năm 1948 đến 1949. Nhân dân dễ dàng tiến quân giành thắng lợi và quân phản động thì ngộ nguây giầy chết, là đặc điểm của thời kì này. Nó lấy trại tập trung “hợp tác Trung – Mỹ” làm trung tâm, nói lên cuộc đấu tranh quyết định của nhân dân và Đảng Cộng sản, đánh đuổi Mỹ và cả quân Tưởng Giới Thạch.

Lưu ý rằng chiến tranh Trung – Nhật vừa kết thúc cách đó 3 năm, từ năm 1937 đến 1945. Có lẽ trong tiểu thuyết này nhắc khá nhiều đến thời kỳ quân Nhật xâm chiếm Trung Quốc.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15.

La Tĩnh Hòa vừa bước vào công ty, liền phát hiện không khí có chút khác thường.

Trên mặt tất cả nhân viên đều lộ vẻ trang nghiêm cứng nhắc. Bản thân La Tĩnh Hòa là một người khoan dung, cũng không hề muốn nhân viên cấp dưới e sợ anh, bên trong công ty chưa từng mang không khí kính sợ như thế.

“Người của tổng công ty đến ạ.” Tổng thư ký của La Tĩnh Hòa ôm một tập tài liệu lớn đi tới đi lui, cố gắng tạo cảm giác “Tôi bề bộn nhiều việc tôi bề bộn nhiều việc tôi thật sự là bề bộn nhiều việc bề bộn nhiều việc”. La Tĩnh Hòa bật cười: “Người của tổng công ty tới thị sát công tác, sao lại không báo trước cho tôi được?”

Tổng thư ký Trương là một thanh niên trẻ tuổi đôi mươi, không lớn hơn Kỳ Vân bao nhiêu, La Tĩnh Hòa bất giác đối với cậu ta cũng hòa nhã không ít. Cậu ta khá là cuồng cuồng: “Vừa tới sáng nay, may là bình thường đều tự rèn luyện thật vững vàng, tiểu thư cố vấn lễ phép chu đáo, kiên trì đến phút cuối cùng nhìn thấy danh thiếp người ta cũng không sơ suất gì. Sự thật, CFO ~ của tổng công ty? Là giám đốc tài chính đó!” Đặc điểm của thư ký Trương, lúc căng thẳng nói chuyện cứ như bắn súng liên thanh: “Tổng giám đốc ngài quen người này ư? Mặt cứ đánh lại, vốn sáng sớm tất cả mọi người đều có hơi mệt, bị ông ta quét qua đều lập tức lên tinh thần! Ngài có phát hiện không...” La Tĩnh Hòa một mặt đi về phía thang máy, một mặt trấn an tổng thư ký Trương. Trong nháy mắt trước khi cửa thang máy đóng lại, câu cuối cùng tổng thư ký Trương cố gắng chen vào: “Àu này Àu kia, từ tổng công ty tới tất cả đều là UFO thật ấy...”

La Tĩnh Hòa xem chút cười ra tiếng.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, La Tĩnh Hòa âm giọng cười nói: “Húc Phi sao lại có thời gian đến đây vậy? Cậu dọa cấp dưới của tôi sợ không nhẹ đấy.”

Lý Húc Phi bắt chéo chân, ngồi trên sofa của văn phòng La Tĩnh Hòa, đang đọc báo. Tổng thư ký của La Tĩnh Hòa mỗi sáng đều đặt báo mới lên bàn làm việc của anh. Lúc vừa tiến vào thấy đến vẻ mặt của Lý Húc Phi thì cứ như bị rần rần, gần như chạy biến ra ngoài.

“Cậu chuyển nhà rồi.” Lý Húc Phi bình thản nói.

La Tĩnh Hòa cởi áo khoác, tháo khăn quàng cổ: “À. Cứ thuê nhà của cậu mãi thì mặt dày quá, hơn nữa ngôi nhà kia tôi đã mua từ một năm trước, vốn cũng không tính ở, chỉ là muốn đặt mua thành một phần tài sản thôi. Tổng công ty quyết định cử tôi đến thành lập chi nhánh, vừa lúc cũng có thể ở luôn.”

Lý Húc Phi nhìn chằm chằm trang báo, nửa ngày mới hỏi: “Cậu ở một mình?”

La Tĩnh Hòa kéo ghế xoay ra, ngồi xuống sau bàn làm việc, nghe anh ta hỏi như thế, thoáng chần chừ một chút.

“Không... Không phải. Tôi ở với Kỳ Vân... chính là cậu hàng xóm kia của tôi ấy.”

Tờ báo trong tay Lý Húc Phi run nhẹ, anh ta lật sang trang khác. Sau một chốc yên tĩnh ngắn ngủi, La Tĩnh Hòa nhẹ giọng nói: “Có chuyện tôi không nên giấu cậu, Húc Phi, tôi không biết phải nói thế nào với cậu nữa... Tôi và Kỳ Vân, ừm, cùng một chỗ, cậu hiểu không?”

Lý Húc Phi thoáng nhú mày, như trước nhìn chằm chằm trang báo, trên mặt không lộ vẻ gì.

La Tĩnh Hòa nhẹ cười nói: “Tôi hiểu cảm giác của cậu... Bản thân tôi cũng không tin được, nhưng mà thực sự là vậy đấy... Cậu nếu phản cảm cũng là chuyện không còn cách nào, nhưng chúng ta không đến mức ngay cả anh em cũng không làm được đấy chứ?”

Lý Húc Phi vẫn trầm mặc không lên tiếng. La Tĩnh Hòa cầm bút lên, bắt đầu phê duyệt văn kiện. Đầu bút trượt trên giấy tạo thành tiếng vang sột soạt duy nhất. Mặt trời sớm mai vừa lớn vừa tỏa sáng rực rỡ, nhưng không nóng. Tia nắng sáng ngời, quần quýt bên người La Tĩnh Hòa vĩnh viễn trầm tĩnh khoan khoái. Sau một lúc lâu La Tĩnh Hòa ngẩng đầu, phát hiện ánh mắt Lý Húc Phi đã rời khỏi tờ báo, ngẩng người mà nhìn chằm chằm anh. Lý Húc Phi hơi kinh hoảng, vội vàng thu hồi ánh mắt, có chút bối rối mà lật báo tiếp. Lại sau một lát, anh ta mới mở miệng: “Cậu nói nghe thật dễ dàng... Về sau gian nan khó khăn bao nhiêu cậu không biết sao?”

La Tĩnh Hòa đáp: “Biết.”

Lý Húc Phi cứ như bị chọc giận, quăng tờ báo, giọng khàn khàn: “Trả lời không chút do dự nhỉ, giải thật đấy, cậu đã cẩn thận suy xét chưa? Đồng tính luyện ái, hai thằng đàn ông, đừng quên đây là Trung Quốc!”

La Tĩnh Hòa dùng bút, bất chợt mỉm cười điềm đạm.

“Có do dự chứ. Có lo lắng chứ. Tôi thậm chí còn bị khủng hoảng, bị bản thân dọa tới mức chết khiếp, ngồi thất thần trên đường suốt nửa tối. Nhưng kết luận cuối cùng vẫn là như thế... Đây không phải là chuyện bản thân tự làm chủ được, thực sự yêu mến một người rồi, ai để ý được nhiều như thế chứ?”

Ai để ý được nhiều như thế chứ? Ai để ý được nhiều như thế chứ? Ai để ý được nhiều như thế chứ?

Giọng nói của La Tĩnh Hòa trước sau vẫn điềm đạm nhã nhặn như vậy, một lần lại một lần vang lên trong đầu Lý Húc Phi, càng lúc càng vang to hơn, càng lúc càng vang to hơn, cứ như đem anh cột và tảng đá lớn cầm dao trên đầu khảo tra anh hết lần này tới lần khác, ai để ý được nhiều như thế chứ? Ai để ý được nhiều như thế chứ? Ai để ý được nhiều như thế chứ?

Thời điểm cơ hội ngay trước mắt thì lại do dự có nên bắt lấy hay không. Chờ đến lúc suy nghĩ kỹ muốn nắm bắt, cơ hội đã vụt mất rồi.

Lý Húc Phi đột nhiên cười rộ lên. Lấy tay chống trán, cười đến lưng nảy lên từng đợt. La Tĩnh Hòa không rõ anh ta đang cười gì, có lẽ đang cười anh vô vị khờ dại, chỉ phải chờ anh ta bình tĩnh trở lại.

“Thì ra là thế, thì ra là thế.” Lý Húc Phi thở dài. La Tĩnh Hòa có phần như lọt vào sương mù, nhưng không hỏi nhiều. Lý Húc Phi nhìn La Tĩnh Hòa qua kẽ tay: “Dọn qua nhà mới rồi, hôm nào nhớ mời tôi uống rượu mừng nhà mới đấy.”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Vốn cứ lo làm chậm trễ công việc của cậu đấy chứ. Nhất định phải mời cậu mà, có điều Kỳ Vân đã mời mấy bạn đại học trước, đều là mấy chàng trai trẻ tuổi, tôi sợ cậu không thích ồn ào. Không thì ngày khác mời một mình cậu vậy?”

Lý Húc Phi lạnh giọng nói: “Ngày khác mời một mình làm gì? Tôi thích náo nhiệt.”

.

.

Ngày mừng nhà mới Kỳ Vân mời mấy người bạn cùng ký túc xá đại học trước kia. Ở với nhau bốn năm nên hiểu rõ hết, cũng thoải mái chút. Đều là mấy người trẻ tuổi nhiệt tình, nhìn đến cổng tự động ngoài vườn liền bắt đầu kinh ngạc tán thán, một đường thán phục tiến qua cổng bảo hiểm. Bắt đầu ồn ào nhất định phải thăm thú hết xem nhà cửa giai cấp bốc lột ở là kiểu gì, vào phòng khách lớn nhìn thấy người đàn ông lạnh lùng nghiêm mặt ngồi trên sofa xem báo, đột nhiên đều trở nên im lặng.

Lý Húc Phi không hề động đậy, thậm chí đến cả mi mắt cũng không nâng lên. Lão Từ phát hiện thế nhưng lại là người đàn ông đẹp trai khác thường ở bên đường đối diện tới đó, nhếch nhếch mày với Kỳ Vân. Cậu ta chỉ biết La Tĩnh Hòa là một nhân vật không tầm thường, nào nghĩ đến còn có một “nhân vật” tôn quý hơn ngồi trong phòng khách xem báo. Mấy người trẻ tuổi đưa mắt nhìn nhau, dùng ánh mắt hỏi Kỳ Vân, Kỳ Vân lại không biết nên trả lời thế nào cho phải. Vừa lúc La Tĩnh Hòa dùng xe ở ga ra xong thì vào cửa, giải vây: “Đây là Lý Húc Phi bạn tốt của tôi. Nếu mừng nhà mới, dĩ nhiên cũng phải mời cậu ấy, đúng không nào.” La Tĩnh Hòa giới thiệu hai bên với nhau, Lý Húc Phi nhìn mấy người bọn họ, gật đầu xem như chào hỏi.

Bữa tiệc này hiển nhiên không được náo nhiệt như trong tưởng tượng. La Tĩnh Hòa làm một bàn thức ăn phong phú, vốn là một chuyện rất hào hứng. Nhưng cổ tình lại có một Lý Húc Phi. Bản thân Lý Húc Phi cũng không có ý kiến gì, thậm chí từ đầu tới cuối anh ta chẳng mở miệng nói lời nào, chỉ im lặng cùng ăn, động tác thành thạo tao nhã. Có áp suất thấp xoay quanh gần đó, người một bàn hào hứng cũng không cao được. Muốn kể chút chuyện giúp vui, lại không thể cao giọng – so với Lý Húc Phi, ngoại trừ La Tĩnh Hòa đều cảm thấy tự biết xấu hổ. Không thể lớn tiếng, nhỏ giọng nói chuyện lại có vẻ mất tự nhiên, cứ như có tật giat mình nói xấu ai đó, càng cụt hứng hơn. Vì thế quyết định không lên tiếng, mọi người cứ như còn đang ngồi trong căn tin cao trung, trường học quần thúc nghiêm khắc, lúc ăn tuyệt đối không được lên tiếng.

Kỳ Vân liếc nhìn La Tĩnh Hòa, La Tĩnh Hòa cười khỏ lắc đầu. Kỳ Vân cũng cười, gấp đồ ăn vào chén anh. La Tĩnh Hòa gạt đầu, múc cho cậu một chén canh cá trích. La Tĩnh Hòa nấu canh cá ngon tuyệt, dù anh không thích ăn cá. Canh cá anh nấu đều phiến trắng, mùi vị đậm đà.

“Ăn nhiều chút nhé.” Anh nhẹ giọng nói: “Vào đông cá trích có độc... Đại khái là thịt ít, không ăn được.”

Mấy người bạn học của Kỳ Vân biết anh đang làm gì, thấy nhưng không kinh ngạc, chỉ lo cúi đầu ăn, đã sớm biết hôm nay chính là ngày khai trai.

Lý Húc Phi liếc mắt nhìn họ, không phản ứng gì.

Sau khi ăn xong, mấy người trẻ tuổi chạy vào phòng sách nghịch chiếc máy tính loại mới ra của La Tĩnh Hòa, phương diện nào cũng đều thiết kế tốt nhất. Dù sao cũng chỉ là mấy cậu nhóc vừa ra trường, tính trẻ con hầy còn, nói chưa thấy qua máy tính cao cấp như thế, muốn dùng trò chơi trực tuyến để kiểm tra đo lường tính năng. La Tĩnh Hòa dọn dẹp bàn ăn, quét tước sạch sẽ phòng bếp, pha một ly trà Ô Long mời Lý Húc Phi: “Hôm nay quả thực có hơi ồn một chút nhỉ.”

Lý Húc Phi nhìn anh, mỉm cười: “Tôi còn đang nghĩ cậu muốn trách tôi phá hỏng không khí đấy chứ.”

“Sao lại thế được.”

Lý Húc Phi cầm tách trà. Hơi nước trong tách lượn lờ bốc lên, cuộn lại trong không trung, bay đi, biến mất dạng.

“Nơi cậu ở, luôn thực ấm áp.” Lý Húc Phi nhẹ giọng nói.

La Tĩnh Hòa nhẹ cười nhìn anh ta.

Kỳ Vân đi từ phòng sách ra, chợt nhìn thấy hai người họ ngồi ở sô pha ăn ý cười nói. Không khí giữa hai người đàn ông cùng tuổi, thân phận địa vị tương xứng khá là hài hòa, vì đều hiểu rõ lẫn nhau như thế đó.

Kỳ Vân đứng nơi hành lang, lẳng lặng nhìn hai người. Chốc chốc nhẹ giọng nói chuyện với nhau một hai câu, hoặc là nghiêm túc phẩm trà. Cậu chợt cảm giác như tình cảnh này có thể khái quát cả một quá trình: Hai người, ngồi trong phòng khách bình thản mà trải qua một buổi chiều biếng nhác ầm cúng, rồi bản thân thành lĩnh không hiểu từ đâu xâm nhập vào.

La Tĩnh Hòa thoáng nhìn Kỳ Vân, không đợi cậu lan man suy nghĩ xong đã mỉm cười hỏi: “Sao thế?”

Kỳ Vân đáp: “Cái đó... Mấy tên kia khát nước, em đi lấy một ít.”

La Tĩnh Hòa đứng dậy, đi về phía cậu: “Bạn em uống trà không?”

Lý Húc Phi ngồi phía sau nhìn theo bóng La Tĩnh Hòa, vẫn không nhúc nhích.

Kỳ Vân bảo: “Bọn họ uống trà lãng phí, nước khoáng là được rồi.”

“Trong phòng bếp có nước khoáng đấy.” La Tĩnh Hòa đi vào phòng bếp, Kỳ Vân theo sau. La Tĩnh Hòa lấy mấy chai nước khoáng ra cho Kỳ Vân: “Còn cần gì không?”

Kỳ Vân chợt hôn lên mặt anh: “Không cần.”

La Tĩnh Hòa vò tóc cậu: “VẬY ĐI ĐI.”

Kỳ Vân gạt đầu, ôm nước khoáng, vô cùng hứng khởi chạy về phòng sách.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16.

Buổi tối nằm trên giường, hai người đều không ngủ được. Giường rất lớn, kích cỡ bình thường rất ít gặp. Kỳ Vân ôm chăn bông lăn qua lăn lại, mấp máy như chú mèo nhỏ. Thẳng đến cuối cùng lăn vào lòng La Tĩnh Hòa, bị anh ôm lấy, mới chịu ngoan ngoãn nằm yên.

“Anh với Lý Húc Phi nói chuyện gì vậy? Trông rất hào hứng ấy.”

“Tụi anh nhắc lại truyện hồi trước thôi. Đều là mấy chuyện xui xẻo ấy mà... Ha ha.” Ngón tay thon dài mạnh mẽ của La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Kỳ Vân. Lông mày, đôi mắt. Lông mi Kỳ Vân vừa dài vừa cong, nhẹ nhàng quét qua ngón tay La Tĩnh Hòa. Vì thấy hơi ngứa,, Kỳ Vân cứ chớp mắt suốt. Ngón tay La Tĩnh Hòa tiếp tục trượt xuống, đôi má, cằm. Lăn nữa quay về trên môi Kỳ Vân. Không tính là dày, lại thực mềm mại. La Tĩnh Hòa thích lấy ngón tay nhẹ nhàng chà đạp môi cậu, nhìn chúng đỏ lên, trở nên phúng phính. Trong tiềm thức nam giới hoặc ít hoặc nhiều đều có phần bạo ngược, không thể tránh được. “A, đúng rồi, cậu ấy xin ứng trước thời gian nghỉ phép của sang năm, trở về thành T kết hôn. Ngày cưới vẫn chưa xác định, nhưng cũng chỉ trong vòng mấy tuần này thôi.”

Kỳ Vân ngạc nhiên: “Tụi anh một năm nghỉ phép được mấy ngày?”

Tĩnh Hòa nhẹ giọng đáp: “Không giống nhau. Cấp quản lý của tổng công ty một năm một tháng, chứ hầu phương xa như tụi anh một năm ba tuần. Húc Phi đã ba năm rồi không nghỉ phép, đều dồn lại cho năm nay. Nhưng tên ranh kia cũng thật khôn khéo, sang năm tổng công ty muốn phái cậu ấy đi Đức bồi dưỡng một năm, vốn cũng chẳng có gì gọi là nghỉ phép.”

Kỳ Vân nhắm mắt lại, a một tiếng: “Em vẫn thấy trong nhà thiếu gì ấy, hôm nay Lão Từ mới phát hiện giúp. Anh nói nhà chúng ta thiếu gì?”

La Tĩnh Hòa say sưa với thân thể Kỳ Vân. Nhẹ nhàng vuốt ve, da thịt cậu thực nhạy cảm mà run rẩy, nhiệt độ cơ thể dần tăng cao: “Hửm, thiếu gì?” Rõ ràng chẳng hề tập trung gì vào đề tài này.

“Xung quanh vườn tùng bách sỏi nhiều như thế, dù là thời điểm này vẫn xanh um tươi tốt, nhưng vào cửa thì đến một cái cây cũng không có... Ừ.” Kỳ Vân rên rỉ một tiếng. Ngón tay La Tĩnh Hòa lướt dọc theo cổ cậu, một đường hướng xuống bên dưới, ngực, bụng, đùi, sau khi lưu luyến một vòng thì tiến vào mảnh đất huyền bí kia.

“Anh biết rồi.” La Tĩnh Hòa đáp lại.

Sau đó bọn họ dĩ nhiên không còn tâm tư nào quan tâm xem “người ta” đã nói gì.

.

.

.

Chiều hôm sau, Kỳ Vân tiếp điện thoại của La Tĩnh Hòa.

“Ở nhà nhỉ.” Giọng nói trầm ấm của La Tĩnh Hòa từ bên kia ống nghe truyền tới.

“Ở nhà.” Kỳ Vân cười đáp.

“Đợi lát nữa sẽ có người đưa mấy chậu hoa đến, vừa lúc em mở cửa nhé.”

Kỳ Vân cúp điện thoại chưa lâu, quả nhiên nghe thấy tiếng chuông cửa. Một người thanh niên nhỏ gầy đứng trước điện thoại: “Xin hỏi đây có phải là nhà tổng giám đốc La không ạ?”

Kỳ Vân đáp: “Đúng vậy. Xin hỏi anh đến có chuyện gì vậy?”

Người trẻ tuổi nghiêng người lộ ra xe vận tải phía sau, bên trên đặt ngay ngắn khoảng mười chậu cây cảnh đủ kích cỡ được bọc bao nhựa: “Chúng tôi là nhân viên của công ty làm vườn, đến đưa cây cảnh.”

Kỳ Vân mở cổng điện tử ngoài vườn, sau đó mở tiếp cửa bảo hiểm phòng khách ra. Năm sáu chàng trai mặc đồng phục chỉnh tề khiêng mấy chậu cây cảnh đầy màu sắc tiến vào. Người có vóc dáng nhỏ con đưa danh thiếp ra, mặt trên in dòng chữ “Công ty nghệ thuật làm vườn Hối Cảnh”.

“Tôn tổng của chúng tôi tự mình chọn ra mười bốn chậu hoa, mùa thu vừa đổi đất xong, ngài vừa vặn không phải phiền toái. Vốn còn không ít, nhưng Tôn tổng sợ thiếu sức sống, chờ đến đợt hàng mới xin mời ngài và La tổng đến xem. Kỳ thật buổi chiều không phải là thời điểm tốt nhất để giao hoa, nhưng Tôn tổng bảo chút chuyện nhỏ này cũng không sao.” Mấy nhân viên phục vụ thuận thực cởi dây buộc, mở bao nhựa ra, khiêng chậu hoa nhìn Kỳ Vân. Người nhỏ con kia hỏi: “Xin hỏi chúng tôi có thể vào phòng khách không?”

“A, dĩ nhiên là được, làm phiền các anh.” Kỳ Vân vội vàng nhường đường. Nhân viên phục vụ dựa theo đặc tính của hoa cùng với mức độ mỹ quan mà lựa chọn nơi đón nắng hay khuất nắng để đặt.

“Lầu hai La Tổng đặc biệt dặn dò nghe theo ngài, ngài muốn đặt chậu nơi nào?”

Kỳ Vân chọn một chậu trường sinh, một chậu lan diều, một chậu hương thảo, nghe nói ba loại thực vật này có thể làm sạch không khí. Ba người giúp khiêng tới phòng ngủ chính lầu hai, chọn chỗ thích hợp đặt xuống. Một chậu trúc quan âm cao gần một thước, Kỳ Vân nhờ họ khiêng vào phòng sách của La Tĩnh Hòa. Lần này đưa tới phần nhiều là cây cảnh cao cả thước. “Hoa cảnh lần sau sẽ đưa tới.” Người nhỏ con nói. Hai chậu long huyết và một chậu cây cảnh Brazil Kỳ Vân vô cùng thích, liền đặt tại phòng khách. Ngoài ra còn tặng kèm một hộp giấy, bên trong là cuốn sổ tay và dụng cụ thường dùng để chăm sóc cây. Người trẻ tuổi có vóc dáng nhỏ con lấy ra một chậu hoa bé nhỏ chỉ bằng bàn tay: “Cái này là do La tổng chọn đấy, bảo muốn một chậu hoa mini chỉ nhỏ bằng bàn tay, đặc biệt tặng cho ngài.” Kỳ Vân nhận lấy, bên trong chậu hoa mini màu đen là một cây tiên nhân cầu gai nhỏ, tròn vo ấy, mấy chiếc gai bé nhỏ nhìn qua non nớt mềm mại, đáng yêu không chịu được, Kỳ Vân bật cười.

Bài trí đầu vào đấy xong, tiễn nhân viên phục vụ về, Kỳ Vân thở dài, chạy loạn khắp nhà – được bày biện đầy thực vật xanh lá, cả ngôi nhà bỗng trở nên tràn trề sức sống tươi tốt thịnh vượng hẳn ra. Cậu đặt biệt đem chậu hoa bé xíu được đặt tên là Tiểu Cầu kia, đặt lên bàn trong phòng sách, sau đó nằm sấp lên chiếc bàn làm việc rộng lớn, dùng đầu ngón tay ấn nhẹ lên mấy chiếc gai mềm mềm của Tiểu Cầu. Ánh mặt trời ấm áp phía sau nhào qua lưng Kỳ Vân, chiếu rọi khắp người ấm áp vô cùng.

“Thích không?” Giọng nói của La Tĩnh Hòa rất trầm ấm, mang theo giọng mũi, không hiểu sao luôn có thể khiến Kỳ Vân nhớ đến bức thư pháp “Hậu đức tài vật” trước kia bà nội treo trong nhà. Chỉ cần anh vừa lên tiếng, không khí chung quanh đều trở nên mềm mại hơn.

Kỳ Vân như trước nằm sấp trên bàn, cầm điện thoại con trong phòng sách lười biếng trả lời: “Ừ, khắp nơi đều là xanh màu lá. Thật đẹp.”

“Buổi tối muốn ăn gì?”

“Muốn ăn loại cháo có đậu xanh đậu đỏ với cả gạo mà anh nấu ấy.”

“Anh biết rồi.”

La Tĩnh Hòa chủ trương buổi tối nên ăn nhẹ chút. Trộn đậu xanh đậu đỏ với nhau đem nấu có tác dụng trơn dạ dày, uống vào buổi tối rất hợp. Hơn nữa cơm chiều La Tĩnh Hòa thường làm mấy món rau trộn, chẳng hạn như chọn rau cải dầu non mềm, bỏ vào nước luộc. Vớt ra, trộn với dầu mè và muối, Kỳ Vân cực kỳ thích ăn.

Cơm La Tĩnh Hòa làm, luôn mang theo hương vị không thể nói rõ.

.

.

Nhưng một lát sau, La Tĩnh Hòa lại gọi về: “Tối nay chúng ta ra ngoài ăn được không?”

Kỳ Vân ngạc nhiên hỏi: “Hiếm thấy thật ấy, không phải anh ghét đồ ăn khách sạn dùng mỡ lợn với vị tinh để chiên sao?”

La Tĩnh Hòa cười: “Không, lần này là vợ sắp cưới của Lý Húc Phi mời chúng ta đi ăn.”

Kỳ Vân vừa nghe ba chữ “Lý Húc Phi” liền kiên quyết từ chối: “Không được, em tuyệt đối không ăn cùng một bàn với anh ta nữa.”

La Tĩnh Hòa biết kỳ thật hôm qua Kỳ Vân có chút tức giận, đành phải ầm giọng nói: “Ôi, anh nhớ đồng ý với người ta rồi. Huống hồ cũng không phải Húc Phi mời, là vợ sắp cưới của cậu ấy, em không muốn nhìn xem cô ấy trông thế nào sao?”

Kỳ Vân vừa nghe nói Lý Húc Phi sắp lấy vợ thì trong lòng cũng mừng thầm, dường như có vẻ yên tâm thêm phần nào.

“Vậy thì đi. Bây giờ ạ?”

“Sáu giờ anh tan ca. Trở về đón em là được.”

Đối với người phụ nữ có thể trối được Lý Húc Phi lại, Kỳ Vân thực sự tò mò. Vào phòng ăn riêng phút chốc cậu liền hiểu được.

Ngồi trong phòng là một người phụ nữ ăn mặc khéo léo, nét cười dịu dàng, nói năng bình tĩnh thản nhiên. Giới tính khác nhau, nhưng giờ tay nhắc chân thần sắc điềm tĩnh không mang danh lợi lại giống hệt La Tĩnh Hòa.

La Tĩnh Hòa nhìn không ra, Kỳ Vân lướt qua liền hiểu được. Sau khi mọi người giới thiệu lẫn nhau xong, người phụ nữ này tên Lâm Cẩm, là cây táo trong nghĩa cổ.

Giữa buổi Lý Húc Phi và La Tĩnh Hòa uống nhiều, đều ngà ngà say, tựa vai nhau mà nói chuyện, giọng thoảng cao thoảng thấp.

Lâm Cẩm chỉ cười nhìn họ, vẻ mặt không nhìn ra có điểm nào không thoải mái.

Kỳ Vân và Lâm Cẩm nói với nhau không mấy lời, nhưng chỉ qua ánh mắt đầu tiên, đã đủ để họ biết rõ đối phương.

Cái loại mừng thầm, yên tâm cùng lòng hiểu nhưng không nói ra có hơi xấu xa này.

Có lẽ Lâm Cẩm cũng biết chuyện giữa Lý Húc Phi và La Tĩnh Hòa. Nhưng mà gặp phải chuyện như thế này, chẳng ai có thể đóng vai Đức Mẹ nổi. Rõ ràng là người rất quen thuộc luôn cùng một chỗ với mình, thành linh nhảy ra một thanh mai trúc mã thời niên thiếu. Bọn họ có chung những câu chuyện xưa, hạnh phúc có, đau xót có, đó là hồi ức không thể thay đổi được. Người khác chỉ có thể đứng ở đầu vực khác nhìn quanh, không qua được, không chạm vào được, chỉ có thể đứng nhìn họ vui sướng cùng nhau, không thể chia xẻ. Rất nguy hiểm.

Kỳ Vân cảm thấy bản thân quả thật là kẻ chỉ biết nghĩ cho riêng mình, lòng dạ hẹp hòi. Thế nhưng cậu không kiểm lại được, có lẽ là uất ức, có lẽ là hờn giận, hoặc thêm nữa, là ghen tị.

Lâm Cẩm rời bàn ăn, như là ngại nóng, đến bên cửa sổ hóng gió. Kỳ Vân cũng đi theo.

“Cái đó... Lâm tiểu thư?”

Lâm Cẩm quay đầu mỉm cười: “Tôi cũng gần ba mươi rồi, nói thế nào cũng lớn hơn cậu, cậu cứ gọi tôi là chị Lâm đi.”

Có thể đã chú ý tới cậu từ sớm. Những người như La Tĩnh Hòa Lý Húc Phi, liếc mắt một cái là có thể phân tích từng quy trình quan sát sự vật của một người. Như thế Lâm Cẩm có lẽ cũng không thua kém gì.

“A. Chị Lâm.”

“Ừ, chuyện gì vậy?”

Kỳ Vân tỏ vẻ hơi có lỗi mà rằng: “Vừa rồi chỉ mới chào hỏi một tiếng, vẫn chưa nói với chị thêm được gì.”

Lâm Cẩm cười nói: “Tôi xem cậu là cảm thấy đem bỏ mặc tôi, tôi sẽ tức giận đúng không?”

Kỳ Vân có hơi ngây người: “A?”

Lâm Cẩm lắc đầu: “Không cần nghĩ vậy đâu. Tôi cũng không tức giận gì.”

Kỳ Vân có hơi ngượng ngùng: “Ừm.”

Lâm Cẩm nhẹ giọng nói: “Tôi nghĩ có lẽ cậu cũng hiểu rõ đúng không. Cẩm giác đích thực không tốt đẹp gì lắm, cứ như là bản thân bị bỏ rơi ấy. Húc Phi lúc cùng một chỗ với tôi thì nói chuyện không nhiều lắm, ngẫu nhiên sẽ nói chút chuyện về anh La. Chúng tôi cứ như khán giả ngồi trong rạp chiếu xem phim ấy, những thăng trầm yêu hận sống chết trên màn ảnh, chẳng liên quan đến chúng tôi bao nhiêu.”

Kỳ Vân mở to mắt, kinh ngạc nhìn Lâm Cẩm.

“Nhưng cẩn thận ngẫm lại cũng không nghiêm trọng đến vậy. Mỗi người ít nhiều đều có những bí mật không muốn chia sẻ với người khác. Đây cũng không phải là chuyện đáng ngại gì, kỳ thật tôi cũng có đấy, cũng không muốn Húc Phi biết. Mọi người nếu đều ngang hàng nhau, cũng không tất yếu so đo nhiều như thế làm gì.”

Tầng cao của nhà hàng lớn, không khí đặc biệt tốt. Không khí bị ô nhiễm rất nặng, sẽ không tới được nơi cao như thế. Không trung tối đen, như tấm vải nhung đen được dùng để lót dưới trang sức trong tủ kính. Lâm Cẩm tựa vào cửa sổ nhìn Kỳ Vân. Từ góc độ của cậu mà nhìn cô, khung cửa sổ được nhà hàng chạm khắc công nghệ tỉ mỉ viền khung quanh cô, tựa như một bức tranh vậy.

“Tán gẫu gì thế?” Giọng nói trầm ấm vang lên, dọa Kỳ Vân nhảy dựng. Lâm Cẩm mỉm cười chào: “Anh La.” Kỳ Vân xoay người, nhìn thấy La Tĩnh Hòa chỉ mặc mỗi chiếc sơ-mi trắng sắc mặt ửng đỏ, mỉm cười đứng sau lưng cậu. Lý Húc Phi uống khá nhiều, nằm sấp trên bàn, không nhúc nhích. La Tĩnh Hòa điềm đạm nói với Lâm Cẩm: “Thật xin lỗi, lâu rồi không uống rượu với Húc Phi, nhất thời cao hứng nên quên chừng mực mất. Tửu lượng của cậu ấy vốn không bằng tôi, là do tôi sơ sót.” Dừng một chút, anh lại nói: “Đều là do tôi sai, Lâm tiểu thư muốn phạt cậu ta quỳ bàn sát, tôi chỉ phải theo cậu ta chịu phạt thôi.” Lâm Cẩm lắc đầu, trở về bàn rượu. Lý Húc Phi gắng đứng dậy, đến sô pha nửa nằm nửa ngồi. Lâm Cẩm hỏi xin phục vụ chiếc khăn, nhẹ nhàng lau mặt cho anh ta.

“Nói gì thế? Trông có vẻ rất hào hứng nhỉ.” La Tĩnh Hòa nhéo cằm cậu.

Kỳ Vân hơi giật mình. Hình như La Tĩnh Hòa không được vui. Chẳng lẽ anh đang ghen?

... Rượu vào thực sự khiến người ta có phần thất lễ.

Kỳ Vân kéo anh đến ngồi lên dãy ghế cạnh cửa sổ, sau đó đóng cửa lại: “Uống rượu ra một thân mồ hôi, không nên lại gần cửa sổ, dễ bị cảm lạnh.”

La Tĩnh Hòa chỉ nhìn cậu cười. Kỳ Vân ôm đầu anh: “Khó chịu đúng không?”

La Tĩnh Hòa chôn mặt vào lòng Kỳ Vân, mang theo chút cảm xúc tiếc nuối về những hồi ức cũ, nặng nề mà ừ một tiếng, giọng ồm ồm.

“Biết rồi biết rồi.” Kỳ Vân hiểu anh đang thoáng thương nhớ năm tháng xuân xanh mình từng có. Người ở độ tuổi ba mươi kỳ thật rất yếu đuối, hơn nữa dễ dàng sợ hãi. Thanh xuân vừa qua đi, đã đến tuổi trung niên, sau trung niên là lão niên... Có thể hiểu được.

Lý Húc Phi không thể lái xe. Kỳ Vân và La Tĩnh Hòa vốn cũng không chạy xe đến, La Tĩnh Hòa sớm đã đoán được sẽ phải uống đến say mềm. Kỳ Vân giúp Lâm Cẩm gọi xe, tiễn họ về. Sau đó cậu và anh rảo bước dọc theo ngã tư đường chậm rãi về nhà.

Thành T một nửa ở trên núi, một nửa dưới đồng bằng. Đêm tối vừa kéo đến vùng núi không cao sáng một mảng đèn, như sao trời mắc xuống, rải trên đất, từng chút từng chút kéo dài xuống bên dưới.

Kỳ Vân nắm tay La Tĩnh Hòa bên dưới ống tay áo khoác. Chậm rãi tản bộ. Thành T xem như đại đô thị, đêm thu như trước náo nhiệt lạ thường.

Trải qua một buổi tiệc rượu, sau đó hai người nắm tay nhau về nhà. Cuộc sống vốn nên như thế, vậy mới là sống mà.

“Thanh Hòa?”

“Ừ?”

“Có thể cùng nhau về nhà thật là tốt.”

“Đúng đấy.”

La Tinh Hòa ngẩng nhìn Kỳ Vân cười. Đèn đường hắt lên người cậu, chiếu sáng con người âm thầm rực rỡ, thâm tình như thế đó.

Cây hương thảo Tiên nhân cầu

Lan điều

Cây trường sinh Cây long huyết Cây cảnh Brazil Trúc quan âm

17. Chương 17

CHƯƠNG 17.

Kỳ Vân cầm bình dầu gội, đứng chỗ sáng cẩn thận soi. Lúc La Tinh Hòa tiến vào cửa nhìn thấy bộ dạng kia của cậu không khỏi cười hỏi: “Dầu gội đầu chộc giặt em hở?”

Kỳ Vân lắc lắc bình dầu gội trong tay: “Thực lừa người, em mới phát hiện, mấy loại bình đựng dầu gội này dùng đến cuối cùng tuy rằng không nặn ra được nữa, nhưng vẫn còn dính rất nhiều trên thành bình. Chỉ cần để ngược lại, vẫn có thể gom được rất nhiều ... Anh cầm gì trong tay thế?”

La Tinh Hòa xách một chiếc cặp công văn màu đen vô cùng lớn, nặng trĩu. Anh đặt cặp xuống đất, cởi áo khoác thay dép bông, ngồi lên sofa, lấy một chồng tài liệu dày trong cặp ra đặt lên bàn, vẫy tay gọi Kỳ Vân: “Lại đây, em lại nhìn xem.”

Kỳ Vân chạy lại, tiện tay cầm lấy một tập tài liệu, không ngờ lại là một bản di chúc, sắc mặt lập tức thay đổi, run run nhìn La Tinh Hòa. La Tinh Hòa mỉm cười vỗ tóc cậu: “Đừng đoán lung tung, anh chẳng gặp vấn đề gì hết, lập di chúc là vì lâu dài thôi, cũng chẳng phải sắp chết mới làm đâu.”

Kỳ Vân nhúm mày: “Xùy xùy, không chừng nói bậy cái gì? Anh bảo em xem cái này?”

La Tinh Hòa mở một phần tài liệu ra: “Mấy cái này chính là thân gia tính mạng của anh đấy.” Anh cười mà nhìn Kỳ Vân: “Anh cảm thấy nên giao chúng cho em.”

Kỳ Vân sững sờ nhìn anh.

Tài liệu trên mặt bàn đại khái gồm ước định tài sản, công chứng tài sản, tiền gửi ngân hàng, cổ quyền công ty, bất động sản, cổ phiếu của La Tinh Hòa. Kỳ Vân phát hiện dù đến kiếp sau cậu có nằm không tiêu xài cũng đủ. Còn cả một phần bảo hiểm nhân thọ kékéch xù, người được lợi tên là “Kỳ Vân”. Kỳ Vân cầm xem, lúng ta lúng túng. “Tất cả tài liệu đều được làm lại lần nữa, sao thành ba bản, luật sư của anh một bản, anh lưu một bản, em một bản.” La Tinh Hòa nói. Kỳ Vân mở di chúc ra, mặt trên dùng giọng văn trần thuật lạnh như băng thực công thức, nếu người lập di chúc La Tinh Hòa đột ngột tử vong ngoài ý muốn, dựa theo nguyện vọng của bản thân anh tài sản sẽ được phân chia ra sao – ba mẹ anh sẽ được bốn mươi lăm phần trăm tiền gửi ngân hàng, tất cả bất động sản, xe, cổ phiếu cùng năm mươi phần trăm tiền gửi ngân hàng đứng tên anh sẽ thuộc về Kỳ Vân.

Kỳ Vân bất thành linh ném di chúc lên bàn, như thể tập tài liệu kia cắn vào tay cậu: “Anh điên rồi à, đang yên đang lành anh đem thứ này về muốn dọa em hở?”

Bản di chúc này khiến cậu sợ hãi, cái gì kêu tử vong ngoài ý muốn, cái gì kêu người lập di chúc qua đời, mấy thứ này có nghĩa là gì chứ?

La Tinh Hòa nhẹ giọng nói: “Đừng giận. Cũng không phải anh vô duyên vô cớ dùng mấy thứ này trù ếm mình. Chỉ là phòng ngừa chu đáo thôi, dù sao cũng phải lo liệu đầy đủ mọi mặt. Giữa chúng ta không có

hôn nhân, em không có gì để bảo đảm cả. Anh luôn hi vọng có thể cho em bảo chứng càng có tính thuyết phục và lợi ích thực tế hơn, chí ít, nếu anh gặp chuyện ngoài ý muốn, em còn biết tiền để nơi nào...”

Kỳ Vân đỡ đầu, La Tĩnh Hòa là một người đàn ông bình thường, anh có chung bệnh cơ bản với tất cả những người đàn ông khác – thích nghĩ rằng người mình yêu thật vụng về, ngây thơ, cần được bảo vệ. Hiển nhiên anh đã quên rằng bản thân Kỳ Vân cũng là một thằng con trai, tự nuôi thân nào có khó gì. Nếu dựa theo cách hiểu thông thường, không phải là La Tĩnh Hòa đã xem thường năng lực của Kỳ Vân rồi sao?

Song giờ này khắc này, nào có thể nghĩ như thế được. Đối diện người đàn ông quá mức yêu thương mình, đến nỗi mong muốn dâng hiến tất cả. Trên bàn bày ra một loạt tài liệu chỉnh tề, trắng như tuyết, thật chói mắt, cứ như liên tục nhấn mạnh tình cảm sâu nặng người đàn ông này dành cho Kỳ Vân vậy.

Anh yêu em. Đó là câu vào đêm ân ái đầu tiên La Tĩnh Hòa đã thốt ra. Sau đó không nghe anh nói gì nữa, tính cách của anh cũng không thích hợp nói lời ngon tiếng ngọt. Tình cảm yêu thương, không cần thiết phải nói ra miệng.

Lúc này lại đi tranh luận mấy chuyện nhỏ nhặt không quan trọng, không chỉ ra vẻ lập dị, còn có thể làm tổn thương người yêu mình. Đối với tiền bạc Kỳ Vân không mấy bận tâm, cậu luôn cảm thấy đời này có thể đủ ăn đủ mặc là tốt rồi. Nhưng La Tĩnh Hòa lại chỉ biết dùng phương thức này để biểu đạt, cậu không thể vì cái gọi là kiêu ngạo hoặc là “tôn nghiêm” mơ hồ kia mà giẫm đạp lên tình cảm của Thanh Hòa.

“Anh muốn sống cùng em cả đời. Mấy thứ này đều không thể tránh né được mà phải tính toán chu đáo... Em biết đấy, anh chỉ là một con buôn tục tũn, là thương nhân luôn muốn tranh thủ lợi ích lớn nhất...” La Tĩnh Hòa dùng chất giọng trầm ấm của mình dịu dàng nói: “Nên anh chỉ nghĩ ra được mỗi cách này, nên...”

Kỳ Vân vươn tay, sờ lên mặt La Tĩnh Hòa.

“Em biết mà.” Kỳ Vân nhẹ giọng nói: “Em biết hết mà.”

Em biết anh yêu em. Em biết anh lo cho em. Em biết hết mà, vì em cũng như thế đấy, cũng yêu anh như thế đấy.

.

.

Kỳ Vân hỏi Lão Từ phương thuốc giải rượu. Thái lê và táo gai thành sợi, trộn với đường phèn, ướp trong tủ lạnh. Lúc ăn thì lấy ra trước nửa tiếng, dùng thìa múc nước chua ngọt ra, vừa giải khát vừa giải rượu. Mấy ngày nay La Tĩnh Hòa bận rộn xã giao suốt, vì muốn mở rộng một hạng mục bất động sản lớn, phải ứng phó với đám viên chức chính phủ như thế. Mấy lần Kỳ Vân đều phải nửa đỡ nửa khiêng anh vào phòng, La Tĩnh Hòa đã say đến đầu óc quay cuồng.

“May mà em là con trai nên có sức khiêng anh đấy.” Kỳ Vân nhéo má anh nhoẻn miệng cười: “Uống rượu nhiều sẽ hại gan.”

La Tĩnh Hòa cả người không còn sức lực, tựa vào sofa nhìn cậu cười khổ.

Kỳ Vân cầm chén táo gai và lê ướp, đút anh từng muỗng từng muỗng nước.

“Lạnh không?”

La Tĩnh Hòa đỏ mặt. Xem chừng uống rất ngon. Đút xong rồi Kỳ Vân cởi quần áo của anh ra, đỡ anh lên lầu hai nằm trên giường ngủ. Người say rượu không được nằm thẳng, rất nguy hiểm, Kỳ Vân ôm chiếc chăn vũ trụ đặt trên đầu giường để anh tựa vào, giữ cho hô hấp thông thuận.

Hôm sau lúc Kỳ Vân tỉnh lại La Tĩnh Hòa đã rửa mặt xong, có chút áy náy, Kỳ Vân vừa rửa mặt vừa hỏi: “Vụ đó vẫn chưa xong hả anh?”

“Sắp rồi.” La Tĩnh Hòa bắt đầu kể: “Đám người kia chỉ là muốn tìm cơ ăn thêm mấy bàn thôi.”

Kỳ Vân gạt đầu, không hề hỏi nhiều.

.

Gần đây Kiện Lực Bảo trông sầu muộn hiem thấy. Lúc ngồi ăn trong căn tin trường cứ dùng đũa chọc chọc cơm, hột cơm văng cả ra bàn.

“Này này, lãng phí lương thực sẽ bị đánh vào lòng bàn tay đấy.” Kỳ Vân cười nói.

Chu Duyên thẳng mắt nhìn Kỳ Vân: “Vân, tôi đang yêu.”

Kỳ Vân ho khan một tiếng, cơm xém chút phun ra từ mũi: “... Làm ơn đừng gọi tôi như thế nữa.”

Kiện Lực Bảo lại tiếp tục sầu muộn: “Vân, cậu nói xem, yêu là gì?”

Kỳ Vân cúi đầu tiếp tục ăn.

Kiện Lực Bảo vẻ mặt mất sức sống: “Tôi gặp cô ấy, tựa như củ cải xốp khô hạn lâu ngày bất chợt gặp cơn mưa...”

Đây là thể loại so sánh quái quỷ nào vậy.

“Vân, làm sao giờ?”

Kỳ Vân chống cằm nhìn cậu ta: “Cậu thế này là... Mọi tình đầu?”

Kiện Lực Bảo e thẹn.

“... Năm nay mấy tuổi rồi?” Không phải là năm tháng trước đây đều dùng để ăn hết đấy chứ.

“Ai nha thật đáng ghét người ta có nỗi khổ riêng mà ~”

Kỳ Vân nhìn bàn ăn chỉ mới giải quyết được một nửa, chợt cảm thấy đã no luôn rồi.

“... Ừm.”

“Vân, gợi ý chút đi.”

Kỳ Vân mặt không chút thay đổi nhét một miếng cơm vào miệng: “Theo đuổi nữ sinh tôi không có kinh nghiệm.”

Kiện Lực Bảo ngán lệ: “Cậu đang khoe đều là nữ sinh theo đuổi cậu đấy hử?”

... Người sa vào yêu đương không chỉ có chỉ số thông minh bằng âm, mà hơn nữa còn có quả tim nhạy cảm làm bằng thủy tinh.

“Không phải tôi có ý đó.”

Kiện Lực Bảo bẻ tay hai cái: “Tôi nên trực tiếp thổ lộ, hay là nên áp dụng chiến thuật đường vòng đây?”

“Không thì cậu ném xu thử, nếu là mặt phải thì trực tiếp thổ lộ, mặt trái thì lập tức viết thư tình, đừng thẳng thì thôi tiếp tục ăn cơm trưa đi.”

Kiện Lực Bảo tức khắc lực bóp, lòi ra một đồng xu quăng lên bàn, kết quả không ngờ tọt vào phần cơm của Kỳ Vân. Kỳ Vân buồn nôn một trận, dứt khoát không ăn nữa: “Cậu hỏi thăm mấy người bên cạnh thử, xem nữ sinh đó thích kiểu người nào.”

Kiện Lực Bảo ỉu xiu: “Loại u buồn như Lương Triều Vĩ ấy.”

Kỳ Vân hớn hử nói: “Vậy từ hôm nay trở đi cậu hãy ăn kiêng đi. Thật đấy, biểu cảm râu rĩ đối đến ỉu xiu không muốn ăn thế này thực sự rất u buồn.”

Kiện Lực Bảo nằm sấp lên bàn, vừa lúc quẹt qua vệt dầu phía trên. Bất kể là căn tin chỗ nào, đều luôn tràn ngập mùi vị hỗn hợp lộn xộn, mùi cơm, mùi thức ăn, thậm chí mùi rắm mùi xi đánh giày mùi lạ do mấy ngày chưa tắm... Chịu thôi, nhiều người mà.

Kỳ Vân chợt nhớ phòng ăn và căn bếp trong nhà vô cùng. Hai ngày nay La Tĩnh Hòa lại bận rộn, cơm trưa anh ăn ở công ty, Kỳ Vân thì đối phó ở trường, cậu vẫn rất muốn làm cơm, nhưng La Tĩnh Hòa không cho.

“Em cũng sẽ nấu mì xào rau thôi, còn bắt anh phải thu dọn tàn cục nữa.”

Kỳ Vân quảng anh một cái gối đầu.

Tháng mười một, thời tiết vẫn chưa trở lạnh. Mặt trời như trước rất ấm áp, khiến lòng người thật vui sướng.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18.

Lý Húc Phi kết hôn. Lễ cưới cũng không tổ chức rầy rà, tiến hành thủ tục hợp pháp, sau đó mời bạn bè thân thích mấy bàn rượu. Lâm Cẩm là một người phụ nữ tinh tế, rộng rãi và khéo léo. Tỷ như nói cô rất ít đeo nữ trang, thường mang một đôi bông tai hình thức đơn giản và không lớn. Đôi bông tai kia là kim cương chính tông của Nam Phi, công nghệ khảm nạm tinh xảo đến cực điểm. Tiệc rượu được tổ chức tại nhà hàng sang trọng nhất thành T, trang trí đơn giản nhưng không mất đi phong cách. Ngày cưới Lý Húc Phi mặc Tây trang màu đen nghiêm chỉnh cứng nhắc, Lâm Cẩm thì mặc bộ váy áo Hán phục màu đỏ đã được thiết kế đơn giản hóa cho thích hợp.

“Váy mà anh cứ nghĩ cô dâu sẽ mặc áo cưới chứ, loại nhiều tầng ấy.” La Tĩnh Hòa cười nói.

Kỳ Vân giải thích: “Thời buổi này người có tiền coi trọng những thứ cách điệu thể hiện cá tính kia. Mặc sườn xám vào khách sạn dễ bị tưởng nhầm là nhân viên phục vụ, mặc áo cưới màu trắng sẽ bị người ta cười là tầm thường không có mặt mũi thứ gì. Anh có biết bộ Hán phục làm theo yêu cầu kia của Lâm Cẩm bao nhiêu tiền không?”

La Tĩnh Hòa thoáng đánh giá: “Mấy ngàn?”

Kỳ Vân cười đáp: “Tính theo hàng vạn ấy.” Vừa nãy cậu vô tình nghe được nữ quyền nói chuyện với nhau, thực nhìn không ra. La Tĩnh Hòa tấm tắc hai tiếng, không nói tiếp. Hôn lễ thực bình thản, mọi người cùng một chỗ uống rượu nói chuyện phiếm, xem như một lần tụ họp thật vui vẻ. Kỳ Vân chưa từng tham dự lễ cưới nào, nên vô cùng hiếu kỳ. La Tĩnh Hòa thì hai năm nay xem người khác kết hôn nhiều đến mệt người rồi, cái này quả thực là hai đứa ngọc trang điểm chải chuốt đối mới hoàn toàn cùng một đám người bị ép góp tiền diễn màn ngượng ngùng. Có người nói đời này toàn bộ nhiệt tình trong hôn nhân đều đã dồn cho lễ cưới hết cả rồi, kỳ thật cũng không sai.

Giữa buổi Kỳ Vân đi toilet, trở về thấy Lâm Cẩm đứng bên cửa sổ cuối hành lang nhìn ngắm bầu trời. Cô trang điểm không đậm, đánh phấn nhẹ, ngược lại như thế sẽ không dễ dàng sơ suất như toát mồ hôi làm trôi lớp trang điểm hoặc hiện rõ vết phấn do thoa không đều. Kỳ Vân gấp qua không ít phái nữ không thể nhìn gần, nếu không dữ tợn như gương nanh múa vuốt. Dù nói thế nào đi nữa, cô là một người phụ nữ nhã nhặn tự tin tạo cho người ta cảm giác rất dễ chịu.

“Chị Lâm.” Kỳ Vân nhẹ giọng chào.

Lâm Cẩm xoay người: “Món ăn vừa ý không?”

Kỳ Vân cười đáp: “Ăn được lắm, đều là món ngon ạ.”

Lâm Cẩm nói: “Váy ăn nhiều nhé, không dễ gì tổ chức tiệc tùng một lần, ăn gì cũng không thể lãng phí.”

Kỳ Vân nhìn cô có vẻ không được đặc biệt hào hứng lắm, cũng không phấn khởi như người mới cưới, chợt hỏi: “Chị Lâm, chị không vui à?”

Lâm Cẩm cười: “Không có đâu. Sao lại hỏi thế?”

Kỳ Vân thành thật: “Chị và Lý Húc Phi đều không có... cảm giác phấn khởi.”

Lâm Cẩm nhẹ nhàng thở dài: “Vây là an toàn nhất. Đòi người trải qua tình cảm mãnh liệt chân chính có thể được bao nhiêu đâu. Ngay từ đầu đã khe nhỏ sông dài, giữ vững thì thời gian dài lâu chút. Nước ấm nấu ếch, mọi người chậm rãi mà hầm nhừ.”

Kỳ Vân đáp lại: “Chị Lâm, sao chị lại bi quan thế.”

Lâm Cẩm thoáng nhìn cậu: “Chân lý cuộc sống chính là có thể không dày vò sẽ không dày vò, bản thân mệt mỏi mà người khác cũng mệt mỏi. Bình thường là được rồi, tính toán chi li ngược lại mất nhiều hơn được.”

Kỳ Vân nhìn cô, có phần không hiểu. Trước mắt lại hiện lên nét cười đầm đăm của La Tĩnh Hòa.

Bình bình đạm đạm, góp góp nhặt nhặt, là tốt rồi.

Bất thành linh, phòng tiệc truyền ra một tiếng ầm vang, vật gì đó rơi xuống đất, sau đó là tiếng sột soạt của mảnh vỡ thủy tinh bắn ra bốn phía. Đại sảnh bắt đầu hỗn loạn, tiếng bước chân tứ tán. Kỳ Vân và Lâm Cẩm liếc nhìn nhau, cùng chạy nhanh vào phòng tiệc, vào tới cửa liền nhìn thấy Lý Húc Phi ôm nửa mặt trái quỳ trên đất, máu chảy dòng qua khe tay, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng nhiều. La Tĩnh Hòa nửa quỳ bên cạnh anh ta, hai tay nắm chặt vai anh ta, sắc mặt tái nhợt, liên tục thấp giọng hỏi, Húc Phi cậu khỏe không Húc Phi cậu không sao chứ Húc Phi cậu trả lời tôi một tiếng được không. Cách đó không xa chiếc đèn hình nhánh trang trí trên tường rơi dưới đất, mảnh vỡ bắn tung tóe. Lâm Cẩm lấy lại bình tĩnh đôi chút, nói: “Anh La, hiện tại anh lái xe được không? Chúng ta phải nhanh chóng đi bệnh viện.” La Tĩnh Hòa cứ như bừng tỉnh khỏi giấc mộng mà đứng dậy, nâng Lý Húc Phi bay nhanh ra cửa. Lý Húc Phi vẫn bụm mặt, máu không ngừng chảy. Kỳ Vân theo bên cạnh lấy một xấp giấy ăn thật dày, cho anh ta cầm máu miệng vết thương. Không bao lâu giấy ăn cũng thấm đỏ. Lý Húc Phi vẫn không nói chuyện, chỉ tái nhợt nghiêm mặt cau mày. Có lẽ là vì quá đau đớn, cùng với đau đớn dẫn đến buồn nôn. Lên xe, Kỳ Vân ngồi ở tay lái phụ an ủi La Tĩnh Hòa: “Đừng kích động, đừng hoảng loạn.” Lâm Cẩm ngồi ghế sau cùng Lý Húc Phi, Lý Húc Phi ngửa người, máu theo giấy ăn chảy xuống cổ áo và Tây trang. La Tĩnh Hòa nắm tay lái một cái, khởi động xe, thẳng đến bệnh viện.

Tới bệnh viện mới thấy, mặt trái của Lý Húc Phi từ lông mày tới gò má bị đèn hình nhánh rạch một đường, rất may là không ảnh hưởng đến mắt. Bác sĩ kiểm tra, vết thương chỉ rạch tới phần da, sau khi lành sẽ không để lại sẹo quá sâu, cũng có thể phẫu thuật thẩm mỹ. Nhưng đầu bị đập trúng, não bộ chấn động nhẹ, ở lại bệnh viện quan sát hai ngày để đảm bảo.

La Tĩnh Hòa chạy tới chạy lui nộp tiền lấy thuốc tìm người liên hệ phòng bệnh. Kỳ Vân im lặng theo sau anh. La Tĩnh Hòa không nói câu nào, Kỳ Vân cũng không mở miệng. Dây phòng bệnh cao cấp của bệnh viện dường như đều dùng vật liệu hút âm, cả hành lang thật im ắng. Bệnh viện luôn đặc biệt nặng nề và áp lực.

La Tĩnh Hòa bất chợt quay sang nói với Kỳ Vân: “Chẳng bằng nên vào anh đi.”

“Đừng nói bậy.” Kỳ Vân mắng.

La Tĩnh Hòa ngồi bên ngoài phòng bệnh của Lý Húc Phi, vẻ mặt đầy mệt mỏi đều đều: “Ngọn đèn kia vốn ngay trên đầu anh. Lúc rơi xuống anh căn bản không chú ý, Húc Phi đẩy anh ra, anh liền nhìn thấy Húc Phi bị vật gì đó nện trúng quỳ rạp xuống đất...”

Kỳ Vân học dáng vẻ thường ngày của La Tĩnh Hòa, xoa đầu anh, rồi xoa lên mặt anh.

Ngón tay của Kỳ Vân hơi gầy, thon dài. Trước kia La Tĩnh Hòa từng cười bảo ngón tay của cậu rất hợp dùng để vuốt ve, tạo cho người ta cảm giác an tâm. Kỳ Vân dán tay trên sườn mặt La Tĩnh Hòa, anh tựa lên tay cậu, nhắm mắt lại, thở dài một hơi.

Không gian không quá sáng. Hành lang dài mà yên tĩnh, thỉnh thoảng xuyên qua tiếng gió nhẹ mát lạnh. Khiến người ta nảy sinh ảo giác hết thấy xung quanh đều bắt đầu thoáng bóng bèn màu lam u tối. Mùi thuốc khử trùng không hiểu sao tạo cảm thấy thật an tâm, giống như nó có thể tiêu trừ bệnh khuẩn trên cơ thể và tâm lý, giúp bốn phía không gian đều hoàn toàn thanh sạch.

Tiếng mở cửa rất nhỏ. Là Lâm Cẩm.

Cô vẫn mặc áo váy thuần đỏ, vì rối ren mà bị nắm đến nhàu nát. Áo quần càng trang trọng lúc mất tinh thần hiệu quả càng rõ ràng, khiến cô trông có phần tiều tụy hơn.

“Anh La?” Cô gọi nhẹ.

La Tĩnh Hòa gần như nhảy dựng lên, áy náy mà nhìn cô. Anh luôn cho rằng lễ cưới đối với phụ nữ mà nói rất quan trọng, hiện tại lễ cưới của cô bị sự cố bất ngờ xảy ra phá hỏng, mà nguyên nhân hết thấy đều là do anh gây nên. Lâm Cẩm mệt mỏi mỉm cười: “Đừng lo, anh ấy không sao đâu. Vết thương trên mặt rất dài, nhưng không quá sâu, hơn nữa thực gọn. Bác sĩ đã tiêm mấy mũi. Nằm viện quan sát chỉ là vì muốn bảo đảm thôi... Tôi tính về nhà lấy mấy bộ quần áo tắm rửa, anh La có thể lái xe đưa tôi về không?”

La Tĩnh Hòa vội vàng gật đầu, một mặt nói với Kỳ Vân: “Em vào xem cậu ấy, nếu có gì không ổn thì gọi bác sĩ nhé.”

Kỳ Vân gật đầu, nhìn La Tĩnh Hòa và Lâm Cẩm rời đi.

Kỳ Vân mở cửa, nhẹ nhàng vào phòng bệnh. Lý Húc Phi vẻ như đang ngủ. Cậu đóng cửa lại, lúc cửa đóng tra vào ổ khóa vang lên một tiếng cách trong trẻo. Trong phòng bài trí thực gọn gàng sạch sẽ, thứ mới thay duy nhất là vỏ chăn ra giường còn mang theo nếp nhăn đậm nhạt. Kỳ Vân ngồi xuống bên giường Lý Húc Phi, nhìn đồng hồ, đếm giờ.

Khoảng chừng qua gần một tiếng, Lý Húc Phi chợt mở mắt. Nửa bên mặt được băng lại, chỉ có thể nhìn thấy mắt trái của anh ta. Anh ta nhìn Kỳ Vân, rồi lại nhắm mắt. Biết anh ta không thích mình, Kỳ Vân cũng không nói gì.

Lý Húc Phi bất ngờ mở miệng: “Tôi rất không thích cậu, tôi nghĩ chắc cậu cũng thế.”

Kỳ Vân sững sốt.

“Chúng ta đều không thuận mắt đối phương.”

Kỳ Vân cười gượng hai tiếng.

Lý Húc Phi mặt không chút thay đổi mà tiếp tục: “Tôi nghĩ chắc Thanh Hòa đã kể với cậu, lúc cậu ấy được tổng công ty phái tới chỗ ở lại xảy ra vấn đề.”

Kỳ Vân mơ hồ nhìn thấy đáp án trôi lên mặt nước.

“Là do tôi làm. Tôi cố ý đấy. Tôi muốn Thanh Hòa đến ở nhà cũ của tôi. Như thế chúng tôi đều có chung chìa khóa của căn nhà, tôi ngẫu nhiên cũng có cơ mà quay về nhà cũ ở vài ngày.” Lý Húc Phúc đột nhiên mở to mắt nhìn chằm chằm Kỳ Vân: “Nhưng ngày đó mở cửa ra, tôi lại thấy cậu.”

Kỳ Vân nhẹ giọng nói: “Thật có lỗi.”

Lý Húc Phi nhìn trần nhà, tiếp lời: “Chẳng cần thấy có lỗi đâu. Tôi chỉ là đang tức giận bản thân, còn cậu là người bị tôi giận cá chém thớt mà thôi.... Kể bình thường hèn nhát bất lực sẽ lựa chọn oán trách người khác, như vậy nhìn qua hết thấy đều không phải là lỗi của hần.” Lý Húc Phi bình thản nói: “Tôi chính là loại người đê hèn này đấy.”

Kỳ Vân im lặng.

Lý Húc Phi thở dài một tiếng: “Từ lúc vừa lên trung học tới giờ, mười bảy năm. Tôi không dám nói, không dám làm, chỉ có thể ở một bên nhìn cậu ấy. Vì tôi lo ngại rất nhiều, tôi sợ hãi. Chờ đến lúc tôi cảm thấy bản thân đã đủ vốn đủ điều kiện không cần bận tâm đến ánh mắt của người khác, cơ hội đã không còn nữa.”

Lý Húc Phi xoay đầu nhìn Kỳ Vân: “Tuổi trẻ thật tốt.”

Kỳ Vân một câu cũng không nói nên lời.

.

.

La Tĩnh Hòa đứng bên ngoài, một tay đặt lên nắm cửa, cúi đầu, trầm mặc.

Hành lang bệnh viện dường như mỗi một dãy đều sâu thẳm như thế, không thấy ánh sáng. Từng hàng từng hàng khe cửa lọt ra tia sáng, đều đặn đến kỳ dị, khiến người ta vừa tuyệt vọng vừa hi vọng. Bên tai không hiểu sao bay tới tiếng đàn dương cầm xa xăm... Thật huyền ảo, như khúc dương cầm mỗi khi mất ngủ Kỳ Vân mở cho anh nghe, như có như không, từng chút từng chút một, mát lạnh, lưu loát, chảy trôi trong không khí, đánh lên người, dừng dưới chân anh. Hòa hoãn bình thản, chúng ta ai cũng đều bất lực.

Có phần hẳn là nên cảm thấy may mắn vì không nói ra, nếu không luôn luôn sẽ có không đúng, luôn luôn sẽ có sai.

Lần đầu tiên biết. Vừa mới biết. Nhưng như thế thì sao đây. Có một số việc không thể trật khỏi quỹ đạo, dù xuất hiện lối rẽ cũng chỉ có thể làm như không hay biết. Dù lừa mình dối người, cũng tốt hơn nhiều so với việc sau khi vạch trần sẽ chẳng thể kết thúc.

.... Cậu biết không?

... Tôi thà rằng không biết.

La Tĩnh Hòa nhẹ nhàng rời đi cửa phòng, đến nơi xa hơn một chút thì bước nhanh chân hơn, sau đó mở cửa ra, cười đến âm ỉ: “Lâm Cẩm ở nhà hầm canh, cô ấy bảo tôi đem quần áo lại đây trước.”

19. Chương 19

CHƯƠNG 19.

Nhìn Lý Húc Phi bị nện trúng máu chảy đầy mặt, La Tĩnh Hòa bị dọa đến choáng váng, chỉ hoảng hoảng hốt hốt nhớ mỗi việc mở xe chạy đến bệnh viện, hoàn toàn quên mất lễ cưới của Lý Húc Phi căn bản vẫn chưa kết thúc, Lý gia một đại gia tộc đều đứng trong hội trường, đặc biệt là cha mẹ đôi bên của Lý Húc Phi và Lâm Cẩm. Chờ anh trấn tĩnh lại mà nhớ đến, Lâm Cẩm đã trấn an tốt cô dì cậu mợ hai bên rồi. Bình thường nhìn Lâm Cẩm có hơi lạnh nhạt, kỳ thật là một người phụ nữ rất giỏi giang, năng lực hạng nhất chính là đã lo liệu chu toàn phía thân thích này kia. Lý gia nghiệp đại gia đại nhiều người lắm miệng, quan hệ giữa người với người chẳng khác gì một xã hội thu nhỏ. Người làm vợ mặc dù không đến mức nhất định phải thông minh tháo vát như Vương Hy Phượng (1), nhưng nếu không phải là một người phụ nữ khéo léo xử sự sẽ khó đứng vững trong Lý gia. Có thể thấy rõ, Lâm Cẩm thực phù hợp với hết thấy điều kiện.

Hai ngày sau Lý Húc Phi không có biểu hiện khác thường nào, bác sĩ rút cuộc cho đi. Ngày xuất viện vẫn như cũ có rất nhiều thân thích đến thăm Lý Húc Phi, đem người ngoài là La Tĩnh Hòa và Kỳ Vân ngăn cách thật xa. Trận địa khổng lồ, nhân số đông đảo, hơn nữa đây đã là kết quả Lâm Cẩm cố gắng ngăn cản trở về một số đông. Bình thường một đồng người thịnh tình lại đây thăm người bệnh, đều chẳng phải luôn làm người ta vui mừng. Người khỏe mạnh thoải mái dĩ nhiên sẽ chẳng cảm thấy có gì không đúng, nhưng người bệnh có khi lại nghĩ sao mấy người còn chưa dứt để tôi được nghỉ ngơi chốc lát. Vì bị chấn động não nhẹ, Lý Húc Phi luôn thấy hoa mắt, có khi còn buồn nôn vô cùng. Đám thân thích nhiệt tình tràn trề hỏi này kia đều là nhờ Lâm Cẩm trả lời thay, không có gì không thỏa đáng.

“Chị Lâm thật là giỏi.” Kỳ Vân cảm thán.

“Đúng đấy. Trận này cũng chỉ có cô ấy là ứng phó nổi.” La Tĩnh Hòa khoác chiếc áo gió dài lên cánh tay cười nói: “Qua lại hai ngày, anh cũng mệt mỏi thật. Về nhà thôi.”

Kỳ Vân theo La Tĩnh Hòa một trước một sau rời khỏi phòng bệnh. Lý Húc Phi liếc mắt nhìn ra cửa, cũng chỉ liếc mắt một lần mà thôi.

.

.

Về nhà thay áo đổi giày, hai người ngã lên sofa. La Tĩnh Hòa mặc một chiếc áo may ô lông cừu, êm ái mềm mại, Kỳ Vân ra sức cọ cọ mặt, thoải mái mà “Ừm~” một tiếng, âm cuối kéo thật dài, uể oải biếng

nhắc. La Tĩnh Hòa vuốt ve mặt cậu, nhắm mắt lim dim. Kỳ Vân tựa vào anh, chăm chú quan sát lá cây long huyết cạnh sô pha. Hai ngày nay chăm sóc sơ sài, nhưng sắc xanh vẫn không bị hao tổn, lá hình kiếm hẹp dài, trật tự rủ xuống. Cửa sổ không mở, nhưng chốc chốc lại cảm giác như lá cây đang khẽ động. Ánh nắng trong ly nước chiếu rọi lên trần nhà, óng ánh như mặt hồ vẩn nước.

Kỳ Vân nhớ đến ánh mắt Lý Húc Phi và Lâm Cầm lúc đối diện nhau. Lâm Cầm quan tâm Lý Húc Phi, Lý Húc Phi cảm kích Lâm Cầm. Chỉ là vẫn khiến người ta cảm thấy thiếu một chút gì đó. Ánh mắt thần nhiên đến khiến người ta khó chịu. Lão Từ từng nói ánh mắt của cậu với La Tĩnh Hòa đến mấy nơi công cộng nhớ thu lại bớt, đặc biệt là lúc hai người nhìn nhau, thật vô cùng buồn nôn.

“Cái vị nhà cậu ấy, xem ánh mắt lúc nhìn cậu, là biết được thực lòng thích cậu ngay.” Lão Từ cười hì hì lau ly tách: “Lo mà sống tốt đi, nhóc con. Người may mắn thì khiến người ta ganh tị, còn người có phúc mà không biết hưởng sẽ khiến người ta căm thù.”

Đang miên man suy nghĩ, chợt cảm thấy La Tĩnh Hòa nhéo nhéo cằm cậu.

“Nghĩ gì thế?”

“Ngủ trên sô pha đau cả người, còn dễ cảm lạnh nữa.” Kỳ Vân đáp.

La Tĩnh Hòa giương mắt nhìn đồng hồ, đã hơn ba giờ chiều. Nên đi công ty xem sao, nhưng toàn thân thật sự mỏi nhừ. Gọi điện cho thư ký hỏi sơ tình hình, cũng may không có việc gì. Công ty hoạt động theo quỹ đạo, hết thấy đều tiến hành đầu vào đấy. Kỳ Vân thành linh nhảy dựng lên, chạy vào bếp vắt hai ly nước chanh mang ra, đưa cho La Tĩnh Hòa một ly.

“Bổ sung lượng đường. Máu trong đường huyết mà giảm thì tâm tình sẽ trở nên buồn bực.”

La Tĩnh Hòa nhận lấy, uống một hớp lớn, quả nhiên bỏ không ít đường: “Ngọt thật đấy.”

Kỳ Vân ngồi xếp bằng bên cạnh anh. Quanh sô pha trải một tấm thảm rất dày, lông mềm, nhìn thôi đã ấm cả người. Kỳ Vân đặc biệt thích ngồi trên thảm dựa vào sô pha gỗ máy tính, mặt trời lên cao thì nghỉ ngơi chốc lát. Lúc vừa dọn vào nhà mới có vẻ hơi trống trải, nói chuyện đều có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng vang. Dần dần, trong nhà bỏ thêm nhiều đồ hơn. Bốn bức tường nhiễm hơi thở cuộc sống, vật dụng mới đặc biệt có mùi cũng đã tiêu trừ.

Đây là nhà của mình. Kỳ Vân trầm nghĩ.

“Thanh, Thanh Hòa, có một chuyện em cảm thấy nên nói cho anh biết...”

“Ừ?” La Tĩnh Hòa mỉm cười nhìn Kỳ Vân, kiên nhẫn chờ.

“Cái, cái đó, em là nói, kỳ thật, Lý Húc Phi, anh ta, anh ta, anh ta...”

“Cậu ấy thế nào?” La Tĩnh Hòa cười hỏi.

Kỳ Vân nhìn nét cười của anh, chợt lâm vào trầm mặc. La Tĩnh Hòa vẫn mỉm cười như cũ, nhìn cậu.

“Anh... biết rồi.” Dừng câu khẳng định.

La Tĩnh Hòa vươn tay, búng nhẹ lên trán cậu.

Giấy lát trầm mặc ngán ngùi. Kỳ Vân cảm thấy đặc biệt khó khăn, như lúc tiểu học chờ nhận điểm thi cuối kỳ vậy, không biết kết quả, thấp thỏm bất an.

“Anh nghe được ngoài cửa. Những lời Húc Phi nói với em.”

Kỳ Vân rũ mắt, vẫn không nhúc nhích.

“Nhưng tại anh chỉ có thể làm anh em., vĩnh viễn chỉ có thể làm anh em. Dù anh đã biết được, cũng không có gì thay đổi cả.” La Tĩnh Hòa dịu dàng cười, vuốt ve khuôn mặt Kỳ Vân: “Em vẫn phiền não vì chuyện này đấy à?”

Kỳ Vân vẫn im lặng bất động, sau tai đỏ lên.

“Chắc em không biết nhỉ, lúc anh và Húc Phi lên trung học, cậu ấy không phải họ Lý. Cậu ấy họ Cao.” Môi của La Tĩnh Hòa rất mỏng, lúc mỉm cười căng ra, khoe miệng nhẹ nhàng ôm lấy.

“Bố cậu ấy ở rể, mẹ cậu ấy vì muốn được chia gia sản nhiều hơn, đã sửa họ cho cậu ấy, nhưng ông ngoại cậu ấy vẫn chưa chịu thừa nhận cậu ấy là người của Lý gia. Cậu ấy phần đầu được tới bây giờ phải trả giá rất nhiều, hơn nữa thành công ngay trước mắt, chẳng lẽ có thể dễ dàng tha thứ bản thân thất bại trong gang tấc sao.” La Tĩnh Hòa càng nói càng nhỏ giọng: “Sẽ không.”

Vì hiểu rất rõ lẫn nhau, nên cuộc đời này chỉ có làm anh em mà thôi.

Kỳ Vân từng nhắc nhở bản thân, không nên vì thái độ dịu dàng của La Tĩnh Hòa mà hiểu lầm. Đối với một người đàn ông không có bối cảnh gì, đi đến được vị trí như bây giờ, sao có thể là một người lương thiện được.

Anh kỳ thật, là loại người giống với Lý Húc Phi. Chỉ khác anh có năng lực vì bản thân đánh bạc hết thầy, còn Lý Húc Phi chắc gì chịu vì anh mà bỏ qua miếng thịt cướp được từ con sói khác.

Lợi. Ích. Tồn. Hại.

Lý Húc Phi. La Tĩnh Hòa.

Là người nào trong lòng mơ hồ đây.

Kỳ Vân đột nhiên lấy tay che mắt, cười rộ lên. Có lẽ bản thân chỉ là may mắn hơn Lý Húc Phi một chút mà thôi, chẳng có gì để mà không thể vứt bỏ. Nhưng Lý Húc Phi thì khác. Anh ta là một người cực kỳ có dã tâm. Không thể chiếm được cả hai, nổi bi ai này cứ tuần hoàn liên tục liên tục, có người từng hỏi, cá và chân gấu, người muốn thứ nào?

Người muốn thứ nào?

Lý Húc Phi nằm trên giường bệnh, quay đầu nói với cậu, tuổi trẻ thật tốt.

Có thể không e dè gì, có thể không kiêng nể gì. Trên người Lý Húc Phi và La Tĩnh Hòa đều mang theo hơi thở mệt mỏi thật sâu. Lúc nhìn thấy họ cười, chán ngán như thế, lại mệt mỏi như thế.

“Anh cũng có nỗi lo riêng đấy chứ.” La Tĩnh Hòa nắm lấy tay Kỳ Vân, đặt lên ngực: “Em hiện tại mới tuổi hai mươi, còn anh đã sắp bốn mươi rồi. Cả đời người, qua ba mươi là cứ như đã qua hơn nửa đời. Có lẽ ngày nào đó em sẽ hối hận, lùi lại, nhưng anh đã không còn thời gian để quay đầu lại nữa... Lần đầu tiên nhìn thấy em, ma xui quỷ khiến thế nào muốn đem em về đặt trong nhà, ngày ngày nhìn thấy em. Anh vốn vẫn nghĩ nhất kiến chung tình là lừa người, không ngờ lại là thật.”

Trời chiều khiến người ta mệt rã rời. Nhà khoa học nói giấc ngủ là lúc đại não đang sắp xếp lại thông tin, vậy còn những giấc mơ thì sao. Có tính là kết luận trực quan đại não cho ra không. Kỳ Vân thường xuyên gặp ác mộng, ra sức tìm kiếm thứ gì đó, tìm kiếm thứ gì, bản thân cũng không biết, nhưng lại cứ dốc sức mà tìm. Mỗi lần đều không thể mơ đến cuối cùng, không biết bản thân trong mơ có tìm được không, hay là vẫn liên tục đảo quanh một chỗ, lo sợ nghi hoặc không thôi. Thăm nghĩ lại ngủ tiếp một giấc thật ngon, một hồi mộng tỉnh lại, hết thầy đều sẽ tốt đẹp.

Kỳ Vân trào lên sô pha, vùi mình vào lòng La Tĩnh Hòa. Thanh Hòa, có thể gặp được anh thật tốt. Thật đấy. Em trước kia thường hỏi ông trời vì sao cứ luôn xui xẻo như thế. Hiện tại mới biết được, có lẽ vận may cả đời này của em, chính là dùng để, gặp được anh.

(1) Vương Hy Phượng: Một nhân vật trong Hồng Lâu Mộng. Vương Hy Phượng vốn là tiểu thư Vương phủ, một trong những đại gia bậc nhất đất Kim lăng, là cháu ruột của Vương phu nhân, vợ Giả Chính và là mẹ của Giả Bảo Ngọc, gả làm chính thất của Giả Liễn, con trai cả của Giả Xá và Hình phu nhân, nên cũng được gọi là mẹ hai của Vinh quốc phủ. Phượng thư là một cô gái có dung nhan vô cùng lộng lẫy, quý phái, thông minh sắc sảo, giỏi tính toán, xứng đáng vào bậc nữ lưu hào kiệt trong phủ, ngày ngày cai quản mọi việc vô cùng khéo léo, thông thạo, là người nắm quyền hành thực tế trong phủ Vinh.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20.

Nửa đêm đang lúc say giấc lại bị điện thoại đánh thức, một trong những việc đáng giận nhất đời người.

Là nhạc chuông di động của Kỳ Vân. Tiếng títt títt đơn điệu, tiết tấu khô khan, âm thanh chói tai, thần kinh như bị kim châm từng mũi từng mũi. Đêm nay Kỳ Vân bị La Tĩnh Hòa chà đạp thê thảm, cả người vô lực, mắt cũng không mở ra mà đập La Tĩnh Hòa một cái. La Tĩnh Hòa đứng dậy, lôi chiếc di động từ mớ quần áo lộn xộn của Kỳ Vân ra. Ấn phím trả lời, bên trong bay tới một giọng nói đặc biệt mang nặng hội chứng tuổi dậy thì: “Vân ~ trái tim lương thiện của người ta đang hoảng loạn ~”

La Tĩnh Hòa cầm di động mãi một lúc lâu chưa lấy lại phản ứng: “... A?”

Đối phương lập tức trở nên cảnh giác: “Anh là ai? Vân của nhà tôi đâu?”

La Tĩnh Hòa nhìn di động cân nhắc, bước nhanh trở về lay tỉnh Kỳ Vân: “Người đó tìm Vân nhà cậu ta.”

Kỳ Vân ló đầu ra khỏi ổ chăn, mơ màng nhìn La Tĩnh Hòa rồi nhìn sang màn hình di động, bất ngờ giật di động mắng to: “Tôi thao cậu có để cho tôi yên không hả ngay đến thư tình tiếng Anh tôi cũng giúp cậu viết rồi còn muốn khỉ gì mà theo đuổi nữ sinh còn bắt tôi làm thay chờ đến lúc viên phòng (1) tôi cũng thay giùm luôn đúng không hả đêm hôm khuya khoắt trúng cái tà khỉ gì muốn chết thì biến đi xa mà chết cho tôi!”

Dứt khoát ngắt máy, ném di động xuống thảm, chui về chăn ngủ tiếp. La Tĩnh Hòa đứng nhìn sững sờ, nửa ngày không nhúc nhích. Kỳ Vân lại thò ra khỏi chăn, tóc rối tung hai mắt mông lung: “Hơn nửa đêm anh không ngủ muốn tu tiên hử? Tắt đèn đi!”

La Tĩnh Hòa đành phải tắt đèn, lên giường ngủ tiếp.

Hôm sau rời giường rồi Kỳ Vân vẫn còn bất mãn lắm. Giấc ngủ đối với cậu mà nói là quan trọng nhất, nửa đường bị quấy rầy khiến cậu vô cùng tức giận.

“Người tới qua là ai vậy?” La Tĩnh Hòa chợt hỏi.

Kỳ Vân mặt không chút thay đổi mà đáp: “Một lọ đồ uống.”

“... Ủ.”

Điểm tâm La Tĩnh Hòa xào một đĩa rau. Ăn cùng với cháo bột ngô, thanh đạm ngon miệng. La Tĩnh Hòa nhô đầu ra khỏi phòng bếp: “Có mặn lắm không?”

Kỳ Vân nuốt miếng cháo trong miệng xuống: “Ừm, đúng là có mặn hơn bình thường, nhưng vẫn ngon lắm.”

La Tĩnh Hòa vui vẻ nói: “A, vậy là tốt rồi. Siêu thị vừa nhập một loại muối biển mới, anh thấy họ quảng cáo cũng khá được nên mua thử một hộp. Không nghĩ tới lại mặn hơn bình thường nhiều thế.”

“Nói không chừng muối mặn nhiều i-ốt mà.” Kỳ Vân cười: “Chuyện đầu trâu sao rồi anh?”

La Tĩnh Hòa quét dọn phòng bếp: “Nắm chắc rồi. Chi không ít tiền, nhưng tính ra vẫn đáng giá lắm.”

Kỳ Vân ngỏ lời: “Em muốn ăn canh sườn của anh.”

La Tĩnh Hòa khá là ngạc nhiên: “Dạo này em cũng bận hử?”

Kỳ Vân đáp: “Cũng mới bắt đầu bận lên thôi. Nghiên cứu sinh tụi em căn bản chẳng ai quản làm gì, chỉ có điều phải quan hệ tốt với thầy hướng dẫn, đỡ phải đến phút cuối người ta không thông qua luận văn của mình thì toi đời mất.”

La Tĩnh Hòa mang chút tiếc nuối mà nói: “Anh không học lên nghiên cứu sinh.”

Kỳ Vân rút khăn giấy lau miệng: “Đại học giờ khuếch chiêu (2) mà, khuếch chiêu nghiên cứu sinh nói trắng ra chính là để giảm bớt lượng xin việc. Nghiên cứu sinh tiến sĩ đâm nhiều, thời buổi này đều đem cân bán cả. Nhưng không phải ai cũng có thể phần đầu được đến vị trí như anh đâu ấy.”

La Tĩnh Hòa tính nói gì đó, điện thoại trong phòng bắt chợt vang lên. Kỳ Vân chạy tới tiếp, ông nghe truyền đến một giọng nói ôn tồn dịu dàng: “A lô?”

Kỳ Vân lập tức đáp lại: “Bác ơi bác tìm ai ạ?”

Bên kia cười hỏi: “Cháu ngoan, đây có phải là nhà La Tĩnh Hòa không cháu?”

Kỳ Vân vội nói: “Bác ơi bác chờ một lát ạ.” Nói xong gọi La Tĩnh Hòa: “Thanh Hòa, điện thoại của anh.”

La Tĩnh Hòa lau sơ tay lên tạp dề, bước tới tiếp điện thoại. Kê ông nghe lên tai, tiếp đó mỉm cười: “Mẹ.”

Kỳ Vân trừng to mắt nhìn anh.

“Dạ, đúng vậy. Trời lạnh ạ. A, con biết mà, đã uống canh thịt cừu rồi. Ách, dạ phải. Con biết rồi... Gì cơ? Không được, thật sự không được. Mẹ, con có chuyện muốn thưa với mẹ và bố, trước tiên khoan quyết định đã. Dạ phải, hôm nay con sẽ về nhà một chuyến.”

Kỳ Vân nhìn La Tĩnh Hòa nghe điện, cảm giác bất an trong lòng càng lúc càng dâng lên. Cậu vò vò góc áo, chờ La Tĩnh Hòa cúp máy: “Thanh Hòa?”

La Tĩnh Hòa ngẩng đầu mỉm cười nhìn cậu: “Mẹ anh nhờ người giới thiệu cho anh một đối tượng, muốn anh về xem mắt. Anh từ chối rồi. Kỳ Vân...” Anh vươn tay nhẹ nhàng xoa lên vành tai Kỳ Vân: “Em quyết định ở bên anh bằng bất cứ giá nào chứ?”

Kỳ Vân vuốt nhẹ tay anh: “Chuyện tới mức này rồi, anh còn hỏi gì ngốc thế. Cùng lắm thì, chúng ta cùng nhau xuống địa ngục là được mà.”

La Tĩnh Hòa nhẹ cười.

.
. .
.

Anh trở về nhà cha mẹ một chuyến. Tổng cộng sáu ngày. Kỳ Vân ở nhà bình tâm tĩnh khí, đói bụng thì gọi thức ăn bên ngoài, La Tĩnh Hòa không cho cậu xuống bếp. Nếu có tiết sẽ ăn ở căn tin với Kiện Lực Bảo, đôi lần thì ăn đồ nguội đóng gói hay đại loại thế, thuận tiện làm cố vấn tình yêu cho Kiện Lực Bảo. Kiện Lực Bảo ngớ nga ngớ ngẩn hỏi người đàn ông tiếp điện thoại khuya hôm đó là ai, Kỳ Vân thần nhiên mà trả lời, đó là người yêu của tôi.

Kiện Lực Bảo thoáng sửng sốt, không tiếp tục đề tài này nữa.

Chu Duyệt là người tốt. Đôi khi có thể nói là vô tâm vô tư đến chậm tiêu, được La Tĩnh Hòa miêu tả là “chàng trai hồn nhiên đầy lòng hăng hái.”

Mà người như thế thường không ngu ngốc, hơn nữa còn rất lương thiện.

Trong sáu ngày này Chu Duyệt vẫn đi theo cậu, ngay cả “em gái” kia cũng không nhắc đến. Kỳ Vân lấy làm tò mò, bèn hỏi cậu chàng: “Cậu theo tôi làm gì hở?”

Chu Duyệt gãi gãi ót: “Tôi lo cho cậu mà. Trông cậu có vẻ không được ổn lắm... Sắc mặt âm u lắm ấy.”

Kỳ Vân cười vui: “Có gì không ổn đâu. Rất ổn mà.”

Di động vang lên, Kỳ Vân vội vội vàng vàng lấy ra xem. Đều là tin nhắn. Chu Duyệt đứng đối diện quan sát vẻ mặt cậu, trong mắt cậu chàng ánh lên ý cười.

“Này.”

Kỳ Vân ngẩng đầu: “Sao?”

Chu Duyệt ôm chồng sách, nghiêm trang hiềm thấy mà nói: “Chuyện cậu nói hồi trưa... là thật ư?”

Kỳ Vân đáp: “Ừ, là thật.”

Chu Duyệt do dự giây lát, nhìn nhìn chung quanh không người bèn hỏi tiếp: “Bạn của Lưu mập đúng không? Cái người họ La đó?”

Kỳ Vân gật đầu.

“Anh ta nhìn có vẻ tuổi không nhỏ lại rất có tiền.” Chu Duyệt khẳng định mà rằng.

Kỳ Vân gật đầu cười. Chu Duyệt tỏ vẻ đã hiểu. Vốn thấy La Tĩnh Hòa mỗi ngày tới đón cậu, còn tưởng là thân thích này kia của Kỳ Vân. Hai người đều là nam giới nên thường rất hiềm khi liên tưởng theo hướng kia. Chu Duyệt đột nhiên hỏi: “Vân này, người đó không lừa cậu đấy chứ?”

Kỳ Vân sửng sốt: “Gì?”

Chu Duyệt cau mày: “Thời buổi này có mấy tên rồi hơi chơi gái chán rồi liền chuyển sang vờn trai tơ... Cậu phải cẩn thận đấy.”

Kỳ Vân bật cười vỗ nhẹ cậu ta: “Cậu không phải sợ từ nay về sau tôi sẽ phiến cậu đâu.”

Chu Duyệt lại rằng: “Tôi phải nói ra, nếu không thì khó chịu trong lòng lắm. Mấy chuyện này... Thật sự là... Nói thế nào nhỉ?” Chu Duyệt khoa tay: “Vân này, cậu phải cẩn thận đấy.”

“Ai, yên tâm đi.” Kỳ Vân nhẹ giọng cười: “Bộ nhìn tôi kém cỏi vậy hử.”

.
. .

Ngày thứ nhất. Ngày thứ hai. Ngày thứ ba. Từng ngày lại trôi qua. Buổi tối Kỳ Vân về nhà ngủ, nằm trên giường, ngẩn người nhìn cửa sổ. Mấy ngày nay là thời điểm trăng tròn tỏ sáng, nếu không kéo màn sẽ chiếu vào tận giường, vô duyên vô cớ quấy rầy giấc mộng của người ta.

Đang định chỉnh đốn lại tâm tình mà ngủ, di động chợt vang lên. Kỳ Vân mở ra thì thấy, một dãy số lạ. Ấn phím, bên trong truyền đến giọng nói cứng nhắc của Lý Húc Phi: “Cậu còn thức không?”

Kỳ Vân ho khan một tiếng: “Ừm, còn thức.”

“Vậy thì tốt rồi, đợi lát nữa tôi xách Thanh Hòa về, cậu ra mở cửa.”

Kỳ Vân vừa nghe thần kinh lập tức căng ra: “Ý anh là sao?”

Lý Húc Phi treo máy.

Kỳ Vân bật khỏi giường, mở hết đèn phòng ngủ và phòng khách lên, đứng trước cửa sổ lớn trong phòng khách gắng sức nhìn ra đường nhỏ xa xa ngoài vườn. Không bao lâu sau, xuất hiện đèn pha xe hơi đang tiến lại gần. Một chiếc xe màu xám bạc đang chạy trên đường nhỏ, là xe của Lý Húc Phi. Kỳ Vân mở cổng tự động ra, sau đó mở cửa bảo hiểm của phòng khách, chạy như bay ra ngoài. Lý Húc Phi đỡ La Tĩnh Hòa từ trong xe ra: “Cậu đỡ cậu ta bên kia. Ta vào rồi nói sau.”

Kỳ Vân cùng Lý Húc Phi đỡ La Tĩnh Hòa lên phòng ngủ lầu hai, La Tĩnh Hòa cười nhẹ với Kỳ Vân. Cậu cởi áo khoác rồi đổi đồ ngủ cho anh, phát hiện hai đầu gối anh đều ứ máu. Kỳ Vân vẫn không nói gì, đổi quần áo xong thì xuống lầu rót nước cho La Tĩnh Hòa. Lý Húc Phi ngửa người trên sofa, băng gạc nửa bên mặt vẫn chưa tháo xuống.

“Thanh Hòa ở nhà bố mẹ quỳ suốt một ngày hai đêm. Bị bố cậu ấy quăng một cái ghế vào người, lúc đó vẫn chưa sao, ra ngoài được mấy bước liền bất tỉnh. Đại khái là thế đó, chờ cậu ấy dễ chịu hơn chút sẽ tự kể với cậu. Tôi đi đây.”

Kỳ Vân theo sau anh ta, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Lý Húc Phi thoáng nhìn cậu: “Ừ.”

(1) Viên phòng: vợ chồng mới cưới bắt đầu chung phòng

(2) Khuếch chiêu: Năm 1999, TQ mở rộng quy mô chiêu sinh đại học và cao đẳng. Năm 2000, Bắc Kinh, Thương Hải, An Huy tiến hành cải cách chiêu sinh mùa xuân. Năm 2001, bộ giáo dục ra chính sách mới, cho phép những công dân đã ngoài 25 được thi tuyển vào đại học và cao đẳng. Năm 2001, ba trường thuộc tỉnh Giang Tô được chọn để thí điểm “tự chủ chiêu sinh”. Năm 2002, những trường đại học và cao đẳng bình thường thực hiện việc xét tuyển trên mạng, số tân sinh viên trúng tuyển trên mạng đạt đến 85%. Tính đến 2007, đã có 53 trường đại học và cao đẳng tự chủ chiêu sinh. Năm 2006, bộ giáo dục cho phép các trường của Hong Kong được tự chủ chiêu sinh ở lục địa. Những điều trên chính là nội dung của khuếch chiêu.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21.

Lúc La Tĩnh Hòa tỉnh lại, Kỳ Vân đang lẳng lặng nhìn anh.

Anh vươn tay sờ lên mặt cậu: “Tệ thật. Hơn ba mươi tuổi rồi còn bị bố đánh.”

Hai mắt Kỳ Vân chợt đỏ lên. Cậu rủ mắt, cầm tay La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa ho khan hai tiếng: “Đi bệnh viện chụp phim rồi, cũng may xương sườn không bị gì. Chắc chỉ bị chấn thương bên trong nhẹ thôi, đập lên phổi ấy mà.”

Kỳ Vân đột nhiên nói: “Thanh Hòa, anh xoay người lại, cho em xem đi.”

La Tĩnh Hòa cười: “Không sao đâu mà.”

Kỳ Vân kiên trì: “Cho em xem đi!”

La Tĩnh Hòa thở dài, cởi gút thắt lưng áo ngủ ra, chậm rãi xoay người. Kỳ Vân nhẹ nhàng vén vạt áo sau của anh lên, sững cả người. Cách hõm lưng không xa có một khối máu tụ to bằng nắm tay, màu mực xanh phẫm tơ máu, ở giữa là một chấm đen to bằng móng tay cái, màu đen sậm, có lẽ là nơi bị góc của cạnh ghế đập trúng. Cả khối máu tụ sưng phù lên, cứ như phần thịt bên dưới lớp da này đã bị đập nát. Kỳ Vân vươn ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nơi đó. Bố của La Tĩnh Hòa lúc đó thực sự là muốn đập chết anh mà, chỉ cần nhích lên trên một chút thôi, La Tĩnh Hòa sẽ đi thật.

“Được rồi mà. Lạnh lắm ấy.” La Tĩnh Hòa cười, giọng thật rầu rĩ.

Kỳ Vân sửa lại áo cho anh, giúp anh xoay người lại, một mực lặng im không hé môi. La Tĩnh Hòa thở dài, vuốt ve tay Kỳ Vân: “Được rồi mà, không có việc gì đâu. Bố đánh thẳng con thôi mà.”

Kỳ Vân vẫn không nói gì, khẽ mở chăn nắm lấy tay La Tĩnh Hòa mà trầm mặc. Sau một lúc lâu, cậu nhẹ giọng nói: “Anh đừng nói nhiều quá, nghỉ ngơi đi thôi.”

La Tĩnh Hòa cũng vừa lúc đau đến khó chịu, liền tìm tư thế thoải mái chút mà ngủ, Kỳ Vân tắt đèn, lẳng lẽ xuống lầu, chạy vào phòng sách lên mạng kiểm một ít món ăn thanh đạm, chuẩn bị ngày mai nấu cho anh ăn.

Kỳ Vân thực sự là còn rất trẻ. Có rất nhiều vấn đề suy nghĩ hãy còn đơn giản, nhưng điều đó không có nghĩa cậu là một người nhất gan. Rất nhiều lúc mọi người cần phải can đảm, hơn nữa da mặt cũng phải dày. Hạnh phúc nắm được trong tay mới là quan trọng nhất, những thứ khác đều vô nghĩa.

Sáng sớm hôm sau, Kỳ Vân đặc biệt chạy đến siêu thị một chuyến, mua không ít thức ăn. Hiện giờ cậu chẳng muốn gì cả, chỉ mong La Tĩnh Hòa mau khỏe lại. Nhà của La Tĩnh Hòa nằm trên sườn núi, bình thường đều là anh lái xe đưa đón Kỳ Vân. Xe bus không chạy lên núi được, Kỳ Vân đành phải xách túi nhựa đi bộ về. Đi đến trước nhà, nhìn thấy một người phụ nữ trung niên ngồi trên tảng đá hình răng cưa

ngoài cửa, bên chân đặt một chiếc túi bên, vẻ mặt mệt mỏi đến cực điểm. Kỳ Vân chạy đến chào hỏi: “Bác ơi, bác tìm ai ạ?”

Người phụ nữ trung niên kia ăn mặc sạch sẽ, nhưng kiểu dáng xưa cũ, cũng không giống người thành phố lắm. Bà ôn hòa nhìn Kỳ Vân: “Đây có phải là nhà La Tĩnh Hòa không cháu? Bác là mẹ thằng bé. Chỗ này bác chưa đến lần nào, tìm hơn nửa ngày mới tới được.”

Kỳ Vân khẽ run, nhẹ giọng đáp: “Dạ, đây là nhà La Tĩnh Hòa ạ.”

Mẹ La ngừng lại chốc lát, đánh giá Kỳ Vân. Kỳ Vân cuống quýt lấy chìa khóa, mở cửa sắt nhỏ cạnh cổng tự động: “Bác ơi bác vào nhà đi, đồ này để cháu xách cho.”

Trong túi bệnh không biết là đựng gì, thật nặng, Kỳ Vân xách mà phải cố hết sức, không biết mẹ La làm thế nào mà xách lên núi được. Sau khi vào nhà Kỳ Vân đặt túi xuống, đổi giày, mời mẹ La ngồi trên sofa, sau đó đem đồ ăn vào phòng bếp, rửa tay xong thì pha một tách trà. Lúc mang trà lên tay cậu cứ run suốt, tách và đĩa chạm vào nhau tạo tiếng vang lạch cạch nho nhỏ. Đặt chén xuống, Kỳ Vân ngồi đối diện mẹ La, hai tay đặt lên đầu gối, cúi đầu. Mẹ La ấm giọng hỏi: “Thanh Hòa đâu cháu, nó không ở nhà sao?”

Kỳ Vân vẻ như hơi hoảng hốt: “A? A, anh ấy ở trên lầu, bác muốn cháu lên gọi anh ấy không ạ?”

Mẹ La nói: “Không cần đâu, cứ để nó ngủ đi.” Dừng giây lát: “Bác không lên lầu nổi nữa, thực sự là mệt lắm rồi.”

Thái độ của bà trước sau đều rất ôn tồn, Kỳ Vân ngược lại không biết phải làm thế nào... Thái độ ôn tồn này trong một vài thời điểm càng khiến người ta sợ hãi hơn, vì không biết được khi nào đối phương sẽ bất ngờ bộc phát. Hiện tại người đối diện là Kỳ Vân. Chẳng khác gì tên tội phạm trong mấy bộ phim truyền hình, chuyên môn quyến rũ người ta, dụ dỗ người ta đi vào con đường tội lỗi.

Lại một đợt im lặng tiếp nối. Kỳ Vân khó khăn mà mở miệng: “Bác ơi, cháu...”

“Lúc Thanh Hòa sắp ra khỏi cửa bị bố nó quăng một cái ghế dựa, bác lo lắm, nên đến xem sao... Bố nó thật sự là dùng hết sức lực luôn mà.”

“Ừm...” Ngón tay Kỳ Vân dần bấu chặt vào đầu gối. Cảm giác này thật đáng ghét.

Mẹ La nhìn cậu, bất chợt hỏi: “Cháu chính là... bé trai kia?”

Kỳ Vân cảm giác như da đầu nổi tung, máy móc gật đầu.

Cậu không dám nhìn bà. Trong mắt bà, cậu tám phần là tên đầu sỏ hủy hoại con bà. Dù hiện tại bà có mắng cậu đánh cậu, cậu cũng chỉ có thể im lặng chịu đựng. Đều là lỗi của cậu kia mà.

Trầm mặc. Vô hình trung như một cuộn băng dán trong suốt, từng vòng từng vòng quấn lấy Kỳ Vân, chậm rãi buộc lại, thắt chặt cậu, khiến cậu không cách nào thở được, khiến cậu sắp vỡ tan mất rồi. Những ngón tay trên đầu gối càng bấu chặt hơn, gần như đâm vào da thịt.

“Hai đứa... Vì sao phải vậy chứ.” Mẹ La bất ngờ hỏi, giọng nói tràn đầy tuyệt vọng: “Vì sao phải vậy chứ. Bác từ đầu còn đang nghĩ kẻ biến con bác thành người như thế rốt cuộc là loại gì, giờ thấy tuổi của cháu không ngờ lại nhỏ vậy. Bác không hiểu rốt cuộc là ai lôi kéo ai... Là Thanh Hòa ức hiếp cháu phải không?”

“Không, không phải thế.” Kỳ Vân cứ như bị điện giật: “Là lỗi của cháu!”

Mẹ La bị cậu dọa sợ. Bà nhìn cậu: “... Hay là cháu nổi hứng nhất thời?”

Kỳ Vân cúi đầu: “Không phải nhất thời nổi hứng đâu ạ. Cháu... Trời sinh đã là người thế rồi.”

Mẹ La lắc đầu, giọng đầy bi thương: “Sao lại thế được chứ? Chuyện như thế trước kia bác cũng có nghe qua, nhưng vì sao chứ? Hai người con trai làm sao chung sống với nhau được?”

Kỳ Vân trầm mặc.

Mẹ La đỏ hoe mắt, bà kéo góc áo lau mắt: “Chắc cháu không tin đâu. Bác với bố Thanh Hòa vẫn luôn thấy thẹn với thằng bé. Thật đấy, tiền tài, danh dự, địa vị, hai bác chẳng cho thằng bé được gì. Khi đó thằng bé từng có cơ hội được đi du học Mỹ, nhưng mà hai bác không có tiền, hai bác thực sự không có tiền...”

Kỳ Vân chỉ nhìn chăm chăm bàn trà. La Tĩnh Hòa rất giỏi làm món bánh trứng mỏng lớp, cực kỳ mỏng, chỉ như tờ giấy, nhưng lại rất có tính dai. Cũng không phải món gì đặc biệt, trứng chim cồng bột mì, thêm chút dầu, trộn đều rồi đổ một ít vào nồi, sau đó dùng xẻng xúc lên, chiếc bánh trứng tròn tròn dày mỏng đều nhau liền thành hình. Kỳ Vân lúc đó cũng hiếu kỳ, cũng muốn thử xem, nhưng làm thế nào cũng không xúc được thành hình như thế. La Tĩnh Hòa cười nói, hồi học tiểu học anh từng giúp bố mẹ bán điểm tâm bốn năm, là luyện ra được từ khi đó. Mỗi sáng bốn giờ rời giường, chuẩn bị nguyên liệu, sau đó đứng bên đường bán bánh trứng. Khi đó kinh tế bắt đầu mở cửa, gần như mỗi nhà đều làm chút buôn bán nhỏ. Bố mẹ La Tĩnh Hòa là công nhân bình thường của trấn trên, không có tài nghệ đặc biệt nào nên chỉ có thể bán điểm tâm. Bánh trứng nhà anh bán rất ngon, bỏ thêm chút rau dưa làm nhân có thể bán được năm xu một chiếc. Trước kia La Tĩnh Hòa thấp thấp bé bé, đứng trên ghế xúc bánh trong chiếc nồi sắt lớn, trong lòng luôn sợ hãi bị nhào đầu vào nồi. Mùa hè thì không sao, nhưng đến mùa đông khắc nghiệt hai mu bàn tay đông lạnh đến nứt da, đỏ nâu hết cả, kín đầy từng vết từng vết nứt nhỏ rướm máu. Kỳ Vân nghe xong rất lấy làm xấu hổ. Cậu vốn nghĩ bản thân đã thật không may rồi, nhưng ít nhất chưa từng phải chịu cảnh nghèo khổ. Lúc lên tiểu học cuộc sống của cậu cũng có thể coi là an nhàn, tưởng tượng một đứa bé nhỏ nhỏ đứng bên đường bán điểm tâm từ thật sớm mà ê ẩm cả lòng. Đó chính là thơ ấu của La Tĩnh Hòa, bốn giờ mỗi sáng rời giường chuẩn bị làm món bánh trứng với giá năm xu một chiếc.

“Vì thế nên, bác với bố thằng bé kỳ thật không thể nói gì được. Tất cả những thứ này đều là tự thằng bé phần đầu mà có, công thành danh toại cũng là tự thằng bé nỗ lực đạt được. Hai bác có thể nói gì đây? Ngay từ đầu nó không tính đến chuyện kết hôn, hai bác cũng đành chịu. Hai bác biết nó dốc sức làm ăn rất cực khổ, ông trời dù sao cũng sẽ không bỏ rơi phần nó, nên hai bác cũng chịu đựng, không thúc giục không ép buộc nó. Thằng bé ba mươi lăm tuổi rồi, không còn là đứa trẻ năm tuổi, hai bác quản không được. Tốt xấu mấy năm nay thấy nó an nhàn bớt, bác với bố nó liền trông ngóng, giúp nó tìm một cô gái tốt thành gia lập nghiệp, sinh con đẻ cái, thời buổi này người trẻ tuổi các cháu đều không có thời gian chăm con, bác với bố nó sẽ trông giúp mà, thế này chung quy cũng ổn rồi đúng không cháu... Nhưng mà, nhưng mà, hôm đó nó đột nhiên về nhà nói với hai bác nó thích con trai... Cháu nói xem, cháu nói xem...” Mẹ La bỗng khóc không thành tiếng. Lòng Kỳ Vân cứ như bị xe trượt tuyết sát cạnh cạo qua cạo lại, đau đến khó mà chịu nổi. “Bác ơi...” Cậu vừa định nói, lại bị mẹ La ngắt lời: “Bác biết, cháu là một đứa trẻ tốt. Bố mẹ của cháu bác không rõ lắm, nhưng còn cháu có từng nghĩ đến không? Sau này hai đứa phải làm sao đây? Hiện tại dĩ nhiên là Thanh Hòa chăm lo cho cháu, nhưng nó lớn hơn cháu mười tuổi, chờ đến lúc nó bảy mươi không nhúc nhích được nữa cháu có hầu hạ nó không? Chính cháu phải làm thế nào đây? Đến già không vợ không con ai cũng không chăm lo cho cháu được! Hoặc là ngày nào đó cháu hối hận, cháu còn trẻ, còn có thể quay đầu lại. Nhưng chuyện này nếu lộ ra ngoài những gì Thanh Hòa hi sinh nửa đời người mới đánh đổi được đều sẽ mất hết... Cháu không cần nói vội, bác biết, cháu là đứa trẻ ngoan, cháu thực sự là đứa trẻ ngoan, nhưng mà bác hỏi cháu, nếu ngày nào đó Thanh Hòa thân bại danh liệt cháu còn muốn ở bên nó không? Ngộ nhỡ ngày nào đó Thanh Hòa một đồng cũng không còn cháu có nuôi nó không? Hai đứa về già phải làm thế nào đây cháu đã nghĩ tới chưa?”

Kỳ Vân bị mẹ La chất vấn đến ngắc dại. Cậu nhìn người phụ nữ lớn tuổi khóc đến nghẹn ngào này, ngày ngắn mà rút nước mắt. Kỳ Vân hít sâu một hơi, lau nước mắt, đến trước mặt mẹ La, thẳng người quỳ xuống, thực nghiêm túc mà nói: “Bác ơi, những chuyện bác hỏi cháu không có cách nào trả lời bác được, vì cháu và Thanh Hòa vẫn chưa đi hết một đời mà. Điều duy nhất hiện tại cháu có thể khẳng định chính là, không có anh ấy cháu không sống được... Những lời này trước kia nghe người ta nói cháu còn thấy ghét, trên đời này làm gì có ai không rời xa ai được. Nhưng mà hiện tại thực sự là như thế đó, thực sự là... xa anh ấy cháu không sống được, bác ơi bác nói phải làm sao đây? Cháu không phải thứ tốt đẹp gì, thật đấy, cháu nắm được tay Thanh Hòa rồi sẽ không bao giờ muốn buông ra, cháu muốn quấn lấy anh ấy cả đời.”

Bất chợt, có tiếng ai đó khe khẽ cười. Hai bác cháu đang khóc đến rối tinh rối mù dướt lầu nghe thấy đều ngừng đầu nhìn lên trên.

La Tĩnh Hòa vịn lan can, đứng trên đỉnh cầu thang, ho nhẹ hai tiếng. Sắc mặt trắng xanh, nhưng lại đang mỉm cười. Cười đến thực dịu dàng.

Kỳ Vân không duyên cớ mà ửng đỏ cả mặt. La Tĩnh Hòa vịn lan can vừa có chút cố hết sức mà bước từng bậc thang xuống dưới, vừa nhẹ giọng nói: “Mẹ, mẹ tới rồi à, vậy mà không nói trước một tiếng, để con đi đón mẹ.” Kỳ Vân cũng quên đứng lên mắt, giọng của La Tĩnh Hòa không thể lên cao được, động đến phổi

là lại đau. Anh nhẹ nhàng nói: “Sao lại biến thành phim tình cảm đau khổ kiểu Đài Loan thế này. Cái cậu không phải thứ tốt đẹp gì kia, lại đây đỡ anh chút nào.”

Mẹ La phản ứng lại trước, chạy đến đỡ anh: “Ba con quăng con xong liền hối hận, mấy ngày không ngủ được, nghe nói con ngắt ven đường thì điên thật luôn rồi... Mẹ lại đây nhìn xem, con lại sô pha ngồi đi, mẹ nhìn xem...”

Kỳ Vân đứng lên, nhìn mẹ La đỡ La Tĩnh Hòa đến ngồi trên sô pha, vén áo anh lên kiểm tra vết thương, một mặt lại chảy nước mắt.

La Tĩnh Hòa ho khan hai tiếng, cười nói: “Cha đánh con cũng là chuyện hợp lẽ mà. Mẹ khóc gì nào.”

Mẹ La bỗng nổi giận mắng: “Sao không đánh chết con luôn đi!”

Không biết là động vào đâu, La Tĩnh Hòa ôi một tiếng. Mẹ La lại quỳnh cả lên: “Đều là do mẹ không tốt, đừng phải chỗ nào rồi?”

La Tĩnh Hòa xoay người, kéo lấy tay mẹ, thật nghiêm túc nói: “Mẹ, tình huống hiện tại mẹ cũng thấy rồi đó. Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của con, là do con bất hiếu. Nhưng giờ phải làm sao đây? Giờ mà mẹ bức con kết hôn với cô gái nào đó, chẳng khác gì bảo con đi hại con gái người ta. Chuyện này... không phải là tàn nhẫn lắm sao.”

Kỳ Vân đứng một bên, cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm. Mẹ La nhìn cậu rồi lại nhìn sang La Tĩnh Hòa mặt không chút máu, ngồi phịch xuống sô pha, giọng nức nở giận dữ: “Làm bậy, làm bậy mà, thật đúng là làm bậy mà hai cái đứa này!”

“Mẹ.” La Tĩnh Hòa nhích đến ôm bà: “Con biết, nhưng dù thế nào đi nữa, mẹ vẫn là mẹ con mà, đúng không. Dù sao cũng không thể không cần con nữa... đúng không mẹ?”

22. Chương 22

CHƯƠNG 22.

Thương tích của La Tĩnh Hòa đột ngột trở nặng, bắt đầu từ đêm qua liên đau đến không cách nào ngủ được, bầu chặt lấy ra giường không hề mỏi. Kỳ Vân nằm cạnh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt anh, sau đó dịu dàng mà vỗ về, muốn dỗ dành anh đi vào giấc ngủ. Trước đó đi bệnh viện bác sĩ đã nhắc nhở La Tĩnh Hòa, loại ứ thương cộng thêm chấn thương bên trong này mới hai ngày đầu sẽ nhẹ nhàng thôi, chỉ âm ỉ đau. Chờ hai ngày kia chậm rãi qua đi mới là khó lòng chịu đựng nổi, cơn đau quại người không lúc nào là không tra tấn anh.

“Cứ như mọc thêm một quả tim ấy. Nảy lên đau chết được.” La Tĩnh Hòa nhẹ giọng oán thán.

Anh là một người rất giỏi chịu đựng, đau nhức bình thường nếu có thể chịu đựng được liền im lặng mà chịu. Hiện tại nhìn anh vẻ như làm nũng thế kia, có thể chắc rằng anh đang đau đớn vô cùng.

“Anh cố nhịn đi, thuốc giảm đau không thể uống bữa được.” Kỳ Vân nhẹ giọng khuyên. Không khí đêm khuya luôn đượm chút mông lung buồn ngủ, giọng nói của người khác cứ như được truyền tới từ một thế giới xa xôi nào đó.

Buổi trưa mẹ La nấu cho cả hai một bữa cơm. Bà mang đến không ít rau dưa tự trồng còn rất tươi, thậm chí còn cả một con gà đã được làm sẵn. Ăn cơm xong, liền nói chuyện với La Tĩnh Hòa trong phòng ngủ. Không biết là đang nói gì, Kỳ Vân không chen vào được, chỉ có thể ở trong bếp rửa chén bát. Hai mẹ con nói chuyện đến một giờ chiều, lúc đi ra mắt mẹ La hoe đỏ, La Tĩnh Hòa nằm trên giường, gác tay che mắt, không nói lời nào. Anh là một người con rất có hiếu, từ nhỏ đến lớn chưa lần nào làm trái lời bố mẹ. Chỉ duy mỗi lần này, thật đúng là làm trái hoàn toàn rồi.

“Thanh Hòa.” Kỳ Vân có hơi lúng túng mà gọi anh, không biết nên nói gì mới phải.

“Ừ?” La Tĩnh Hòa không động đậy, chỉ lên tiếng trả lời, mang theo giọng mũi.

“Thanh Hòa.” Kỳ Vân cố chấp gọi anh.

La Tĩnh Hòa giở tay ra, cười khổ nhìn cậu: “Thật không muốn để em nhìn thấy bộ dạng chật vật này của anh mà, không em bỏ anh mất.”

Kỳ Vân nhích lại gần, nằm xuống bên cạnh anh.

“Có gì đâu mà không thể cho em xem chứ.” Cậu nhẹ nhàng nói.

“Ai...” La Tĩnh Hòa vươn tay ôm cậu, xoa lên đầu cậu nhóc.

Mẹ La ra phòng khách gọi điện. Dưới lầu một, tận lực nhỏ giọng: “Thằng bé không sao. Ông xuống tay cũng ác quá đi, lệch chút thôi là trúng vùng tim rồi. Ông muốn đánh chết con mình sao?”

Bố La ở đầu dây bên kia nghe mẹ La oán giận, không nói lời nào.

Mẹ La dừng giây lát rồi tiếp: “Chuyện này tôi cũng chẳng còn cách nào nữa, hai đứa nó thực sự dính nhau mà... Ông nói giờ tôi làm sao đây? Thằng bé ba mươi lăm tuổi rồi... Việc này tôi mặc kệ! Ông muốn gì thì tự mà đến! Ông quên nhà Kiến Hoa thôn mình rồi sao, vì chuyện cưới vợ mà quay lưng với bố mẹ, hơn mười năm nay cũng chưa chịu bước chân vào nhà, tôi không nỡ bỏ con tôi... Tôi cũng không muốn bị người ta chê cười.”

Bố La ở đầu dây bên kia lên tiếng: “Không phải cứ nhắc đến trước mặt bà thôi là bà lại vừa khóc vừa đòi thất cổ đó sao?”

Mẹ La thở dài: “Tôi nói được gì đây? Một cái ghế của ông quăng đến sáng khoái, giá mà những điều chúng ta bận tâm cũng quăng đi được thế thì tốt rồi. Đứa nhỏ kia tôi thấy cũng không xấu, vẫn còn là nghiên cứu sinh, là một đứa trẻ tốt... Nó có nói với tôi nó cũng không muốn công khai quan hệ với Thanh Hòa. Chờ đến lúc Thanh Hòa chán rồi, tự nó sẽ rời đi. Nhưng mà hiện tại thì không được.”

Bố La chần chừ thật lâu. Mẹ La không kiên nhẫn thúc giục: “Ông còn muốn nói gì không? Không nói thì treo máy đi, lãng phí tiền điện thoại!”

Bố La bỗng nói: “Nếu nó không tính công khai, vậy thì tốt rồi. Nam nữ sống với nhau cũng có lúc va chạm sứt mẻ thôi. Mặc hai đứa nó tự tìm khổ đi, tôi xem có thể sống với nhau được bao lâu đây. Tôi càng đả kích thì hai đứa nó ngược lại tình cảm càng bền vững hơn sắt đá. Đàn ông đến bốn mươi tuổi kết hôn cũng không muộn, hiện tại cứ mặc hai đứa nó tự tìm khổ đi thôi.”

Mẹ La ngây người: “Ý ông là sao?”

Bố La cười lạnh: “Ý gì ư? Hai đứa này sớm muộn gì cũng chia tay thôi. Con mình tạm thời không nói, thằng bé kia bà nói vẫn chưa ra xã hội đúng không. Chờ nó ra xã hội trải đời rồi tự nhiên sẽ hối hận thôi, hối hận rồi tất sẽ muốn chấm dứt quan hệ. Đến lúc đó con mình cũng sẽ chẳng dính dáng gì nữa.”

Mẹ La cau mày: “Có thể thế được sao?”

Bố La không kiên nhẫn nói: “Bà xem thằng bé không sao rồi thì trở về đi. Mặc hai đứa nó đi thôi.”

Kỳ Vân nằm bên La Tĩnh Hòa, không nói lời nào. La Tĩnh Hòa xốc chăn lên: “Em vào đi, đừng để nhiễm lạnh.”

Kỳ Vân chui vào chăn, vùi hơn nửa mặt vào trong, lặng im mà cảm thụ cơ thể ấm áp của La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa vò tóc cậu, nhẹ giọng cười nói: “Kỳ thật từ lúc Húc Phi đưa anh về tới giờ em vẫn hơi giận đúng không?”

Kỳ Vân vẫn không lên tiếng.

“Được rồi mà.” La Tĩnh Hòa vẽ thỏa hiệp mà rằng: “Không nói cho em trước tiên, là anh không tốt. Lúc ra khỏi cửa bị bố anh quăng một cái ghế, lúc ấy chỉ cảm thấy bị nện đau chút mà thôi, chẳng nghiêm trọng gì. Mẹ anh ngăn bố lại bảo anh đi mau, anh đã nghĩ đến bệnh viện trước xem sao, nào biết vừa ra khỏi sân trước mắt liền tối sầm, ngã xuống ven đường không gượng dậy nổi... Em đoán xem lúc đó anh nghĩ gì nào? Ý nghĩ đầu tiên trong đầu là may mắn đã có chuẩn bị trước, tiền của chúng ta để đâu em đều đã biết, ý

nghĩ thứ hai dĩ nhiên là có phần sợ hãi rồi, thực sự sợ ấy, đừng cứ thế mà chết bên đường chứ... Lúc ấy trời vẫn chưa sáng hẳn, gần như chẳng có ai, phổi đau đến độ không kêu thành tiếng được, xe ngay bên cạnh cũng không lết tới được. Nằm bên đường thật nhớ em lắm ấy, nhưng lại không muốn cho em biết. Di động anh có cài chế độ quay số nhanh, chỉ cần ấn một phím là có thể tự động gọi đến số em. Nhưng mà rốt cuộc anh vẫn không gọi cho em. Anh không nhìn thấy màn hình được, ấn danh bạ tùy tiện gọi đến số nào đó, gọi bảy gọi bạ đến nhà Húc Phi. Cậu ấy gọi điện đến đồn công an trấn trên, nhờ cảnh sát đưa giúp anh đến bệnh viện, sau đó cậu ấy tự mình lái xe chạy tới xem anh... Đại khái chính là thế đó. Trở về lại ghé qua bệnh viện thành T kiểm tra lần nữa, không có gì nghiêm trọng hơn, bác sĩ nói tịnh dưỡng thôi là được rồi." Giọng của La Tĩnh Hòa không cao, đôi lúc ngắt quãng, Kỳ Vân yên lặng lắng nghe, đến cuối cùng chỉ thấp giọng hỏi: "Anh nằm bên đường bao lâu?"

La Tĩnh Hòa biết cậu vẫn còn để ý, cười nói: "Cũng chỉ mười phút thôi. Trấn nhỏ không có 110, nhưng cảnh sát làm việc hiệu suất vẫn rất cao đấy."

Kỳ Vân đau lòng mà vuốt tay anh.

La Tĩnh Hòa ôn tồn giải thích: "Vốn cũng nghĩ nói với em thì ngượng lắm. Em cũng không lái xe được, hơn nữa lại không biết nhà của anh ở chỗ nào, gọi điện cho em không duyên cớ lại làm em lo. Hơn nữa, quan trọng nhất là... Anh thật sự không muốn em sốt ruột tốn công, hơn nữa đêm rồi mà... Nhưng làm phiền Húc Phi thì anh lại không ngại, có lẽ là do đã làm anh em với cậu ấy nhiều năm như thế rồi, lại có lẽ... Em xem, anh chính là một tên hẹp hòi ích kỉ thế đó, không nỡ làm mệt em nhưng lại không biết xấu hổ mà làm phiền Húc Phi... Ai..."

Kỳ Vân bất ngờ chồm sang, hôn anh thật mạnh.

.

.

Hôm sau, mẹ La liền trở về. Lý Húc Phi đã sớm gọi người đưa xe La Tĩnh Hòa về, song anh hiện tại căn bản không thể lái xe, nửa người trên không cử động được, bất kể là đứng hay ngồi đều phải dựng thẳng, cứ như sau lưng dán một tấm ván vậy. Mẹ La từ đầu vốn tính tự ngồi đường dài về, vừa lúc Lý Húc Phi lại đây, gọi xe công ty đưa bà về. Trước khi đi mẹ La nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt La Tĩnh Hòa, thở dài, không nói gì cả.

"Mẹ, lần sau con dẫn mẹ với bố sang chơi gần đây nhé." La Tĩnh Hòa cười nói.

Nhìn mẹ La lên xe, sau đó nhìn xe rời đi. Lý Húc Phi tựa vào xe mình hút thuốc, tư thế rất tuần tú.

"Biết cậu bệnh tật nhiều, tôi đứng trước cửa hút một điếu vậy." Anh ta cười: "Lưng đỡ chút nào chưa? Bác sĩ nói may là không chấn thương đến xương sườn cột sống. Nếu xương sườn mà gãy đâm vào phổi, ranh con cậu liền nói lời vĩnh biệt đi."

La Tĩnh Hòa muốn cười lại phải nhịn xuống: "Nói vậy gì đấy."

Kỳ Vân đứng bên đầu anh, thật cẩn thận nhẹ nhàng.

Lý Húc Phi đập khói, ném mẫu thuốc lá vào gạt tàn trong xe, cười nói: "Nổi gió rồi."

Vết thương trên mặt anh ta lành rất mau, đã cởi băng gạc ra, thay một loại thuốc bảo vệ chỗ bị thương. Hai miếng trắng dán trên mặt, tốt xấu cũng để lộ được đôi mắt ra. La Tĩnh Hòa mỗi lần nhìn thấy anh ta đều áy náy, biểu hiện nhìn ra rất rõ. Lý Húc Phi đưa tay chạm lên mặt, cười nói: "Hai ta đúng là anh em cùng đồng cảnh ngộ nhỉ, tôi sắp lành rồi thì lại đến phiên cậu dính thương."

La Tĩnh Hòa cười nói: "Vào nhà ngồi đi."

Ba người vào phòng, Lý Húc Phi bảo: "Tổng công ty muốn khen ngợi cậu đấy. Hạng mục lớn đến thế mà cậu lại bắt được."

La Tĩnh Hòa cũng cười: "Vậy thì tốt quá, thưởng cho tôi kỳ nghỉ dài hạn đi. Cậu xem tôi thậm chí vậy cũng chẳng đi làm được."

Lý Húc Phi ngạc nhiên hỏi: "Cậu không muốn về tổng công ty à?"

La Tĩnh Hòa ngưng cười: “Bố mẹ tôi cũng già rồi. Giờ ở lại thành T tôi còn có thể thường xuyên lái về thăm họ, một hai tiếng là tới nơi. Bình thường có việc gấp hay gì cũng gọi tôi được.”

Lý Húc Phi gật đầu: “Đã quyết định sang năm phải tôi đi Đức học tập một năm rồi.”

Kỳ Vân pha trà mang ra, La Tĩnh Hòa quay đầu nhẹ giọng nhắc: “Cẩn thận không bỏng đấy.” Sau đó xoa người nói với Lý Húc Phi: “Đó là chuyện tốt mà.”

Lý Húc Phi không đáp lời, nâng tách trà cười nói: “Một năm không được uống trà Ô Long nhà cậu rồi.”

La Tĩnh Hòa nhìn anh ta cười. Anh ta cũng nhìn La Tĩnh Hòa cười. Một lát thì Lý Húc Phi đứng lên, cầm theo áo khoác: “Được rồi, tôi phải về đây.” Nói xong liếc nhìn Kỳ Vân. Kỳ Vân cười cười. La Tĩnh Hòa ngồi trên sofa: “Tôi không đứng lên đâu, cậu đi đường cẩn thận nhé.”

Tiến Lý Húc Phi rồi, Kỳ Vân đứng nơi cổng mà nặng nề thở dài, bả vai sụp xuống. Mấy ngày nay, thần kinh căng thẳng cứ như đi đánh giặc vậy. Cậu chậm rãi quay lại phòng khách, ngồi bên La Tĩnh Hòa, dựa nhẹ vào anh.

“Thanh Hòa.”

“Ừ?”

“Vĩnh viễn không rời xa nhau, được không?”

“Được.”

Giọng nói trầm ấm của La Tĩnh Hòa, chậm rãi, chậm rãi, len lỏi vào tai Kỳ Vân. Lời thề một chữ, thật tuyệt.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23.

Kỳ Vân nhẹ giọng: “Lời anh nói, em đều sẽ nhớ thật kỹ.”

La Tĩnh Hòa cười đáp: “Ừ.”

Kỳ Vân tựa vào người anh khẽ nói: “Trước kia, hồi học đại học, em cũng có bạn trai. Anh gặp qua rồi ấy.”

La Tĩnh Hòa xoa mặt cậu, bình tĩnh hiền hòa mà chờ cậu nói tiếp.

“Sau bốn năm thì đá em. Vì sợ hãi. Bất cứ nơi nào đồng tính luyến ái cũng đều là ngoại tộc, và có rất ít người khoan dung với ngoại tộc.” Kỳ Vân chôn mặt vào xương quai xanh của La Tĩnh Hòa: “Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại cũng không phải lỗi của cậu ta. Nếu không thì làm sao đây, em chỉ có một thân một mình, cả nhà họ lại chỉ trông cậy vào mỗi mình cậu ta nói dối mà. Không phải tất cả mọi người đều có dũng khí vì tình yêu mà bất chấp tất cả. Em gốc người trong bệnh viện mấy ngày, sao đó bình thân mà ra viện. Không xảy ra chuyện gì cả, anh xem.”

La Tĩnh Hòa hôn lên tóc Kỳ Vân, nghe cậu nói như thế, ngữ điệu bình thản, cứ như đang kể lại câu chuyện không liên quan gì đến cậu vậy. Không bi thương không khổ sở.

“Hết thấy đều sẽ tốt đẹp mà.” La Tĩnh Hòa xoa bóp má cậu nhóc: “Anh có thể làm được rất nhiều chuyện. Tin anh đi.”

.

.

Tháng mười hai kéo đến, thương tích của La Tĩnh Hòa đã lành hơn phân nửa, ít nhất không còn đau đến quai người nữa. Kỳ Vân tỉ mỉ kiểm tra lưng anh, tầng da mỏng đã hiện lên, dấu vết còn lại của sưng phù.

“Tốt hơn nhiều rồi.” Kỳ Vân thật vui vẻ: “Lành nhanh thật đấy.”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Vốn cũng không bị thương nghiêm trọng lắm mà.”

Kỳ Vân hôn nhẹ lên lưng La Tĩnh Hòa, sau đó kéo áo anh xuống. La Tĩnh Hòa ngồi trên giường, nhìn đôi chân thon dài của Kỳ Vân được bao bọc trong chiếc quần bò, khẽ giật mình, đưa tay sờ mó. Kỳ Vân mới mua một chiếc quần bò, là loại có mấy vết rách, không hoàn toàn rách hẳn, mà vẫn lưa thưa mấy hàng chỉ trắng.

“Cứ như bị rách ấy.” La Tĩnh Hòa đánh giá: “Tụi anh hồi đó, quần áo bị sút một sợi chỉ thôi đã đau lòng lắm rồi, sao lại muốn mua quần rách thế này.” Vừa nói vừa thò ngón tay vào lớp chỉ, mê mẩn vuốt ve đùi Kỳ Vân. Da Kỳ Vân đặc biệt tốt, vô cùng trơn mịn, La Tĩnh Hòa rất thích sờ. Kỳ Vân không thèm để ý anh, sửa lại quần áo cho anh xong thì dịu anh nằm xuống. Loại ứ thương này vốn lấy rượu thuốc xoa bóp làm tan máu bầm thì hiệu quả trị liệu rất cao. Nhưng lại gần phần tim quá, ai cũng không dám động vào. Hai người cứ thế trò chuyện miên man, không khí dịu êm mờ ám. La Tĩnh Hòa nhích tới tính hôn Kỳ Vân, Kỳ Vân sợ động đến vết thương của anh, bảo anh cẩn thận một chút. Đang tình cảm, chuông cửa phòng khách lùa một chợt vang lên. Kỳ Vân thở dài, bò xuống giường, chạy đi tiếp đón. Trên màn hình điện thoại đột ngột xuất hiện một khuôn mặt to đùng, ở giữa lồi lên, hai bên biến nhon, dọa Kỳ Vân nhảy dựng. Bác sĩ Mạch tiếp tục chỉnh sửa tóc tai: “Thấy tôi trong gương thế nào?”

Kỳ Vân kinh ngạc: “Bác sĩ.... Mạch?” Soi gần đến mặt biến hình thế làm chi.

“Ôi ôi webcam ở chỗ nào mà tôi tìm không ra nha...” Bác sĩ Mạch lẩm bẩm lầu bầu. Kỳ Vân ấn nút mở cổng tự động ra, bác sĩ Mạch vẫn chưa chịu buông tha. Bên cạnh gã là một cậu thanh niên mặt không chút thay đổi mà chỉ tay, bác sĩ Mạch tỉnh ngộ: “Ra là ở chỗ này.” Kỳ Vân nhìn khuôn mặt trong màn hình, người này... Sao lại giống Doumeki Shizuka (1) thế này?

Vừa vào cửa bác sĩ Mạch liền vui vẻ mà rằng: “Nghe nói Thanh Hòa bị bố cậu ta tấu. Tôi lại đây xem sao. Cậu ta đâu rồi?”

Kỳ Vân cười gượng: “Anh ấy nằm trên lầu.”

La Tĩnh Hòa khoác áo, chậm rãi đi đến lan can lầu hai nhìn xuống phòng khách: “Vẫn còn nguyên vẹn, tôi vừa mới nghĩ tôi gặp chuyện xui mà sao chưa thấy cậu đến xem đây chứ.”

Bác sĩ Mạch nhìn trái nhìn phải, thất vọng nói: “Nghe người ta bảo cậu ngắt ven đường nên tôi mới lại nhìn xem, sao nhìn mặt cậu vẫn hồng hào khỏe mạnh thế này nhỉ?”

La Tĩnh Hòa dở khóc dở cười: “Nhờ phúc nhờ phúc.”

“Doumeki Shizuka” bên kia thực khách sáo mà chào Kỳ Vân, tự giới thiệu tên là Mễ Hi Huy, chú của bệnh nhân bác sĩ Mạch. Kỳ Vân vào bếp pha trà, bưng ra mời khách. Bác sĩ Mạch dạo tới lui trong nhà, tấm tắc: “Không hổ là tư bản nha, ở căn nhà hủ bại thế này. Đây là bóc lột của người dân bao nhiêu mồ hôi và máu a mồ hôi và máu.”

La Tĩnh Hòa xoay người xuống lầu, bác sĩ Mạch nhiệt tình nói: “Không cần xuống đâu, vừa lúc tôi muốn lên xem phòng ngủ hai người là cái dạng gì.”

Mễ Hi Huy nghiêm chỉnh ngồi bưng trà uống rất chăm chú. Sau đó cứng nhắc nói với Kỳ Vân: “Là trà Võ di nam (2). Cảm ơn.”

Kỳ Vân ha ha hai tiếng, nói thật là cậu cũng chẳng biết trà kia là loại trà gì. Trước kia La Tĩnh Hòa rất thích uống, thường xuyên mang về nhà bao nhiêu là gói giấy vàng, trà bánh trà bột trà lá thậm chí là cả trà túi lọc. La Tĩnh Hòa bảo là bạn bè làm ăn tặng cho, trực tiếp lấy ở vườn trà, nên không đóng gói gì. Sau lại bệnh suy nhược thần kinh của anh tăng thêm, Kỳ Vân liền cấm anh không được uống trà, chỉ dùng để mời khách. Không ít khách uống trà nhà La Tĩnh Hòa đều khen không dứt lời, nói đây đúng là hàng tốt trong thành phố không kiếm ra được. Không ngờ Mễ Hi Huy cũng là người am hiểu về trà. Bác sĩ Mạch ở lâu hai không biết quây phá gì, Kỳ Vân muốn lên xem, lại sợ thất lễ với Mễ Hi Huy, đành ngồi uống với anh hết ly trà này đến ly trà khác. Mễ Hi Huy xem chừng cũng không biết nói gì nên uống trà cho qua thời gian, uống đến trịnh trọng nghiêm túc lại chăm chú. Uống đến mức Kỳ Vân cảm giác như bụng mình là thùng lũ ấy, đập nhẹ thôi là nước trong bụng liền kêu bồm bộp.

Không lâu sau, bác sĩ Mạch vô cùng hớn hởi mà xuống lầu, La Tĩnh Hòa cười khỏ theo sau. Kỳ Vân đứng lên, miệng phát âm không ra tiếng “Cẩn thận”. La Tĩnh Hòa gật nhẹ đầu. Bác sĩ Mạch nhảy xuống lầu, La Tĩnh Hòa vịn lan can đứng trên lầu hai không nhúc nhích.

Bác sĩ Mạch hứng thú chưa giảm, Kỳ Vân nhớ đến La Tĩnh Hòa thật sự không thể đứng lâu, phải nằm nghỉ chốc lát. Nhưng con người trước mặt vẫn chưa chịu đi, vừa tức vừa buồn cười. La Tĩnh Hòa mỉm cười lắc đầu, nói không thành tiếng với cậu “Cố ý đấy”.

Từ trung học tới giờ, chỉ cần La Tĩnh Hòa gặp chuyện không may, bác sĩ Mạch liền hận không thể đốt pháo chúc mừng.

Mẽ Hi Huy bên cạnh đứng lên, ho khan một tiếng, chậm rãi nói: “Cũng trễ rồi, xin phép không quấy rầy nữa.”

Hình tượng của anh trong nháy mắt cao lớn không ít. Mẽ Hi Huy hết nhìn Kỳ Vân lại nhìn sang La Tĩnh Hòa, nghiêm túc nói: “Cám ơn đã tiếp đãi. Tôi phải đi đón cháu tan học.” Bác sĩ Mạch ngồi trên sofa không nhúc nhích, Mẽ Hi Huy mặt không chút thay đổi mà nhìn gã, bất chợt hỏi Kỳ Vân: “Xin hỏi cậu đây có thể lái xe không?”

Kỳ Vân có phần không theo kịp suy nghĩ của anh: “Cái đó... Tôi không biết.”

Mẽ Hi Huy khẽ gật đầu, lơ đãng quét mắt nhìn bác sĩ Mạch: “Không ngồi xe tôi, anh sẽ phải đi bộ về trung tâm.”

Bác sĩ Mạch nhut chí, lăm bắm lầu bầu đứng lên, lăm bắm lầu bầu đi tới cửa, lăm bắm lầu bầu đổi giày, lại lăm bắm lầu bầu mà ra khỏi cửa. Mẽ Hi Huy vẫn nghiêm mặt như khúc gỗ, trước khi rời khỏi cửa lại lướt nhìn lầu hai.

La Tĩnh Hòa cười với anh, anh cũng gật đầu chào lại La Tĩnh Hòa.

Tiến họ đi rồi, Kỳ Vân đột nhiên vỗ tay một cái: “Sao em lại có cảm giác sung sướng thế nhỉ?”

“Vì nhìn thấy bác sĩ Mạch rốt cuộc cũng có người trị rồi đúng không.” La Tĩnh Hòa nhẹ giọng nói: “Thật đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn nước chát nhỏ đậu hủ mà (3).”

Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn anh cười: “Anh cũng có cảm giác đó à?”

La Tĩnh Hòa cười mỉm: “Lại nói tiếp, em có biết Mẽ Hi Huy kia làm nghề gì không?”

Kỳ Vân đi lên lầu hai: “Người kia? Giống y tượng gỗ ấy, làm nghề gì vậy?”

La Tĩnh Hòa thở dài: “Cậu ta là luật sư công ty rất nổi tiếng, nói ngắn gọn chính là luật sư ăn lương công ty, chuyên giúp công ty xí nghiệp lên tòa. Nghe nói hành nghề tới giờ chưa từng cãi thua quan tòa, hợp đồng này thỏa thuận này chỉ cần là cậu ta đặt ra thì bao nhiêu lợi đều bị chiếm hết. Biệt danh của cậu ta là “muỗi hút máu trên đùi” đấy.”

Kỳ Vân ngạc nhiên nói: “Dáng vẻ trầm lặng kiệm lời của anh ta quả thực chẳng giống những người làm nghề luật sư chuyên cãi nhau mưu sinh với người ta chút nào... Có điều sao anh biết rõ anh ta thế?”

La Tĩnh Hòa cười khỏ: “Có thể không biết rõ sao. Mới thời gian trước công ty anh vừa được cậu ta cho nếm mùi thiệt thòi lớn mà.”

Kỳ Vân thiếu chút cười ra tiếng.

Lúc này chuông cửa lại vang. Gần đây Kỳ Vân hận tiếng chuông cửa chết được, chỉ cần nghe nó vang lên thôi là cậu run rẩy cả người, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác của chị Lâm lúc Lý Húc Phi bị thương, bao người thăm hỏi nhiệt tình dạt dào không dứt, dù trong lòng hận không thể lấy chổi đuổi đối phương ra ngoài, trên mặt vẫn phải biểu hiện như đang thật cảm kích.

Kỳ Vân có hơi giận: “Anh về phòng nằm trước đi, mặc kệ ai tới em cũng sẽ bảo anh đi bệnh viện không ở nhà, em là người giữ nhà nhưng không biết gì hết!” Một bên thì vẫn phải xuống lầu, thông thả mà bước tạo tiếng lạch thạch. Tức giận tiếp điện thoại chuông cửa, màn hình bất ngờ hiện ra khuôn mặt Mẽ Hi Huy, Kỳ Vân hơi sững sốt hỏi: “Doume... Anh Mẽ, anh có việc gì sao?”

Mề Hi Huy nghiêm trang mà rằng: “A, tôi chỉ sợ không nhịn được cho đến lúc vào trung tâm, vừa rồi uống trà hơi nhiều, có thể mượn toilet một lát không?”

Kỳ Vân đáp: “Được chứ được chứ, anh chờ chút nhé.”

(1) Doumeki Shizuka: Doumeki trong XXX Holic

(2) Trà Vô di nham: Loại trà được trồng ở vùng núi Vô Di nổi tiếng phía bắc tỉnh Phúc Kiến, sinh trưởng trong mỏm núi đá. Đây là loại trà cao cấp nhất của trà Ô Long.

(3) Nước chát nhỏ đậu hủ: Nghĩa của nó tương tự với “Vỏ quýt dày có móng tay nhọn”. Đại khái là đậu tương dùng làm đậu hủ í, lúc đun lên protein bị nước vây quanh không chịu tụ lại một chỗ, phải nhỏ nước chát vào thì nó mới chịu tụ lại thành đậu hủ trắng bóng.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24.

Kỳ Vân đã nghỉ học mấy ngày nay rồi, nếu giờ không đi Lưu mập sẽ sửa trị cậu. Trước mắt La Tĩnh Hòa lái xe không gặp vấn đề gì, nhưng Kỳ Vân đau lòng anh, không cho anh nhúc nhích. La Tĩnh Hòa cũng không nỡ để Kỳ Vân sáu giờ mỗi sáng rời giường chạy xuống núi đón xe buýt, nên đã thuê công ty taxi mỗi ngày đưa đón cậu. Kỳ thật nể mặt La Tĩnh Hòa, Lưu mập đối với Kỳ Vân coi như không tệ.

Hôm nay vừa bước vào cửa, Kỳ Vân chợt nghe thấy một âm thanh rất mềm yếu non nớt. Nghe rất giống tiếng thở dài của em bé, đáng yêu vô cùng. Kỳ Vân ngó nghiêng khắp nơi, phát hiện La Tĩnh Hòa khoác áo ngồi trên sofa, trên chân đặt chiếc gối đệm, một quả bóng nhỏ lông lông trắng như tuyết cuộn mình trên đó, cái đuôi be bé ngắn ngắn cứ phe phẩy suốt.

“Ôi chào đáng yêu thật đấy, mèo nhỏ ở đâu ra thế này?” Kỳ Vân thích thú ngồi xuống cạnh La Tĩnh Hòa, vươn tay cẩn thận vuốt ve mèo nhỏ. Thật sự là rất nhỏ, có khi còn chẳng to bằng bàn tay của La Tĩnh Hòa nữa. Thân mình nhỏ mềm, nóng hằm hập ấy, hãy còn run rẩy nhẹ nhẹ.

“Hôm nay lúc đi tản bộ, anh nhặt được cạnh thùng rác đấy. Có lẽ là chủ nuôi mèo vứt đi, xem chừng chỉ mới sinh chưa lâu.”

Kỳ Vân vừa nghe, nhất thời thật đau lòng, bụng đệm đặt lên đầu gối mình, dùng mũi nhẹ nhàng cọ cọ mèo con. Mèo con meo meo hai tiếng, cọ mũi lại với cậu.

Cảm giác này thật kỳ lạ. Một sinh mệnh bé nhỏ, mềm mại, tín nhiệm mà tựa vào lòng bàn tay cậu, yêu thích hưởng thụ độ ấm của cậu. Đáng vẻ vừa thoải mái vừa thích thú. Bỗng dưng cảm thấy giá trị bản thân cũng được nâng cao lên, đáng tín nhiệm và nương tựa.

“Mèo con vẫn chưa cai sữa. Anh nghĩ cách dứt nó chút nước cơm ấm, giờ hẳn là no rồi.” La Tĩnh Hòa cười nói: “Nó có vẻ đặc biệt thích em đấy.”

Kỳ Vân cũng cười. Bất chợt nhớ đến gì đó: “Thanh Hòa không phải anh không thích nuôi thú cưng sao? Sao giờ lại kiếm một chú mèo con về thế?”

Trước đây Kỳ Vân quan sát La Tĩnh Hòa, thấy anh có vẻ không thích vật nuôi cho lắm, hơn nữa đối với mấy người xem vật nuôi còn quan trọng hơn con cái thực sự rất phản cảm. La Tĩnh Hòa có không ít bạn bè làm ăn quan hệ khá tốt, có người trong nhà nuôi một con chó toàn ăn thịt bò cao cấp. Tên gốc kia khoe với họ chó của hắn ta phân biệt được thịt bò bình thường với thịt bò cao cấp nhập khẩu, không được ăn thịt bò cao cấp sẽ đổi mà nhịn ăn, Kỳ Vân nhìn ra La Tĩnh Hòa thực sự rất tức giận.

“Ngay trước mặt anh mà, tốt xấu gì cũng là một cái mạng, anh có thể làm ngơ sao.” La Tĩnh Hòa than khẽ một tiếng: “Nếu không phải làm gì giờ. Để mặc nó chết bên thùng rác sao.” Anh mang kính, ánh mắt sau

tròng kính vừa dịu dàng vừa ăm áp: “Nên đành mang về nhà. Chờ nó lớn rồi nói không chừng còn có thể giúp chúng ta bắt chuột này kia ấy.”

Kỳ Vân cười đùa: “Giống Tom và Jerry nhỉ.”

Mèo con khê nhúc nhích trên gối, mở to mắt, ngẩng nhìn chung quanh. Kỳ Vân gãi gãi cằm nhỏ của nó, nó quay đầu nhìn chăm chăm Kỳ Vân. Cặp mắt màu vàng thực sự là vừa tròn vừa to, ngập nước nữa.

“Tên nhóc này nhìn gì vậy nhỉ.” Kỳ Vân nhẹ giọng hỏi La Tĩnh Hòa: “Ngây ngơ như thế?”

“Chắc nó muốn xin em đặt tên đấy. Gọi là gì đây?”

Mèo con được tắm xong chưa lâu, lông trắng xù lên, giống một quả cầu bằng lông màu trắng. Gọi là Tiểu Cầu đi, nhưng phòng sách của La Tĩnh Hòa đã có một chú nhím nhỏ tên Tiểu Cầu rồi. Vậy gọi là gì đây.

“Không bằng gọi là Mèo Nhỏ cũng được ấy.” Kỳ Vân bế mèo con lên hôn nhẹ: “Ngắn gọn giàu sức sống, lại rõ ràng nữa. Đúng không nào, Mèo Nhỏ?”

La Tĩnh Hòa cười đến hiền hòa, Kỳ Vân ôm Mèo Nhỏ hỏi anh: “Sao anh lại mang kính?”

La Tĩnh Hòa đáp: “Lúc tắm cho mèo con muốn kiểm tra xem nó có rận không. Vài ngày nữa mang nó đi chích ngừa, sau đó mua một vòng cổ.”

Kỳ Vân đặt Mèo Nhỏ sang bên cạnh, nắm bàn chân bé xíu của nó mà vẫy nhẹ, một mặt thì bắt chước giọng bé con mà nói: “Cám ơn chú ạ ~”

La Tĩnh Hòa cười đến khoan dung bất đắc dĩ: “Cả hai kể ra giống nhau thật đấy.”

Mèo Nhỏ cuộn tròn trên chiếc gối, cái đuôi nhỏ che trên cái mũi nhỏ. Vốn chỉ là một chú mèo to chưa bằng bàn tay, cuộn lại càng nhỏ hơn. Một cục tròn tròn be bé nằm trên chiếc gối đệm, xung quanh hơn trứng xoổng.

“Tư thế ngủ cũng giống nữa.” La Tĩnh Hòa chợt cười đến có phần trêu chọc: “Cuộn tròn thành như thế, hơn nữa thế nào cũng phải ngủ ngay giữa giường.”

Kỳ Vân đỏ mặt. Trước kia cậu ngủ không được ngoan cho lắm, nửa đêm thường xuyên lăn vào lòng La Tĩnh Hòa, lại còn cướp hết chăn, cuộn tròn nằm ngay giữa giường, may mà giường lớn, La Tĩnh Hòa không đến nỗi rớt xuống đất. Đôi khi lại còn ngủ ngang giường, gối lên bụng La Tĩnh Hòa, trong cơn say ngủ nhủu mảy lại, chē chiếc gối này không đủ mềm, khiến La Tĩnh Hòa thật dễ khóc dễ cười. Sau lại La Tĩnh Hòa bị thương, dù là chấn động nhỏ thôi cũng không chịu nổi, Kỳ Vân sợ anh buổi tối đột nhiên khó chịu, nên ngủ không sâu giấc. Hiện tại dù ngủ say cũng không quậy phá mấy, ngoan ngoãn dán sát La Tĩnh Hòa mà ngủ.

“Còn phải mua thức ăn cho mèo nữa.” La Tĩnh Hòa lại thêm một câu.

“Không phải mèo con thì uống sữa hay ăn cơm sao?” Kỳ Vân chưa nuôi mèo bao giờ.

“Anh tìm hiểu thử thì thấy mèo với người không giống nhau, nhiều đồ không ăn được. Có người nói mèo con có thể uống sữa, có người nói không được, vậy uống nước cơm đi. Cai sữa rồi thì mua thức ăn cho mèo là tốt nhất.” La Tĩnh Hòa nói.

Mèo Nhỏ rất yếu. Không biết đã phải chịu đói bao lâu ngoài trời lạnh rồi, lại chỉ là một chú mèo con bé xíu chưa cai sữa, tình hình càng gay go. Vậy nên mèo con sau khi làm quen với Kỳ Vân xong liền chỉ nằm trên đệm ngủ, không động đậy gì nữa. Kỳ Vân tìm một nơi nhiều nắng đặt đệm xuống, Mèo Nhỏ thoải mái mà meo một tiếng.

“Dù sao cũng phải tìm một chỗ cố định cho nó.” La Tĩnh Hòa cười nói: “Không thể lúc nào cũng đặt lên sofa được. Một cái sofa màu trắng lại đệm nhung, sau này trước khi đặt móng xuống còn phải nhìn xem là đệm hay Mèo Nhỏ, nhiều người ngồi sẽ không ổn.”

Kỳ Vân bật cười: “Cũng đúng, dùng quần áo cũ làm cho nó một cái ổ. A đúng rồi Mèo Nhỏ còn phải đi vệ sinh nữa, phải dạy nó chỗ vệ sinh.”

La Tĩnh Hòa chỉ vào một góc phòng khách, một hộp giày được đổ cát lưng nửa: “Anh lấy chút cát ngoài vườn vào, trước dùng tạm, sau này sẽ mua cát cho mèo.”

Một chú mèo con bé xíu từ trên trời rơi xuống, hai người con trai đột nhiên bận rộn hẳn lên. Bàn bạc cho mèo ta ăn gì, bàn bạc mèo ta sẽ ở chỗ nào, bàn bạc mèo ta sẽ đi vệ sinh thế nào.

Kỳ Vân nhào đến hôn nhẹ mèo con, đúng là một sinh vật phiền toái đáng yêu.

Lý Húc Phi vẫn không tới lại. Nhớ đến phải thăm hỏi La Tĩnh Hòa, liền gọi một cuộc. Đại khái là dư âm đáng ghét của việc được nhiệt tình thăm hỏi đột trước vẫn còn lại, nên anh ta tận lực không làm phiền La Tĩnh Hòa. Kỳ thật La Tĩnh Hòa đã gần như khỏe hẳn rồi, nhưng Kỳ Vân vẫn kiên quyết bắt anh phải ở nhà tĩnh dưỡng, La Tĩnh Hòa an nhàn ở nhà chẳng có gì làm. Lúc Mèo Nhỏ vừa tỉnh ngủ thì tinh thần tốt nhất, đưa tay trước mặt nó, nó sẽ vươn mấy chiếc móng vuốt nho nhỏ dè dặt mà chộp lấy. Lúc muốn đùa nó thì sẽ lập tức giơ tay lên, không cho nó chộp lấy. Lần thứ hai lại chìa ngón tay ra trước mặt mèo con, mèo ta sẽ không chộp nữa, ngẩng đầu, mở to mắt ăm ức mà nhìn người, lỗ tai bé xíu còn khẽ động, người ta thấy thế liền mềm cả lòng. Nên mèo con luôn thích nghịch ngón tay của Kỳ Vân nhất, dùng hai bàn chân bé xíu mà chộp, sau đó mở cái miệng nhỏ nhắn ngậm lấy, chơi đùa đặc biệt thích thú.

“Càng ngày càng thấy em với Mèo Nhỏ giống nhau thật đấy. Rốt cuộc là em học nó hay là nó học em vậy?” La Tĩnh Hòa cười vươn tay nheo mắt Kỳ Vân: “Nếu có đôi tai mèo tình thú thì hay. Cho em đội.”

Kỳ Vân đỏ mặt đến bốc hơi, ngồi trên người La Tĩnh Hòa, cắn môi không lên tiếng. La Tĩnh Hòa vươn tay, dọc theo cần cổ cậu, nhẹ nhàng trượt đến xương quai xanh, một đường thẳng xuống dưới, đảo một vòng bên ngực trái, đầu nhũ nho nhỏ run nhẹ, sau đó tiếp tục đi xuống, xuống chút nữa, chậm rãi vuốt ve làn da trơn mịn của cậu. Hai người đã thử qua nhiều loại tư thế, chỉ duy tư thế Kỳ Vân ở trên là chưa. Kỳ Vân cứ cảm thấy thật ngượng ngùng, dù có gắng ngồi xuống cũng không dám động, chân tay luống cuống nắm chặt ra giường. La Tĩnh Hòa mà cười, cậu liền càng căng thẳng hơn, phía sau càng thu chặt lại khiến La Tĩnh Hòa khó lòng chịu nổi. Mãi đến lúc La Tĩnh Hòa bị thương, dù là xoa người cũng khó khăn, muốn làm chuyện này chỉ có thể như vậy. Kỳ Vân đỏ mặt đến tím tái: “Vậy, em động đây?”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Động đi.”

“Lạ, là lạ thế nào ấy.”

“A, anh cũng thấy thế.” La Tĩnh Hòa trêu: “Có điều thế này càng nhìn rõ được em hơn.” Ánh mắt quét nhìn cậu trên dưới tới lui: “Thế này càng đáng yêu hơn ấy.”

“Anh, anh anh anh anh...” Kỳ Vân ho khan một tiếng, thỉnh linh chộp lấy gối đầu dè lên mặt La Tĩnh Hòa: “Không cho nhìn!” Thân thể La Tĩnh Hòa rung lên, cười không kiềm lại được. Kỳ Vân cắn răng, chết thì chết vậy, bắt đầu chuyển động lên xuống.

“Thực nhiệt tình mà, bảo bối à.” Giọng La Tĩnh Hòa trầm ồm truyền lên từ dưới gối: “Nơi đó của em cũng thật giỏi, nhẹ một chút, ngoan.”

Thời điểm như này mà còn kháng nghị sao. Kỳ Vân vừa động thôi tinh thần trí tuệ gì cũng đã bị quăng ra xa, La Tĩnh Hòa nằm không nhúc nhích, hai tay vuốt ve tới lui đùi Kỳ Vân, chậm rãi trượt sang bụng dưới của cậu.

Kỳ Vân rốt cuộc cũng kêu lên.

.
. .
.

Nhà Mễ Hi Huy.

Chương trình Thế giới động vật. Bác sĩ Mạch đang cầm điện khiển từ xa, gian tà cười nói với Út cưng: “Út cưng coi coi, một con sư tử, vì sao phải cười lên nhìn một con sư tử khác nào?”

Út cưng ôm đồ chơi bằng vải lông, suy nghĩ nửa ngày: “Chúng nó đang đánh nhau.”

Bác sĩ Mạch đưa ngón tay: “Sai sai sai, chúng nó không chỉ đơn giản là đang đánh nhau, chúng nó là đang vật lộn quyền rũ nhau, cái này gọi là đánh yêu, thường thường là cùng người yêu tiến hành đâm thủng cơ thể, trao đổi ở nơi sâu nhất trong linh hồn...”

Đang lúc bác sĩ Mạch mặt mày hớn hở mà rằng, Mễ Hi Huy đang ngồi cạnh xem báo chợt chen vào một câu: “Anh nhầm rồi.”

Bác sĩ Mạch thở phì phì vặn: “Nhầm chỗ nào!”

Mễ Hi Huy lướt nhìn Út cứng, Út cứng hoang mang chỉ vào màn hình: “Đích thực chỉ là hai con sư tử đang đánh nhau thôi. Tư thế đánh nhau với *** không giống nhau nha.”

Bác sĩ Mạch hóa đá.

Mễ Hi Huy gật đầu hài lòng, tiếp tục xem báo.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25.

Trời đêm đổ mưa phùn. Rả rích một tầng dày, như chiếc lưới theo gió phiêu lãng quẩn quanh ngoài cửa sổ. Đèn đường khu nhà nhỏ dùng là loại đèn chụp cổ điển đời Đường, nhìn kỹ còn có thể thấy được cả mưa bụi rủ xuống từ mái cong của chụp. Ngọn đèn vàng đục màu trong màn mưa, như giấy Tuyên Thành (1) thấm nước, một mảng mịn mờ.

Kỳ Vân vặn chiếc đèn bên giường lên, tựa vào đầu giường đọc sách. Lâu nhỏ sử dụng thiết bị sưởi trung tâm tách riêng, cực kỳ ấm áp, hài hòa lại thoải mái. Từ nhỏ Kỳ Vân đã đặc biệt thích đứng trong nhà nhìn ra cửa sổ vào những ngày mưa hay tuyết rơi, nhìn dáng vẻ vội vàng nhếch nhác không chịu nổi của người đi đường, có chút vui sướng xấu xa nho nhỏ.

Phòng ngủ của cậu và La Tĩnh Hòa được cậu bài trí cực kỳ thoải mái. Sàn nhà trải một tấm thảm lông thật dày, cậu thích để chân trần đi tới đi lui trên đó, những ngón chân chuyển động vui vào thảm lông, cảm giác mềm mại ngứa ngứa thật thích thú. Trong phòng có rất nhiều gối đầu và đệm dựa căng tròn lớn bé đủ kích cỡ, mềm mại mà xếp ở bốn góc, lấp đầy không gian bốn phía. Lúc mới dọn vào thì cảm thấy phòng ngủ thật rộng, nhưng hiện tại xem ra ngược lại càng ngày càng nhỏ đi. Mỗi ngày cậu đều sửa sang lại phòng ngủ thật sạch sẽ gọn gàng, mãi đến lúc vừa lòng mới thôi.

Cậu rất thích căn phòng này. Nơi nơi tràn ngập hơi thở của La Tĩnh Hòa. Trong căn phòng này, họ nghỉ ngơi, nhỏ nhẹ trò chuyện với nhau, và ân ái. Đêm đến sẽ được La Tĩnh Hòa ôm vào lòng, cảm giác bản thân và anh như loài thủy điểu nghỉ ngơi trên mặt nước yên tĩnh vậy. Bình lặng, an nhiên, thanh thản.

Cậu ôm chăn, cầm sách, dưới ánh sáng dịu nhẹ, lặng im mà đọc sách. Bên giường đặt một chiếc giỏ nhỏ, Mèo Nhỏ ngoan ngoãn ngủ bên trong.

La Tĩnh Hòa có việc bận. Kỳ thật cũng không tính là trễ, chỉ mới bảy giờ hơn. Nhưng đêm đen đã kéo đến, mùa đông ngày vốn ngắn mà. Buổi chiều anh báo với Kỳ Vân phải tham gia một buổi xã giao, từ ba giờ kéo dài đến tận bảy giờ hơn. Ông tổng của phía đối tác là một cậu ấm tuổi xấp xỉ La Tĩnh Hòa, là một thằng cha rất thích giở trò, cứ quẩn lấy La Tĩnh Hòa suốt, uống đến người ta ngã cả ra bàn. La Tĩnh Hòa trong lòng rất bức bối, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài.

“Tên nhóc cậu ấy, bên ngoài bọc một lớp vỏ trong suốt.” Bác sĩ Mạch từng nói với La Tĩnh Hòa, “Quả thực là cứ như đang hấp dẫn người ta đập vỡ lớp vỏ này của cậu, nhìn xem lúc đó cậu sẽ có vẻ mặt thế nào.”

La Tĩnh Hòa cười khổ.

Tới tám giờ, anh rót cuộc say đến trời đất đảo lộn, không phân biệt được nam bắc. Ông tổng kia liền vội vàng gọi người đỡ La Tĩnh Hòa, đặt một phòng khách sạn, đưa anh vào nghỉ. La Tĩnh Hòa đã say đến mức không mở nổi, phải hai người mới dìu được anh. Vào phòng, hai người kia đặt La Tĩnh Hòa lên giường rồi lui ra ngoài. La Tĩnh Hòa vẫn nằm ngửa trên đó, nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát sau lại một người tiến vào, một cậu trai tuổi còn trẻ rất đáng yêu. Cậu ta nhẹ nhàng đóng cửa lại, nhìn người đàn ông đang nhắm mắt nằm trên giường, sau đó lặng lẽ bắt đầu cởi nút áo vest của anh ra.

Bất ngờ, La Tĩnh Hòa mở to mắt, dọa cậu trai kia nhảy dựng. La Tĩnh Hòa cười hỏi: “Cậu đang làm gì thế?”

Cậu trai kia nhìn anh mỉm cười, ngược lại tay chân luống cuống cả lên, đứng ngẩn ra. La Tĩnh Hòa ngồi dậy, xoa xoa huyết thái dương, nói lỏng cà-vạt, cười nói: “Thật có lỗi, là tôi giả vờ đấy. Tửu lượng của tôi không tệ vậy đâu.” Cậu trai kia vẫn không lên tiếng, bắt đầu cởi quần áo của mình ra. La Tĩnh Hòa nhìn dáng vẻ rụt rè của cậu ta, lòng thấy thật đáng thương, thở dài hỏi: “Là ai gọi cậu tới? Ông tổng của Tinh Hải sao?”

Cậu trai kia gật gật đầu.

La Tĩnh Hòa điềm đạm cười bảo: “Được rồi. Tôi sẽ bảo với hấn cậu phục vụ thực sự chu đáo, tôi rất vừa lòng.” Anh lấy ra mấy tờ một trăm trong ví, đưa cho cậu trai kia: “Cậu đi trước đi. Tôi muốn nghỉ một lát.”

Cậu bé kia lẳng lặng cầm tiền, nhìn La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa vẫn lộ nét cười tao nhã: “Sao vậy?”

Cậu ta lắc đầu, vẫn không lên tiếng.

Tiến cậu trai kia đi rồi, La Tĩnh Hòa lại quay về giường. Dù có thể chất ngàn chén không say đi nữa, anh uống nhiều như thế vẫn sẽ chóng mặt buồn nôn, rất khó chịu. Nằm một lát, lấy di động ra gọi cho Kỳ Vân. Kỳ Vân đang đọc sách, giọng cậu khi tiếp điện thoại rất ảm áp trầm bổng.

“Đang làm gì thế?” La Tĩnh Hòa dịu dàng hỏi.

“Đọc sách thôi.” Kỳ Vân đáp.

“Anh uống hơi nhiều. Nghỉ một lát sẽ gọi taxi về.”

“Vậy anh cứ nằm nghỉ đi, không cần sốt ruột. Em chờ anh mà.”

Giọng nói của La Tĩnh Hòa chậm chậm, như cơn gió lướt nhẹ qua tai. Kỳ Vân đặc biệt thích nghe giọng anh trong điện thoại.

“Ừm, chuyện của chúng ta, bị người khác nhìn ra rồi. Có điều cũng chẳng nhiều lắm, mới một người thôi.”

“Là ai?”

“Ông tổng của Tinh Hải. Có đến nhà mình một lần, em gặp rồi đấy.”

“Ừm. Em rất ghét thằng cha đó. Mà sao anh lại bảo bị tên đó nhìn ra?”

Người bình thường, nhiều lắm cũng chỉ đoán quan hệ giữa Kỳ Vân và La Tĩnh Hòa là bà con hoặc bạn bè mà thôi. Ông tổng Tinh Hải kia có thể nhìn ra, xem chừng bản thân hấn cũng là kẻ thích chơi đùa mấy bé trai.

“Anh uống hơi nhiều, ông tổng Tinh Hải gọi cho anh một cậu trai. Làm anh sợ nhảy dựng ấỵ.”

“Hử?” Giọng nói đề cao cảnh giác.

“Anh cho cậu ta ít tiền, tiễn đi rồi.”

“Phục vụ tận nhà ấỵ nhĩ.” Giọng hơi ghen tuông: “Sao anh không thử xem.”

“Nói bậy gì thế.” La Tĩnh Hòa bật cười: “Không tin tưởng nhân phẩm của anh thế hở.” Dừng một chút, anh lại tiếp: “Xin lỗi em, xem chừng hấn nghĩ không tốt về em.”

Kỳ Vân xì một tiếng cười nói: “Em quan tâm người khác nghĩ thế nào làm gì. Hấn có cho rằng em là bị bán hay được anh bao thì em cũng không đau không ngứa. Thuận theo tự nhiên đi, anh bảo đúng không nào.”

“Phải nhĩ.” La Tĩnh Hòa hít sâu một hơi: “Được rồi. Nghỉ ngơi vậy là ổn rồi. Anh nên về thôi.”

Tiếng nói chuyện đánh thức Mèo Nhỏ. Nó thò đầu ra giường, nhìn nhìn Kỳ Vân. Kỳ Vân vẫy tay với nó, Mèo Nhỏ nhẹ nhàng nhảy lên giường, cuộn tròn trong lòng Kỳ Vân. Kỳ Vân đưa ngón tay ấn ấn lên cái mũi bé xíu của Mèo Nhỏ, Mèo Nhỏ cọ cọ, ngo nguẩy quay ngược mõng với đầu. Kỳ Vân xoa bóp cái đuôi be bé của nó, rồi xoa bóp bàn chân nhỏ mềm của mèo ta. Miếng thịt đệm nhỏ xíu màu hồng phấn giữa bàn chân

đặc biệt mềm mại, Kỳ Vân đột nhiên ôm lấy thân mình nhỏ nhắn của mèo con mà cười tươi. Mèo Nhỏ hơi giật mình quay đầu nhìn cậu, cậu xoa xoa cái tai be bé của chú nhóc.

“Mèo Nhỏ, mày nói xem lúc đầu có phải tao cũng giống mày không, cũng là được anh ấy nhặt về nhỉ?” Kỳ Vân cọ cọ mặt lên Mèo Nhỏ: “Hồi đầu có phải anh ấy cảm thấy tao suy sụp đến đặc biệt đáng thương hay không? Thật đúng là một tên đại ngốc. Bình thường nhìn anh ấy khôn khéo là thế, sao mấy chuyện này thì lại cứ luôn đầu gỗ thế nhỉ. Hay là nói, Lý Húc Phi rất không may còn tao thì rất may mắn đây?”

Tính cách từ nhỏ của Kỳ Vân luôn lãnh đạm. Đối với thứ gì cũng không đặc biệt để tâm. Không có gì đặc biệt thích cả, mà cũng không có gì là đặc biệt không thích. Bố mẹ căn bản chẳng ngó ngang gì đến cậu, bà nội lại ghét cậu, thân thích thì xem thường cậu. Dù sao bất luận là thứ gì cậu cũng không tranh được, nên dứt khoát chẳng tranh giành làm gì. Nếu không đặc biệt thích thứ gì, không chiếm được cũng sẽ không phải đau buồn, có mất đi cũng sẽ không phải đau buồn. Chẳng có ai thích gặp cậu, chẳng có ai muốn nói chuyện với cậu, nên tính tình của cậu khá là quái gở. Có đôi khi cũng tự hiểu lấy bản thân là đồ bỏ đi, bố mẹ ruột chẳng ai cần đến. Rồi đột ngột một người tình cờ xuất hiện, mỉm cười nói với cậu, bằng không sang nhà tôi ăn cơm đi.

Cậu cho là thật.

Kỳ thật có một chuyện cậu đã suy nghĩ thật lâu. Lúc mới gặp La Tĩnh Hòa anh ở tầng ba cậu ở tầng năm, ở giữa cách nhau một lầu bốn, sao mượn dầu muối lại chỉ chạy sang nhà cậu, mà không đi lầu bốn hay thậm chí là sang nhà đối diện chứ.

Có điều cậu đã quyết định sẽ không hỏi đến. Rất nhiều chuyện không cần thiết phải biết rõ như thế làm gì. Lần đầu tiên gặp anh, là ở trạm xe buýt. La Tĩnh Hòa cười với cậu hỏi đường, cậu chỉ đường cho anh. Rồi tiếp đó cả hai lại hữu duyên mà trùng hợp thuê cùng một chung cư.

Không thể nói rõ được là người quán lấy người nào trước. La Tĩnh Hòa tuyệt đối không phải là một người dễ dàng đối xử tốt với người khác, nhưng anh lại cho Kỳ Vân vào ở, luôn luôn đối xử thật tốt với cậu. Sau đó Kỳ Vân quán lấy anh, mãi không buông tay. Duyên phận là thứ do trời định, đã định là của người, có bỏ chạy cũng không thoát được.

Vào thời điểm cậu không may bắt lực nhất, ông trời rút cuộc tội nghiệp cậu một lần, đẩy La Tĩnh Hòa đến trước mặt cậu.

Kỳ Vân vuốt ve Mèo Nhỏ, hãy còn đang đắc ý, điện thoại chợt vang lên. Cậu tiếp điện, nhẹ cười nói: “Sao rồi, say đến không đứng dậy nổi hử?”

Đầu dây bên kia lặng im hồi lâu. Sau đó, bất ngờ nói ra một câu, khiến Kỳ Vân biến sắc.

Thật lâu thật lâu rồi không hề gặp mặt, cũng đã gần như quên mất, giọng nói của bố ruột là như thế nào rồi.

(1) Giấy Tuyên Thành: được sản xuất lần đầu tiên là vào thời Đường, ở Phủ Tuyên Châu (nay là An Huy Tuyên Thành) được đặt tên là giấy Tuyên Thành, hiện được sản xuất chủ yếu là ở huyện Kinh tỉnh An Huy. Là loại giấy Trung Hoa cổ đại dùng để viết và vẽ tranh. Loại giấy này rất dễ bảo tồn, bền và không giòn và không phai màu.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26.

Kỳ Vân rất ít khi đến tiệm cà phê. Không có nguyên nhân nào đặc biệt, chỉ là không mấy thích thôi. Vì La Tĩnh Hòa có hơi suy nhược thần kinh, mấy thứ kích thích thần kinh trong nhà hết thấy đều không có. Ngoại trừ trà dùng để mời khách, rượu này cà phê này thậm chí là nước giải khát có ga cũng không. Thật lâu rồi không uống cà phê, giờ chỉ nhấp chút ít thôi khoang miệng đã cảm thấy khó mà tiếp nhận được.

Kỳ Vân tiện tay cầm chiếc thìa nhỏ trong tách cà phê lên. Đầu thìa chạm nhẹ vào thành tách, tạo tiếng keng giòn vang.

Hôm qua lúc nhận được điện thoại, cậu có hoảng sợ thật. Cậu thậm chí đã có phần quên mất giọng nói của bố là như thế nào rồi... Điều này cũng chẳng thể trách cậu, từ lúc mười tuổi, cậu và bố đã chẳng hề gặp lại nhau.

Giọng của Kỳ Hận Dương trong điện thoại có hơi khác, không phải ai cũng được ban cho chất giọng như La Tĩnh Hòa. Nhưng Kỳ Vân nghe vào liền nhận ra được. Huyết thống là thứ đã thấm vào tận xương tủy rồi, muốn vứt bỏ cũng không thể.

Lúc Kỳ Hận Dương đẩy cửa vào Kỳ Vân liền thấy được. Đàn ông tốt ở điểm đó, dù đã qua tuổi ba mươi nhưng nếu được bảo dưỡng kỹ sẽ chẳng già đi mấy. Vẫn là bộ tịch như trước kia, gờ tay nhắc chân đều tạo cảm giác là con nhà thư hương thế gia. Kỳ Vân ngồi nhìn ông ta đi về phía mình và ngồi xuống. Nhân viên phục vụ lại hỏi Kỳ Hận Dương muốn dùng gì, Kỳ Hận Dương gọi một tách cà phê, sau đó thì đón lấy ánh mắt của Kỳ Vân.

Kỳ Vân cười nhẹ: “Nhìn ngài có vẻ rất khỏe mạnh.”

Kỳ Hận Dương nhấp một ngụm cà phê, thở dài: “Con đã lớn vậy rồi.”

Ông ta không nói vậy thì không sao, nói ra rồi Kỳ Vân chợt cảm thấy thật phần nộ. Vô cùng vô cùng phần nộ, tựa như một quả khí cầu căng phồng, bị một cây kim sắc nhọn đâm vào, nổ tung đến cả ****g ngực đều khó chịu vô cùng. Cậu âm thầm nắm chặt tay dưới bàn, trên mặt lại không lộ biểu hiện gì. Kỳ Hận Dương gặp cậu không nói tiếp, cũng thoáng thấy lời vừa nói không ổn, đành phải nhấp tiếp một ngụm cà phê.

“Sao ngài lại có được số điện thoại của tôi?” Kỳ Vân khuấy cà phê. Buổi sáng chưa ăn gì, bụng rỗng uống thứ này vào có chút buồn nôn.

“Bố có đến trường tìm con, kết quả con không ở đó. Rồi hỏi bạn học của con.” Kỳ Hận Dương cười nói: “Bạn học của con thực nhiệt tình.”

Kỳ Vân thầm cắn răng. Tám phần là hỏi trúng Kiện Lực Bảo rồi, khéo thật, số di động của mình chỉ mỗi cậu ta biết.

“Con... khỏe không?” Kỳ Hận Dương nhẹ giọng hỏi.

Kỳ Vân gật đầu: “Khỏe lắm. Còn ngài?”

Kỳ Hận Dương bỗng cười bảo: “Đừng ngài này ngài nọ nghe xa lạ lắm. Bố là bố con mà.”

Kỳ Vân chợt cười: “Bố à, chúng ta không quen nhau.”

Kỳ Hận Dương nghẹn họng, trong nhất thời không phản ứng lại. Làm cha mà lại bị người làm con thẳng mặt nói thế dĩ nhiên sẽ nổi giận, Kỳ Hận Dương lấy lại tinh thần cố nhịn xuống. Ông ta ôn tồn nói: “Tiểu Vân, sao con lại nói thế chứ.”

Kỳ Vân cười nhạt: “Bố à, lúc bước vào tiệm bố hỏi nhân viên phục vụ bàn chúng ta đặt ở chỗ nào đúng không. Có phải vì không nhận ra được tôi là người nào đúng không? Chúng ta quen nhau sao?”

Kỳ Hận Dương cứng họng, ông ta quả thực không tìm ra được lý do để phản bác lại. Cả hai đã hơn mười năm rồi không gặp nhau, thậm chí một cú điện thoại thôi cũng chẳng có. Trước kia nghĩ rằng mẹ Kỳ Vân dù sao cũng sẽ không bỏ mặc cậu, vì thể bản thân yên tâm thoải mái mà trốn tránh. Lúc Kỳ Vân hơn mười tuổi mới biết được mẹ cậu cũng không muốn nuôi cậu, nhưng thời điểm đó ông ta đã chẳng biết phải đối mặt với đứa con sắp trưởng thành này như thế nào nữa rồi. Kỳ Vân với ông ta chẳng hề có tình cảm, không gần gũi nhau chút nào, đây là điều tất nhiên rồi. Cái gọi là tình phụ tử mẫu tử bẩm sinh, đôi khi, chỉ là một lời lừa dối buồn cười mà thôi.

Ông ta khó khăn lên tiếng: “Tiểu Vân...”

Kỳ Vân cũng nhận thấy bản thân có phần vô lễ. Cậu thu nét mặt lại, khôi phục ý cười hòa nhã: “Bố.”

Kỳ Hạo Dương một hơi uống cạn cà phê, ngẩng người nhìn tách cà phê bằng sứ trắng. Rõ ràng người ngồi trước mặt là con ruột mình, nhưng lại cứ như một người xa lạ vậy. Cả hai cũng chẳng biết gì về nhau. Bên ngoài cửa sổ sấm sét vừa lúc có một cặp cha con lướt qua, bé trai rất nhỏ, ngồi trên đầu vai của bố, hai tay bé bung vẫy cười khúc khích không ngừng. Kỳ Vân nhìn thấy, khóe môi lộ ý cười trào phúng nhợt nhạt. Cậu thoáng liếc nhìn Kỳ Hạo Dương, quyết định phá vỡ không khí khó xử này.

“Bố, bố về nước có chuyện gì sao?” Kỳ Vân vẫn cầm thìa khuấy cà phê, càng khuấy càng cảm thấy tách cà phê trước mặt thật đáng ghét. Kỳ Hạo Dương đã đổi quốc tịch, hiện tại nếu xuất hiện trước công chúng, sau tên đều có một khung nhỏ, bên trong ghi chữ “Quốc tịch Anh”. Hôm nay nhìn dáng vẻ của ông ta, xem ra cuộc sống của ông ta cũng rất tốt, nhưng không phát đạt như trong tưởng tượng.

“Bố trở về... là muốn gặp con.” Về mặt Kỳ Hạo Dương có điểm mất tự nhiên. Kỳ Vân mỉm cười tiếp tục nghe ông ta nói: “Tiện thể... đón con đi cùng bố.”

Kỳ Vân không phản ứng gì, chỉ mỉm cười gõ ngón tay lên bàn. Những tiếng cạnh cạnh nối tiếp nhau, âm thanh rất nhẹ, lại cứ như đang gõ lên màng nhĩ của Kỳ Hạo Dương vậy.

“Vì sao?” Kỳ Vân trước sau vẫn mỉm cười: “Vì sao lại muốn đón con ra nước ngoài?”

“Chuyện này mà còn cần hỏi vì sao à? Bố nhớ con mà.” Kỳ Hạo Dương bỗng nhiên lộ vẻ sốt ruột, Kỳ Vân ngược lại vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như cũ.

“Con lớn rồi, bố à.”

Chờ đến lúc đã không còn cần bố nữa rồi, bố mới trở về. Trước kia mỗi ngày nhớ đến bố có khóc cũng vô dụng, hiện tại bố lại xuất hiện trước mặt con... Thực khiến người ta buồn nôn, sao cứ như phim truyền hình lúc tám giờ thế này.

“Có trưởng thành rồi cũng là con bố mà.” Kỳ Hạo Dương lấy lại tâm tình: “Coi như là bố bồi thường cho con đi.”

“Không.” Kỳ Vân lắc đầu: “Con chẳng cần gì cả. Kỳ thật cẩn thận ngẫm lại, con vẫn thực may mắn, dù sao ăn cũng được ăn no mặc cũng được mặc ấm, chẳng có gì để phải oán hận cả. Trước kia con từng oán hận bố và mẹ, bất quá đó là trước kia mà thôi. Trên đời này chẳng ai có nghĩa vụ phải hi sinh vì ai cả, bố mẹ muốn theo đuổi hạnh phúc của bản thân mà không muốn bị thứ gì trói buộc cũng là điều có thể lý giải.” Kỳ Vân đặt thìa xuống: “Con sống rất tốt.”

Kỳ Hạo Dương sần sùi hỏi: “Bà nội của con đã qua đời... Con biết chưa?”

Kỳ Vân gạt đầu: “Con biết rồi. Máy anh em họ sau khi chôn cất nội mới báo cho con, vì di sản không có phần con, sợ con quậy.”

Kỳ Hạo Dương thở dài: “Bố biết trong lòng con rất phần nộ. Mười mấy năm nay bố đã không quan tâm đến con, nhưng tốt xấu gì chúng ta vẫn là cha con mà, giờ ngay đến một cơ hội bố cũng không có sao?”

Kỳ Vân nói: “Không phải. Con nói thật đấy. Phần nộ hay oán hận đều đã là quá khứ, ngài... đến chậm rồi.”

Kỳ Hạo Dương hấp tấp nói: “Tiểu Vân, sao con lại nghĩ vậy? Trước kia là bố sai bố thừa nhận, bố không làm hết trách nhiệm bố không phải là một người bố tốt. Cho nên bố nhất định phải bồi thường cho con, đón con sang đó ở cùng, nói thể nào bố cũng có thể mỗi ngày nhìn thấy con, phải không nào? Bố...”

Kỳ Vân chống cằm, đầu hơi thấp xuống, mắt nhìn thẳng Kỳ Hạo Dương. Kỳ Hạo Dương dừng lời, nhìn ra ngoài cửa sổ, trốn tránh ánh mắt của Kỳ Vân.

Kỳ Vân bỗng nhiên bật cười. Cậu đổi tay chống cằm, chậm rãi nói: “Bố à, ngài có thể trả lời con một vấn đề không... Ngài với người di thân mến bên Anh của con, có con không?”

Không khí đột ngột lạnh xuống. Kỳ Hạo Dương giật mình, làm một người cha, ở trước mặt con trai, đã quá đủ thảm hại rồi. Kỳ thật không khí giữa họ cũng không đến mức gương cung bạc kiếm như thế, Kỳ Vân

chẳng hề có phản ứng mạnh gì. Chỉ là vì khi trong lòng một người có điều hổ thẹn, thì sẽ bối rối thôi. Kỳ Vân cúi đầu cười, không cười ra tiếng, chỉ thấy bả vai cậu run lên. Nửa ngày, cậu ngẩng đầu, cong ngón trở lau lau khóe mắt: “Thật có lỗi, cười đến chảy cả nước mắt.”

Kỳ Vân tựa vào ghế, bắt chéo chân, hai tay đan lại, đặt lên đầu gối. Cậu vốn là một người trong bóng có kim, bên ngoài dè dặt áp lực quá lớn, dĩ nhiên sẽ để lộ cây kim nhọn.

“Bố à, con sống rất tốt, không nhọc ngài lo lắng. Hơn nữa, con ấy à, là đồng tính luyện ái. Trước mắt con đang sống với một người đàn ông có sự nghiệp thành công lớn hơn con mười ba tuổi.”

Kỳ Hận Dương kinh sợ: “Con nói gì?”

Kỳ Vân mỉm cười: “Ngài phản đối?”

Cách cửa sổ sát đất của tiệm cà phê không xa, đang đậu một chiếc xe màu đen có rèm che. Người đàn ông trong xe tựa vào cửa kính, lẳng lặng nhìn về phía này.

Sáng nay Kỳ Vân hưng phấn đến khó hiểu khiến La Tĩnh Hòa cảm thấy có hơi kỳ quái. Không hưng phấn theo kiểu vui vẻ, mà cứ như là hưng phấn vì bị thứ gì đó kích thích hay gặp phải lời khiêu chiến. Hỏi cậu cũng không nói ra.

Vì thế đành lặng lẽ theo sau cậu. Hành động này có hơi dè dặt, nhưng chỉ là vì anh lo cho cậu thôi mà. Kỳ Vân từng nói cậu nhận diện xe rất kém, tất cả xe chỉ cần màu sắc giống nhau thì trong mắt cậu đều là một kiểu cả. Nên La Tĩnh Hòa tìm một nơi gần đó đậu xe, để có thể cảnh thận mà quan sát tình hình bên trong cửa sổ.

Người đàn ông trung niên kia La Tĩnh Hòa biết là ai. Nhìn cha con cậu đối thoại, rất không vui vẻ. Lúc đầu Kỳ Hận Dương có phần lấp bắp, đến cuối cùng thì gần như nổi giận. Kỳ Vân trước sau vẫn thản nhiên, vẻ mặt thực bình tĩnh. Kỳ Hận Dương nói câu gì đó, Kỳ Vân đứng lên, không quay đầu lại mà bước ra khỏi tiệm cà phê, tay dứt vào túi áo khoác kiểu cao bồi, nhàn nhã gọi taxi, rời đi. Kỳ Hận Dương ngồi trong tiệm cà phê ngẩn người, thỉnh thoảng đập bàn một cái.

La Tĩnh Hòa đảo quanh ngón trở bên khóe miệng. Mỗi khi suy ngẫm vấn đề to lớn nào anh sẽ dùng tư thế này.

Kế tiếp, hẳn là anh rồi. La Tĩnh Hòa cười nhạt một tiếng, khởi động xe, rời khỏi bãi đỗ xe đối diện tiệm cà phê.

Ngày đó sau khi về nhà Kỳ Vân cũng không nói gì cả, La Tĩnh Hòa cũng sẽ không hỏi. Anh không nôn nóng, sẽ có người sốt ruột.

Quả nhiên, Kỳ Hận Dương đã tìm được công ty anh. La Tĩnh Hòa nổi máy, bảo thư ký Trương đưa ông ta lên.

“Tôi biết ngài sớm muộn gì cũng tìm đến tôi mà, ngài Kỳ Hận Dương.” La Tĩnh Hòa chờ thư ký mời trà xong lui ra ngoài, rất tao nhã mà nói: “Tôi vẫn luôn chờ ngài.”

Kỳ Hận Dương giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Anh La thật linh thông tin tức, đã biết tôi là ai rồi.”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Thông tin xã hội thôi. Luôn có rất nhiều đường giúp người ta thu thập được tin tức hữu ích mà.” Anh chỉ tay vào tách trà: “Trà Long Tĩnh Minh Tiên (1), ngài không ngại nếm thử chứ.”

Kỳ Hận Dương khó chịu nói: “Anh La không cần phải khách sáo. Tôi đến là vì chuyện của Tiểu Vân. Tôi muốn dẫn thằng bé về Anh.”

La Tĩnh Hòa tựa lưng vào sofa, bắt chéo chân, hai tay đan lại đặt trên đầu gối, tư thế thực tao nhã lại có phần ngạo nghễ độc đoán. Thì ra động tác này Kỳ Vân học từ cậu ta, Kỳ Hận Dương nghĩ thầm.

La Tĩnh Hòa quan sát Kỳ Hận Dương, phát hiện Kỳ Vân lớn lên có lẽ giống mẹ cậu hơn. Kỳ Hận Dương nhìn qua có hơi khúm núm, nếu không cũng sẽ chẳng đến mức ngay cả hôn nhân cũng bị người ta làm rối lên. Ông ta là một nghệ sĩ dương cầm, dù sao cũng chỉ là người làm nghệ thuật mà thôi, năng lực giao thiệp với người khác ít nhiều không được giỏi cho lắm. La Tĩnh Hòa hơi nhếch mày: “Không nghe Kỳ Vân nhắc đến. Vì sao lại phải đi Anh?”

Kỳ Hận Dương cứng rắn nói: “Loại chuyện này mà cha mẹ tán thành mới gọi là kỳ quái, tôi sẽ không tán thành đâu. Anh La, tôi biết thân phận địa vị của anh đều rất cao, dù anh có thích chơi trò tình cảm cũng đừng tìm đến Tiểu Vân nhà chúng tôi, chuyện vô vị như thế...”

La Tĩnh Hòa bình tĩnh mà nhìn Kỳ Hận Dương: “Ngài Kỳ, xin chú ý cách chọn từ. Tôi không phải đang chơi trò tình cảm.”

Kỳ Hận Dương ngừng một lát rồi tiếp: “Được rồi, tôi xin lỗi. Cậu không phải đang chơi trò tình cảm, nhưng vì sao cậu cứ nhất định không phải là Tiểu Vân thì không được?”

La Tĩnh Hòa đổi vị trí hai chân: “Về vấn đề này, tôi trả lời không được. Nguyên nhân tôi không biết, còn kết quả thì thực sự là tôi không thể không có Kỳ Vân.”

Kỳ Hận Dương thuyết phục: “Anh La, tôi tin tưởng anh là một người có phẩm cách cao thượng. Nhưng mà anh cũng biết hoàn cảnh của Kỳ Vân rồi đấy. Thằng bé từ nhỏ đã thiếu thốn tình cảm cha mẹ. Anh lớn hơn Kỳ Vân mười ba tuổi, có lẽ Tiểu Vân cũng chẳng phải thật sự yêu anh đâu, mà chỉ là vì thằng bé khao khát yêu thương với đàn ông lớn tuổi thôi...”

La Tĩnh Hòa vẫn mỉm cười như cũ: “Nghe ngài nói như thế, thật không biết nên nghĩ là tôi rất thành công, hay là ngài quá thất bại đây.”

Nghe câu đó mà mặt Kỳ Hận Dương đổi sắc. Ông ta cau mày im lặng nửa ngày, giận dữ nói: “Hôn nhân của tôi với mẹ thằng bé thực thất bại, mà hững hờ hậu quả của sự thất bại này chính là Tiểu Vân. Từ lúc thằng bé còn nhỏ tôi với mẹ thằng bé cứ cãi nhau suốt, hơn nữa mẹ thằng bé cứ hề giận lên là lại đánh nó. Chuyện này tôi biết, nhưng tôi đã không ngăn cản... Lúc đó chúng tôi chỉ là cặp vợ chồng tuổi còn trẻ, tôi là một tên đàn ông ngu xuẩn, cô ấy là một người phụ nữ ngu ngốc. Chúng tôi oán hận đối phương, nên oán hận luôn đứa con của đối phương, ai cũng chẳng chịu nghĩ đến Tiểu Vân là con mình. Điểm này tôi rất hối hận, lại để tới tận tuổi này mới suy nghĩ cẩn thận. Làm một người cha, tôi thực thất bại, nên hiện tại tôi thậm chí muốn tận lực tìm cơ hội bồi thường cho thằng bé. Nên anh La ạ, tôi muốn dẫn Tiểu Vân đi.”

La Tĩnh Hòa hỏi: “Ngài đã gặp Kỳ Vân?”

Kỳ Hận Dương đáp: “Phải.”

La Tĩnh Hòa bắt ngờ cười to: “Kỳ Vân không đồng ý, đúng không?”

Kỳ Hận Dương im lặng.

La Tĩnh Hòa nghiêm mặt nói: “Ngài Kỳ đây là bố của Kỳ Vân, tôi thực tôn trọng ngài. Nhưng Kỳ Vân đã lớn rồi, cậu ấy đi hay ở sẽ tự mình quyết định. Tôi thực sự yêu cậu ấy, tôi tin cậu ấy cũng yêu tôi. Chúng tôi muốn ở bên nhau hết nửa quãng đời còn lại, không có gì là sai cả. Ngài muốn nói gì?”

Kỳ Hận Phong bức bối: “Anh La, anh nghĩ rằng mình và Kỳ Vân sẽ có tương lai ư?”

La Tĩnh Hòa hỏi ngược lại: “Sao lại không thể có?”

Kỳ Hận Dương sững người. Ông ta quả thực không có lý do gì để đi hỏi người ta có tương lai hay không. Bản thân ông ta đã trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, vậy nên ông ta hiểu hôn nhân khác giới cũng chẳng vững chắc được bao nhiêu.

“Tôi sẽ không thề thốt gì hết, lời thề kỳ thật rất không đáng tin. Nhưng tôi tin tưởng, chỉ cần tôi còn một hơi thở, tôi nhất định sẽ yêu thương Kỳ Vân, sẽ mang lại hạnh phúc vui sướng cho cậu ấy, tuyệt đối sẽ không vứt bỏ cậu ấy.” La Tĩnh Hòa nhấn mạnh hai chữ “Vứt bỏ”, “Xin ngài Kỳ đây yên tâm, tôi biết ngài cũng là vì lo cho Kỳ Vân mà thôi.”

Lúc bậc thêm xuất hiện người thông minh tốt nhất là nên bước xuống. Kỳ Hận Dương hiển nhiên không phải là kẻ ngốc. Chuyện này vốn là do ông ta có chút kích động, đây là vấn đề không thể giải quyết được.

“Anh La, tôi vẫn phản đối. Kỳ thật tôi biết, tôi có phản đối cũng chẳng được gì. Cơ hội này là do tự tôi vứt bỏ, chẳng trách được người khác. Nhưng cơ hội sau này tôi sẽ không bỏ qua, tôi muốn bồi thường cho Tiểu Vân, chứ không phải là đặt thằng bé vào hoàn cảnh bấp bênh không ổn định.”

La Tĩnh Hòa cười nói: “Chúng ta sẽ chờ xem vậy. Trước tiên khoan nói đến chuyện Kỳ Vân có thể tự mình giải quyết tình cảm của bản thân, chúng ta tự cho là đúng mà đánh cuộc xem sao? Nếu tôi đối xử tốt với Kỳ Vân, vậy xin ngài đừng đến chen tay vào. Nếu tôi không làm được, ngài sẽ giải quyết. Thế nào?”

Kỳ Hận Dương tuy rằng không mấy am hiểu giao thiệp, nhưng lúc này cũng hiểu được La Tĩnh Hòa nói thế là đã nể mặt ông ta. Ông ta cầm tách trà lên, nước trong chén đã sớm lạnh rồi.

.

.

Kỳ Vân ngồi sầm sập trước quầy bar của Lão Từ. Ban ngày không kinh doanh, Lão Từ vội vàng quét dọn vệ sinh. Kỳ Vân buồn bực nói: “Bố tôi quay về rồi. Thật phiền.”

Lão Từ ừm một tiếng.

“Chỉ sợ ông ta tới làm ầm chuyện này lên... Ông ta mà tìm Thanh Hòa thì làm sao đây?”

Lão Từ liếc nhìn cậu: “Cậu lo chuyện này?”

Kỳ Vân ừ một tiếng.

Lão từ chống cây lau nhà, cười hỏi: “La Tĩnh Hòa với bố cậu, người nào có phần cứng thế hơn?”

Kỳ Vân suy nghĩ chốc lát: “Khó nói lắm.”

Lão Từ cười lạnh: “Cái vị nhà cậu ấy, điển hình của loại nằm nhà là mèo ra khỏi cửa là báo đấy. Vì cậu anh ấy sẽ chẳng ngoạm bố cậu đâu, nhưng mà, bố cậu có thể tranh được với anh ấy sao.”

(1) Trà Long Tĩnh Minh Tiên: Trà Long Tĩnh là loại trà xanh ở vùng Long Tĩnh, Hàng Châu, tỉnh Chiết Giang, Trung Quốc. Minh Tiên là loại trà Long Tĩnh hái trước tiết Thanh Minh. Đây là loại trà cao cấp với sản lượng hạn chế.

.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27.

Qua bữa tối, La Tĩnh Hòa cân nhắc giây lát, cười nói: “Ông Kỳ, ừm, hôm nay đã đến công ty anh.”

Kỳ Vân đang ngồi xếp bằng trên thảm, tựa vào sofa ôm laptop gõ luận văn, cậu dừng lại ngược đầu nhìn La Tĩnh Hòa đang rửa chén trong bếp, không có biểu tình gì quá lớn.

“Ông ấy nói ông ấy phản đối... Anh bảo anh sẽ đối xử với em thật tốt, nhưng dù nói thế nào ông ấy cũng vẫn lo cho em, bằng không mời ông ấy đến nhà chúng ta xem...”

Kỳ Vân đặt laptop xuống thảm, ngửa đầu tựa vào sofa, rồi chột nả nụ cười. La Tĩnh Hòa nhìn cậu cười mà như lọt vào sương mù, một lúc lâu sau Kỳ Vân mới ngẩng đầu nói: “Ông ta muốn nói gì thì kệ ông ta. Anh cứ coi như không nghe thấy gì hết đi.”

La Tĩnh Hòa ngẩn người: “Hử?”

Kỳ Vân cười nói: “Suốt mười năm không có tin tức gì, giờ đột nhiên trở về diễn màn tình cảm cha con sâu nặng. Bình thường nếu là phim truyền hình lúc tám giờ, em với ông ta hẳn là sẽ khắc khẩu, xuất hiện hiểu lầm, đây rầy xung đột, sau đó đến tập cuối sẽ phát hiện ra năm đó tất cả đều chỉ là hiểu lầm, cuối cùng cha con nhận nhau, ôm nhau khóc lóc, phải không?”

La Tĩnh Hòa không đáp lời. Anh không biết nên nói gì mới phải.

Kỳ Vân nói tiếp: “Thế nhưng sự thật là, nhà của em chẳng có hiểu lầm gì ở đây cả. Năm đó ông ta và mẹ em chê em trối buộc nên không hẹn mà cùng vứt em cho bà nội. Nói tóm lại chính là thế đó, đúng không? Sau đó không hiểu vì nguyên nhân gì ông ta đột ngột từ Anh chạy về đây. Nói thật là em cũng chẳng muốn biết nguyên nhân, trừ phi ông ta muốn em thẳng tay vạch mặt. Trước kia có thể vứt bỏ em mà không hề chớp mắt, hiện giờ lại đi giảng luân lý tình thân có phải là hơi vô nghĩa hay không? Em và ông ta chỉ là cha con trên danh nghĩa mà thôi, em muốn làm gì, ông ta dựa vào cái gì để can thiệp?”

La Tĩnh Hòa lặng im không lên tiếng.

“Thanh Hòa, nếu lần sau ông ấy lại tìm anh, anh không cần để ý đến ông ấy.” Kỳ Vân lấy di động ra: “Hôm nay em mua sim mới rồi, chuyện đổi số di động cũng đã báo với đám Lão Từ. Em gọi vào di động anh nhé, anh đổi lại trong danh bạ.”

Nhạc chuông di động của La Tĩnh Hòa vang lên. Anh lau tay lên tạp dề, mở danh bạ sửa lại số di động của cậu. Kỳ Vân buông di động xuống, lại ôm laptop đánh máy tiếp.

“Em là thằng con khốn nạn bất hiếu. Ông ta là kẻ làm cha khốn nạn không chút quan niệm tình thân. Tụi em rất xứng đôi, đúng không?”

La Tĩnh Hòa bước đến, vò tóc cậu: “Đừng nói vậy chứ.”

Mấy ngày sau đó bố của Kỳ Vãn cũng không có động tĩnh gì. La Tĩnh Hòa biết vì sao ông ta lại trở về, là vì tài sản kế thừa. Người vợ bên Anh của ông ta rất giàu có, lớn hơn ông ta hai mươi tuổi, bị bệnh mãn tính kéo dài tới giờ rốt cuộc sắp chết, không có người thừa kế trực hệ, tất cả tiền của gần như đều để lại cho cháu ngoại trai. Như thế sau khi quý bà người Anh kia chết đi Kỳ Hận Dương sẽ chẳng hưởng được xu nào. Đại khái là ông ta không cam lòng, muốn quay về nhận lại con trai, tìm được người thừa kế thuộc về mình. Kỳ thật tình hình cụ thể La Tĩnh Hòa không rõ lắm, chỉ có thể khẳng định nếu Kỳ Vân đồng ý sang Anh với Kỳ Hận Dương, sẽ có thể giúp Kỳ Hận Dương lấy lại không ít tổn thất.

Dĩ nhiên, Kỳ Vân sẽ không bao giờ đồng ý. Hơn nữa nếu cậu biết được mưu tính của Kỳ Hận Dương, chỉ sợ sau này gặp lại ngay đến tiếng “Bố” cũng sẽ không có.

.

.

Cuối tuần nhà Lý Húc Phi mời khách. Tay nghề nấu ăn của Lâm Cẩm cũng rất tuyệt, hơn nữa còn giỏi làm cơm Tây. Kỳ Vân rất ít ăn cơm Tây, cầm dao nĩa vụng về lúng túng trên miếng bít tết: “Không được thuận tay lắm.” Cậu cười nói. La Tĩnh Hòa trước giờ ném qua không ít, có điều không hợp khẩu vị anh mấy. Món bít tết Lâm Cẩm làm có chiều theo tình trạng của Kỳ Vân và La Tĩnh Hòa, chín đều cả, không đỏ màu máu. La Tĩnh Hòa dù sao cũng ăn hết được phần mình, cười nói: “Ngon lắm, tay nghề của Lâm Cẩm rất tuyệt.”

Lý Húc Phi hừ một tiếng: “Tay nghề rất tuyệt? Cậu ăn ra được vị gì sao?”

La Tĩnh Hòa cứng họng, Lý Húc Phi giải thích với Lâm Cẩm: “Thật ra cậu ấy không thích ăn cơm Tây lắm. Anh đã bảo nên làm đồ Trung, em làm cơm Tây sẽ khiến cậu ta lạ miệng đấy.”

La Tĩnh Hòa xấu hổ cười lành với Lâm Cẩm: “Không có đâu, rất ngon mà, đừng nghe cậu ta nói bậy.”

Lâm Cẩm vẫn mỉm cười như cũ, ừ một tiếng.

Sau khi ăn xong Lý Húc Phi và La Tĩnh Hòa ngồi ngoài phòng khách huyền thuyên đủ chuyện, Lâm Cẩm thì rửa trái cây trong phòng bếp. Kỳ Vân đi vào cười nói: “Chị Lâm, cho em giúp chị với.”

Lâm Cẩm cười đáp: “Sao lại không biết xấu hổ mà để khách động tay được. Sao em không ở phòng khách nói chuyện với hai người họ?”

Kỳ Vân cười khổ: “Hai người họ mà ngồi một chỗ là lại tán gẫu chuyện trước kia, em nghe cũng chẳng hiểu gì, làm sao mà chen vào được.”

Động tác của Lâm Cẩm hơi chậm lại: “Ừ, tình cảm của hai người họ luôn tốt thật nhỉ.”

Kỳ Vân lau khô quả cam Lâm Cầm vừa rửa, cầm dao chậm rãi gọt: “Chị Lâm, chị cứ luôn cẩn thận thế làm gì. Có một số việc không nên hỏi, nhưng cũng có một số việc nên hiểu rõ. Em nghĩ chuyện trước kia của hai người họ chắc chị cũng đã đoán được tám chín phần. Đúng không ạ.”

Lâm Cầm ngăn người nhìn dòng nước chảy mạnh từ vòi. Dòng nước rất mạnh, thoát nhìn cứ như một cây cột màu trắng. Nước trong bồn tràn ra, chảy xuống đất, trái cây cũng theo đó trôi lên. Kỳ Vân đưa tay vịn vòi lại, nhẹ giọng nói: “Chị Lâm, chị hãy yên tâm đi. Chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

Lâm Cầm có hơi kinh ngạc nhìn cậu. Kỳ Vân vẫn chậm rãi gọt trái cây như cũ: “Thanh Hòa căn bản không biết, chỉ cho đó là tình anh em. Hiểu lầm cũng được, Lý Húc Phi khôn khéo như thế, sẽ chẳng làm ra mấy chuyện thế kia đâu. Hơn nữa,” Cậu đặt quả cam đã được cắt lát vào chiếc đĩa trắng trơn: “Thanh Hòa cũng sẽ không yêu anh ta. Khoan nói đến chuyện Lý Húc Phi sẽ từ bỏ La Tĩnh Hòa trước, dù là em với Lý Húc Phi đứng ngang hàng bắt đầu tranh anh ấy, Lý Húc Phi cũng chẳng thể tranh với em được. Chị Lâm biết vì sao không?”

Kỳ Vân quay đầu mỉm cười nhìn Lâm Cầm. Lâm Cầm cảm giác như có phần chẳng nhận ra cậu nữa. Bình thường nhìn Kỳ Vân có hơi mờ nhạt, thậm chí có điểm như chưa tỉnh ngủ, im lặng ngồi một góc, không mấy tạo cảm giác tồn tại. Còn Kỳ Vân này...

“Thanh Hòa ấy à, có một khuyết điểm rất lớn, chính là ham muốn bảo hộ quá mạnh mẽ. Anh ấy cứ cho rằng bản thân rất mạnh, muốn bảo vệ kẻ yếu. Em đã được anh ấy liệt vào hàng cần được quan tâm chăm sóc đấy. Anh ấy thích cảm giác này, anh ấy cảm thấy em không có anh ấy thì sẽ không sống tiếp được nữa, anh ấy thấy em ngốc ngốc đến đáng yêu. Nên anh ấy càng dễ bị em hấp dẫn. Lý Húc Phi cần anh ấy chiếu cố sao? Không. Nói không chừng ở phương diện nào đó, Lý Húc Phi còn mạnh hơn Thanh Hòa nữa là. Chỉ dựa vào điểm này thôi, Thanh Hòa vĩnh viễn sẽ không nảy sinh tình cảm nào khác ngoài tình anh em với Lý Húc Phi... Ôi, chuyện này đúng ra không nên nói ra miệng. Cảm giác không được hay cho lắm.” Kỳ Vân vẫn chăm chú mà gọt trái cây, bỏ vỏ bỏ hạt đều vào đấy. “Hai người ở bên nhau, chung quy sẽ cần một bên yếu thế hơn một chút. Với em thì chẳng sao, làm bên yếu thế hơn cũng không có gì là không tốt, đây cũng chẳng phải là tranh đua làm top, xem ai mạnh hơn ai. Thanh Hòa thích chăm sóc em, em vui sướng hưởng phúc, không phải rất tốt sao.”

Lâm Cầm im lặng đứng bên lau trái cây. Kỳ Vân trông thực vui vẻ, ngâm nga bài hát không biết tên nào đó, đột nhiên cứ như thay đổi thành một người khác vậy. Con dao trong tay chuẩn xác dứt khoát cắt đủ loại trái cây, phản chiếu ánh sáng chói lóa.

Công ty trước kia của Lâm Cầm có hợp tác với công ty của La Tĩnh Hòa mấy lần. Lâm Cầm đã gặp qua La Tĩnh Hòa, tuy rằng La Tĩnh Hòa không có ấn tượng gì về cô. Lúc ấy đã cảm giác người đàn ông này cứ như một con báo vậy, âm thầm ẩn nấp, chờ đợi con mồi. Không thể hiện rõ ra bên ngoài, nhưng Lâm Cầm là một người phụ nữ có trực giác rất chuẩn, trực giác mách bảo cho cô người đàn ông này không hề đơn giản. Thật lâu về sau nhìn thấy Kỳ Vân đứng cạnh anh, ít nhiều còn có chút thất vọng. Đứng cạnh một con báo lại là một con thỏ, cách biệt như thế. Hôm nay cô bỗng có cảm giác như đã bị lừa, con thỏ này đang đứng trước mặt cô nói với cô rằng, nó không phải là một con thỏ. Có thể Kỳ Vân là con mồi của La Tĩnh Hòa, nhưng ai dám nói rằng, La Tĩnh Hòa không phải là con mồi của Kỳ Vân nào?

Chẳng qua, có lẽ ngay đến đương sự cũng chưa phát giác mà thôi.

Kỳ Vân cắt gọt bày biện trái cây xong, thực vừa lòng mà nhìn đĩa trái cây đầy màu sắc: “Đẹp thật.” Cậu nghịch ngợm nháy mắt với Lâm Cầm: “Chị Lâm ơi, đây là một cách rất tốt đó. Chọn thời điểm thích hợp mà tỏ ra yếu ớt trước Lý Húc Phi, cứ làm nũng vào, nói không chừng sẽ rất hiệu quả đó.”

Trong nháy mắt bưng đĩa trái cây ra ngoài phòng bếp, Kỳ Vân thu lại vẻ mặt vừa nãy, thay vào nét cười yếu ớt lười biếng thường trực.

28. Chương 28

CHƯƠNG 28.

Hình như đã thật lâu rồi không nói chuyện đàng hoàng với Kiện Lực Bảo. Gần đây Kỳ Vân hơi bận, Kiện Lực Bảo cũng vậy. Cậu chàng rất cuộc quyết định theo đuổi cô gái kia, đã ngày càng có đủ khí chất của một chàng thanh niên mắc chứng u sầu.

“Không thể tưởng tượng được bố cậu lại là Kỳ Hận Dương.” Tìm được Kỳ Vân trong căn tin rồi, Kiện Lực Bảo kích động mà trách: “Vậy mà cậu chẳng chịu nói. Hừ.”

Kỳ Vân nghi hoặc: “Kỳ Hận Dương thì sao?”

Chu Duyệt cũng nghi hoặc ngược lại: “Nghệ sĩ dương cầm cấp quốc tế, nhà âm nhạc Hoa kiều nổi danh nha.”

Kỳ Vân ừ một tiếng: “Nhà âm nhạc.”

Chu Duyệt nhìn cậu thản nhiên không chút phản ứng, có điểm nhụt chí: “Cậu thế này rất dễ bị hiểu lầm thành kiêu ngạo quá độ đấy.”

Kỳ Vân đặt đĩa xuống, hộp miếng nước: “So ra thì, điều khiến người ta càng khiếp sợ hơn chính là, cậu mà lại cũng biết trên thế giới này có một thứ gọi là đàn dương cầm.”

Chu Duyệt ra vẻ bị tổn thương: “Cậu xem thường người ta quá đó.”

Kỳ Vân lườm cậu chàng: “Coi như vậy đi. Ông ta rất lợi hại. Tôi không biết đàn, cậu biết không?”

Chu Duyệt kiêu ngạo: “Tôi ít nhất cũng đàn được bài Mary có một chú cừu con (1) đấy nhé.” Dừng một chút lại tiếp: “Mà nói thế nào đi nữa, bố cậu là một trong số ít nhà âm nhạc Hoa kiều cấp quốc tế đó, thực sự là rất lợi hại.” Gần đây vì sắm vai chàng thanh niên yêu nghệ thuật nên cậu ta đã bồi bổ không ít kiến thức. Chỉ ít là cũng phân biệt được Haydn (2) với Newton không phải là một người.

Kỳ Vân cười lạnh: “Trung Quốc thì ra Trung Quốc, Anh Quốc thì ra Anh Quốc đi, sửa lại quốc tịch rồi còn phải thêm hai chữ ‘Hoa kiều’, ai biết người ta có muốn hay không. Hay là nói, đây chính là hưởng lợi hai đầu? Người này mười mấy năm ăn uống ngủ nghỉ làm việc gì cũng đều ở Anh Quốc, cuộc sống ra sao tạm thời không đề cập tới, trở về liền cứ như áo gấm về làng, ý nghĩ trong đầu đều dừng lại ở hai mươi năm trước, cảm thấy trong nước đều là bà con quê mùa. Rốt cuộc ai mới là Lưu Mỗ Mỗ (3), trời biết.”

Chu Duyệt nghe Kỳ Vân nói mà choáng đến sững sờ, bình thường Kỳ Vân đều có vẻ ít nói, hôm nay lại cứ như ăn phải thuốc nổ vậy.

“Rất cực đoan, cách nhìn của cậu ấy.” Chu Duyệt bình luận: “Không nên vợ đũa cả nắm thế.”

Kỳ Vân liếc nhìn cậu chàng, ăn sạch đồ trên bàn, cuối cùng không còn lại chút cơm thừa nào, mới ném đĩa và khăn giấy vào thùng rác, bỏ khay cơm vào thùng chén bát chờ rửa. Cậu biết nghĩ thế là cực đoan, nhưng cũng chỉ nhằm vào mình Kỳ Hận Dương mà thôi.

Kỳ Vân chẳng mấy kính trọng ông ta, Kỳ Hận Dương xem chừng cũng hiểu điều này.

Chu Duyệt vẻ như nhìn ra được điều gì đó, cũng trầm mặc đi, Kỳ Vân nhìn bộ dạng im lặng mà gầy còm của cậu chàng, lòng cũng thoáng áy náy. Vốn cũng chỉ là không thích cậu chàng nhiều chuyện thôi, nhưng người bình thường mấy ai nghĩ đến giữa hai cha con lại có bao nhiêu chuyện lộn xộn như thế.

“... Xin lỗi cậu.” Kỳ Vân nhẹ giọng nói: “Cậu biết đấy... Quan hệ của tôi với ông ấy không được tốt lắm. Sau mười tuổi tôi đã chẳng hề được gặp ông ấy. Nên là...”

Chu Duyệt bỗng cười nói: “Hãy, không sao đâu. Nhà nào mà chẳng có chuyện khó xử riêng.”

Kỳ Vân cầm áo khoác: “Tội mình ra ngoài đi. Không khí căn tin thực sự là quá kém.”

Chu Duyệt cũng đứng lên: “Ừ.”

Đã gần đến tháng mười hai. Không khí trong trẻo rét lạnh theo phương Bắc xa xôi xâm nhập thành T. Vì liên quan địa lý, gió đông của Trung Quốc, đại đa số đều mang theo khí thể của cánh đồng tuyết Siberia rít gào mà kéo đến. Vì thế, mùi vị không khí của mùa đông Trung Quốc, cũng mang theo mùi vị tinh tế của tuyết. Đi đến cổng, hai hàng cây rợp bóng bên cạnh đã gần như rơi rụng hết lá, bầu trời màu lam làm nền cho những nhành cây nâu đậm, ngay cả đường viên cũng thật rõ nét. Vừa ra khỏi căn tin nên có điểm chưa thích ứng với ánh mặt trời, Kỳ Vân hơi nheo mắt lại. La Tĩnh Hòa tựa vào xe, mỉm cười nhìn về phía cậu. Dù là gió, dù là hàng cây, dù là bầu trời màu lam, hết thảy đều làm nền cho anh.

La Tĩnh Hòa rất thích một tư thế. Anh thường tựa vào sườn xe, hai tay đút trong túi áo khoác, mắt hướng về phương xa. Áo khoác đen dài cùng với chiếc xe hơi màu đen, làm tôn lên thân hình cao lớn ngọc ngà.

Chu Duyệt rất là hâm mộ La Tĩnh Hòa, cậu chàng luôn hâm mộ những người giỏi giang mạnh mẽ. Sau hôm gặp được La Tĩnh Hòa, anh liền trở thành mục tiêu phấn đấu trong mười năm tới của Chu Duyệt. Hai hôm nay Kỳ Vân nhìn Chu Duyệt cứ cảm thấy có chút kỳ dị khó nói thành lời, còn tưởng là chuyện tình cảm của cậu chàng không được suôn sẻ, không nghĩ tới Chu Duyệt là đang bắt chước La Tĩnh Hòa.

Kỳ Vân vừa nhìn thấy La Tĩnh Hòa, liền nhoẻn miệng cười.

Trên đường về nhà, La Tĩnh Hòa dịu dàng nói: “Hai hôm nay lại làm khổ em phải ăn ngoài rồi. Công chuyện của anh coi như đã xử lý xong, tối nay mình ăn gì?”

Kỳ Vân chưa bao giờ hỏi đến công việc của La Tĩnh Hòa, nhiều lắm là lúc anh tham gia tiệc tối thì hỏi xem uống rượu cùng ai. Sau chuyện lần trước Kỳ Vân càng thêm ghét ông tổng của Tinh Hải, La Tĩnh Hòa liền chú ý không cho tên đó đến nhà mình, nếu có việc thì đều giải quyết bên ngoài.

“Món gỏi dưa leo thái sợi của anh lần trước ấy, còn cả cháo đậu xanh, đừng thêm đường phèn.” Kỳ Vân không chút khách sáo nói: “Tối nay ăn chút đồ tanh được không? Chỉ một chút thôi mà, em muốn ăn cá chiên sốt chua ngọt anh làm, được không?”

La Tĩnh Hòa nhìn cậu làm nũng qua kính chiếu hậu, âm giọng cười nói: “Được, cháo đậu xanh, còn có gỏi dưa leo. Bỏ thêm ít sữa chân (4), cả gà chay xắt lát nữa. Có điều nếu muốn ăn cá chiên sốt chua ngọt, cơm tối chắc phải trễ hơn chút.”

La Tĩnh Hòa nấu cháo ngon tuyệt. Đặc biệt là cháo đậu xanh, hương đậu xanh rất thơm và tươi mát, hóp vào một ngụm, cả xoang mũi đều ngập hương vị thơm ngon thanh đậm. Còn cả gỏi dưa leo thái sợi nữa, gần đây bữa tối anh hay làm món này cho Kỳ Vân, quả thực đã tới mức không có sẽ ăn cơm không vào. Tháng trước La Tĩnh Hòa đặc biệt nhờ bạn mang đến giúp một hộp sữa cao cấp, là do người bạn muốn theo nghiệp nuôi thủy sản tự nuôi để ăn, không chứa những chất gây hại. La Tĩnh Hòa đem sữa ngâm phèn chua, sau đó rửa sạch, nhúng sơ vào nước sôi rồi xắt thành miếng. Kỳ Vân thích ăn xúc tu của sữa nhất, bộ phận này ghồ ghề cuộn khúc, nhai thích hơn sữa tai (4) trơn nhẵn hình nấm, vô cùng giòn mềm. Vì thế La Tĩnh Hòa liền tách phần thân nấm và xúc tua ra, đặc biệt làm riêng cho cậu một phần chỉ có dưa leo thái sợi trộn “sữa chân”. Đây là cách gọi ở quê La Tĩnh Hòa, lúc đầu Kỳ Vân vẫn chưa phản ứng lại được đây là món gì. Nghe anh giải thích rồi, lập tức vỗ tay cười nói: “Gợi hình thật ấy, nghe thôi là muốn ăn rồi.”

Sữa chân trộn dưa leo thái sợi, thêm ít tôm khô, ít muối, dấm chua, dầu vừng, gà chay đã được xắt lát thật đẹp, kết hợp với cháo đậu xanh, mùi vị đã đến mức dùng từ tuyệt vời cũng chưa đủ để hình dung. Về phần cá chiên, làm sạch cá xong, loại bỏ tróc tuyến (5), tiếp đó cắt ngang, vuông góc với xương sống, phải dùng lực chút. Sau đó đem chiên, không chiên quá chín mà chỉ để cho thịt cá cố định hình dáng. Cuối cùng dùng đường trắng, dấm chua, nước tương và muối chế nước sốt, lúc nước sốt sắp thấm thì rưới thêm chút tinh bột pha nước, vậy nước sốt sẽ dính chặt vào thịt cá, mùi vị thơm ngon lại không tanh, ăn chung với cơm là tuyệt nhất.

May mà Kỳ Vân thể chất tốt, ăn nhiều nhưng không béo, nếu không đã bị La Tĩnh Hòa chăm ăn thành quả bóng nhỏ rồi.

“Mèo Nhỏ ở nhà một mình nhỉ. Không biết sao rồi.” Kỳ Vân ôm sách vở ngồi sau La Tĩnh Hòa: “Gần đây tên nhóc hoạt bát hơn hẳn, được anh chăm béo không ít, ôm mềm vô cùng ấy.”

La Tĩnh Hòa một bên tập trung lái xe, một bên cười nói: “Em nói câu đầu thì không sao, vừa nói xong câu sau anh thực rất thương tâm ấy. Con mèo nhỏ này, sao lại sợ anh như thế? Không lẽ nhìn anh thực hung

ác sao?”

Kỳ Vân cười rộ lên. Mèo Nhỏ là do La Tĩnh Hòa nhặt về, bình thường cũng là La Tĩnh Hòa phụ trách cho nó ăn. Lại chẳng biết vì cái gì, bé con này thực sợ La Tĩnh Hòa, không dám gần gũi với anh mấy. Mỗi lần đang nghịch ngợm thích thú trong lòng Kỳ Vân, La Tĩnh Hòa vừa đến gần liền lập tức dừng lại, ngửa khuôn mặt nhỏ nhắn mở to đôi mắt tròn vo nhìn anh, rất là kính sợ. La Tĩnh Hòa vừa cười với mèo ta một cái, mèo ta liền lập tức cúi đầu vào lòng Kỳ Vân, chỉ chừa lại cái mõng bé xíu cho La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa ngượng cả mặt, Kỳ Vân ôm Mèo Nhỏ cười đến tắt thở.

Không gì có thể hạnh phúc hơn việc được ăn no một bụng sau đó chui lên giường với người mình yêu.

La Tĩnh Hòa luôn phản đối việc ăn cơm xong liền lập tức lên giường, vì thế kéo Kỳ Vân cùng lên xuống cầu thang, vận động một phen. Sau đó Kỳ Vân tắm rửa trước, tắm xong bọc thật dày cuộn người ngồi trên giường xem động mạn. La Tĩnh Hòa tắm xong đi ra, thấy Mèo Nhỏ đang đứng trên bàn phím của laptop Kỳ Vân, lấy chân ấn nhẹ. Mèo Nhỏ vừa thấy La Tĩnh Hòa đi tới, lập tức nhảy xuống giường, chui vào giỏ giả vờ ngủ. La Tĩnh Hòa lặng lẽ cầm laptop lên, bên trong là trang đầu của tudou, trên thanh tìm kiếm có chữ viết, chắc hẳn là Mèo Nhỏ gõ vào. Sau một dãy số nổi bật lên một chữ “Thụ”, La Tĩnh Hòa thiếu chút cười ra tiếng. Anh nhìn chiếc ổ nhỏ nhỏ đầu giường, nhẹ giọng nói: “Thật không nghĩ tới, nhóc con mà lại là thiên tài cơ đấy.”

Hôm sau, Kỳ Vân bị xúc cảm kỳ diệu nào đấy đánh thức. Vừa mở mắt ra, đối diện là một cặp mắt to tròn. Mỗi ngày chỉ cần La Tĩnh Hòa không ở trên giường, Mèo Nhỏ sẽ cào cào áo Kỳ Vân, nhẹ nhàng đưa, thật dễ dặt.

Kỳ Vân đưa tay sờ cái đầu be bé của mèo ta, mang đến luồng hơi ấm áp. Mèo Nhỏ non nớt meo một tiếng. Bức màn của cửa sổ sát đất đã được kéo qua, ánh sáng dịu nhẹ chiếu vào phòng ngủ.

La Tĩnh Hòa đứng trước cửa sổ, nắng sớm xung quanh anh nhẹ nhàng phủ lên, như một tấm lưới di động. Anh quay đầu gặp Kỳ Vân tỉnh dậy, cười nói: “Bên ngoài tuyết rơi rồi đấy.”

Kỳ Vân lập tức đứng lên, ôm Mèo Nhỏ đến bên cửa sổ. Quả nhiên, tối qua không biết bắt đầu từ lúc nào, sớm mai thức dậy, trời đất đều nhuộm màu trắng tinh.

Bên trong thực ấm áp, hài hòa dịu nhẹ. Tấm kính dày phủ một tầng sương mỏng, lấy tay quẹt sẽ lộ rõ một đường.

Mèo Nhỏ chưa từng thấy tuyết rơi, thực ngạc nhiên mà nhìn những bông tuyết phất phơ ngoài cửa sổ, bàn chân nhỏ nhỏ bắt giặc dán lên cửa kính.

Kỳ Vân muốn kéo cửa sổ ra ban công nhìn một lát, bị La Tĩnh Hòa ngăn lại. Anh cười lắc đầu: “Sẽ cảm lạnh đấy.”

Nói xong, ôm chầm Kỳ Vân: “Ngồi trong phòng xem đi.”

Kỳ Vân cuộn mình trong lòng anh, ngồi trên tấm thảm dày ngấm tuyết chậm rãi rơi. Mèo Nhỏ ngồi xổm trước cửa sổ, chăm chú nhìn ra bên ngoài, trắng mềm như cục bông.

“Ợi lát nữa mình ra ngoài ném tuyết đi.” Kỳ Vân thật háo hức.

“Ừ.” La Tĩnh Hòa xoa bóp hai má cậu.

(1) Mary có một chú cừu con (Mary had a little lamb): bài hát vô cùng quen thuộc:D

mp3.zing.vn/bai-hat/Mary-Had-A-Little-Lamb-Disney/IWZEE787.html

(2) Joseph Haydn (1732 – 1809): nhà soạn nhạc nổi tiếng người Áo.

(3) Lưu Mỗ Mỗ: Một nhân vật rất được yêu thích trong Hồng Lâu Mộng, biểu tượng cho phẩm chất truyền thống tốt đẹp của người Trung Hoa. Bà là một người nông dân nghèo khổ nhưng lương thiện chính trực, thông minh nặng tình nghĩa và giàu nghị lực. Trong Hồng Lâu Mộng, Tào Tuyết Cần đã miêu tả già Lưu ba lần vào phủ Vinh Quốc, và là người chứng kiến sự hưng vong của nơi này, một nơi giàu sang phú quý

trái ngược với cuộc sống của bà. Khi bà đến chơi, Giả mẫu thương xót người đàn bà nghèo khổ quê mùa như bà nên đã mở tiệc khoản đãi để bà có cơ hội được nếm mùi đời. Ngày nay người ta gọi những người chưa gặp qua đủ mọi việc đời là Lưu Mỗ Mỗ.

(4) Sứa chân và sứa tai: Trong quy trình sơ chế, sứa được cắt miếng, phân loại thành sứa tai và sứa chân. Sứa tai có hình gần giống hình nấm hay hình chuông, trong suốt, mỏng nước và mập căng, ngả màu xanh dương. Sứa chân là phần tua phía dưới có dạng sợi dai, hơn trắng đục, giòn như gân, sụn. Sứa chân ngon hơn sứa tai nên giá bán cũng đắt hơn. Trong thực tế món gỏi có thể làm bằng sứa tai hoặc sứa chân, tuy nhiên, do sứa tai nhiều nước nên làm gỏi khó hơn, phức tạp hơn một chút và do đó cũng ít phổ biến hơn.

Gỏi sứa trộn dưa leo

(5) Trắc tuyến: Đường chấm chấm hai bên mình cá. Trong mỗi chấm nhỏ có ống nhỏ, trong ống có té bào cảm giác, có thể cảm nhận được hướng và áp lực của dòng nước.

Cá chiên sốt chua ngọt

29. Chương 29

CHƯƠNG 29.

Kỳ Vân giở lịch ra, đột nhiên giậm chân ảo não nói: “Mình quên chuẩn bị cho lễ Giáng Sinh mất rồi!”

La Tinh Hòa đang mặc áo khoác, nghe cậu nói thế liền quay sang: “Lễ Giáng Sinh?”

Kỳ Vân buồn rầu đáp: “Ừ. Năm nay em quên bég mất.”

La Tinh Hòa nhẹ gật đầu, hỏi lại: “Vậy lễ Giáng Sinh mình ăn gì?”

Kỳ Vân phì cười: “Lễ Giáng Sinh không ăn gì cả, anh tưởng là Tết âm lịch của mình ấy hử.”

La Tinh Hòa cười nói: “Chỉ cần là ngày lễ công ty không cho nghỉ bình thường anh đều chẳng rõ mấy. Lễ Giáng Sinh, mấy năm gần đây ngày lễ của nước ngoài nhiều lên hẳn, kỳ thật người Trung Quốc chắc gì đã biết hết ý nghĩa của chúng.”

Kỳ Vân sửa sang lại túi sách: “Bà nội em là con chiên đạo Cơ Đốc, thờ Chúa Jesus ấy, ngày lễ này còn quan trọng hơn cả ngày Tết.”

La Tinh Hòa đứng ở huyện quan chờ Kỳ Vân sửa sang, một mặt hớn hử nói: “Này thì anh lại biết, Chúa sinh ra trong tàu ngựa đúng không. Rất đậm ý nghĩa “Anh hùng chớ hỏi xuất thân” được người Trung Quốc xem trọng.”

Kỳ Vân đập anh một cái: “Nói bậy này.”

Thấy Kỳ Vân đã sửa sang ổn thỏa, La Tinh Hòa liền mở cổng, nhường cậu ra trước: “Vậy, lễ Giáng Sinh thì nên làm gì đây?”

Kỳ Vân cười đáp: “Hoạt động chính cống nhất, là cầu nguyện.”

La Tinh Hòa cười: “Chỉ điều này là anh không thể đồng ý được rồi. Ngày lễ tốt lành lại không tự phục vụ bản thân, chẳng phải là lãng phí lắm sao? Vẫn là tổ tiên mình khôn khéo, ngày lễ trọng đại đều là cái có để khao bản thân, tự hành hạ mới không đi hưởng thụ.”

Kỳ Vân nhăn mặt nhăn mũi: “Mỗi anh thôi, con cừu lạc đường không có tín ngưỡng.”

Lúc Kỳ Vân học trung học, trước lễ Giáng Sinh rất thịnh hành trò tặng thiệp chúc mừng. Gập đôi tấm giấy cứng, sau đó rải bột thủy tinh lấp lánh lên một mặt. Loại thiệp tốt hơn chút thì in hình hoạt họa rất tinh xảo, khoảng hai ba đồng một cái. Loại cao cấp nhất Kỳ Vân nhận được thậm chí còn phát ra nhạc. Những tấm giấy màu cứng chạm rỗng sau đó gập đôi lại, nhìn không ra là hình gì. Lấy ra khỏi bì thư, sau đó thật

cẩn thận mà khởi động, đó là một hộp nhạc giấy rất đơn giản. Bốn phía vang lên tiếng chuông, vắn nhẹ nửa phần đáy sẽ bắt đầu chuyển động, đình đơng đình đơng vang. Chỉ có điều rất dễ hỏng, làm bằng giấy nên chất lượng dĩ nhiên không tốt lắm. Đến nay Kỳ Vân vẫn không biết là do ai tặng. Những học sinh im ỉm ít nói nhận được nhiều thiệp hơn bất cứ ai, dù trên thực tế có nhận được nhiều nhất cũng chẳng để làm gì. Hơn nữa qua lễ Giáng Sinh thiệp chúc mừng liền mất tác dụng, bị vò lại, vứt bỏ, ném vào thùng rác, dính bẩn, cuối cùng mục nát trong đồng rác.

Nhưng mà dù có là lễ đón năm mới đi nữa, Kỳ Vân cũng không có cảm giác gì. Bà nội Kỳ Vân cả đời chưa từng xuất ngoại, nhưng hành vi điệu bộ đều tận lực dôn cho đường ray quốc tế. Bao năm nay Kỳ gia đều thế, nhà người khác thì vui vẻ náo nhiệt, còn đêm ba mươi với gia đình họ mà nói cũng chỉ là một đêm bình thường mà thôi. Đêm ba mươi không trăng, sao trời cũng mờ nhạt, vì thế không trung đặc biệt tịch mịch. Nói đi cũng phải nói lại, đêm Tết âm lịch còn có thể nghĩ đến chuyện xem sao, chắc cũng chỉ có một số ít người nhàm chán như Kỳ Vân mà thôi. Nằm sắp dưới đèn bàn đọc sách, một mặt thì vãn tai chăm chú lắng nghe tiếng chiêng trống vang trời đầy vui sướng trong tivi. Lúc đó trong thành phố vẫn chưa cấm đốt pháo, tiếng pháo rải rác phân tán đùng đùng giòn vang, ngẫu nhiên còn có cả tiếng “Tíchhh ~ Phựtttt” sắc nhọn xông về phía chân trời. Cả tiếng rào rào của những đóm lửa rải xuống, đây là âm thanh của pháo hoa. Kỳ Vân tựa vào trước cửa sổ nhìn mọi người phóng pháo hoa, bình thường người chủ gia đình sẽ chăm chú thuốc đứng cạnh, chờ đám bé trai đùa nghịch xong thì dập khói. Người già và đám bé gái thì đứng cách khá xa, có người còn bịt tai lại. Kỳ Vân cực thích hình dạng của pháo, một chuỗi đỏ rực, sau khi châm lửa lập tức nổ vang dữ dội, trong bóng đêm có thể thấy rõ quỹ đạo của những đóm lửa bắn tung lên. Vì tốc độ quá nhanh, lại nói với nhau bằng một sợi dây, nên hết như một chuỗi hoa rũ xuống.

Đối với một người đắm mình trong cô quạnh mà nói, thời gian của một chuỗi pháo liên tục rất dài. Cảm giác như bản thân rốt cuộc bị áp lực đến mức không thể nhận được nữa mà bạo phát vậy, nổ tung theo chuỗi pháo, phát tiết, phát tiết xong rồi sẽ chẳng còn lại gì cả. Sau khi chuông đồng hồ điểm mười hai giờ, tiếng pháo hoa liền lập tức xếp thành cả vùng biển, rất lớn, từng đợt sóng tiếp nối nhau. Kỳ Vân chui vào chăn bịt tai lại, nhưng không thể ngăn cản âm thanh kia. Bình thường phải đến rạng sáng ba bốn giờ, người người đều đã mỗi một rồi mới cùng giải tán, cả thế giới rốt cuộc trở về với tĩnh lặng. Kỳ Vân ngẩn người thật lâu, không khí náo nhiệt khó có được của một năm... dù chỉ là nghe người khác náo nhiệt thôi, đã qua đi như thế đó, nghĩ đến chuyện phải đối phó với sự yên tĩnh buồn chán của nguyên một năm tiếp theo, khó trách khỏi sinh lòng muộn phiền.

“Nghĩ gì thế?” La Tĩnh Hòa thấy sắc mặt Kỳ Vân không được ổn, liền nhẹ giọng hỏi. Kỳ Vân trong kính chiếu hậu nhú mày lại, mặt đầy ảm ức.

“Em chưa từng được ăn mừng đúng nghĩa ngày lễ của Trung Quốc.” Kỳ Vân hơi cảm hận: “Em chưa được đón Tết âm lịch lần nào cả.”

“Vậy dễ thôi, năm nay anh sẽ cho em được đón một cái tết đúng nghĩa.” La Tĩnh Hòa nói.

“Thật tốt thật tốt.” Kỳ Vân vừa định cười, lại nén xuống: “Anh không về đón tết với bố mẹ sao?”

La Tĩnh Hòa khoái trá mà lướt nhìn kính chiếu hậu: “Không, năm nay bố mẹ anh muốn về quê ăn tết.”

Kỳ Vân hỏi: “Anh không về quê hở?”

La Tĩnh Hòa có chút ngượng ngùng mà cười nói: “Anh không về. Anh không thích nghi với môi trường... Thực ra thì cũng không phải. Mấy năm trước anh có về quê một lần, nhà ở quê đều ngủ giường đất, không để ý tốt, có rận có bọ chết này kia. Anh ngủ một đêm bị cắn cho nổi đỏ khắp người, theo lý thì cũng chẳng có gì nghiêm trọng, cùng lắm là ngứa thôi. Nhưng mấy chỗ anh bị cắn thì lại sưng đỏ rất kinh khủng, cuối cùng còn chảy mủ. Mừng một Tết anh phát sốt, nhân viên của sở vệ sinh trong thôn đi vắng, thiếu chút nữa thiêu cháy anh rồi ấy. Có lẽ là do thể chất anh vậy gọi còn trùng cắn lại còn dễ dị ứng. Từ đó về sau bố mẹ anh về quê sẽ không mang anh theo, nói với người ở quê là do anh không thích nghi tốt, không uống được nước ở quê.”

Kỳ Vân cười rộ lên: “Thật nhìn không ra anh mà cũng chiều chuộng như thế đấy... Mà có khi là do bình thường anh quá coi trọng, bắn một chút thôi cũng không nhận được.”

La Tĩnh Hòa nói: “Năm nay cùng nhau đón năm mới nhé. Được không?”

Kỳ Vân dụi mắt: “Aii. Cùng nhau đón năm mới. Anh nói thì nhớ giữ lời đấy.”

La Tĩnh Hòa dịu dàng cười đáp: “Giữ lời mà.”

Tới trường Kỳ Vân rồi, trước khi cậu xuống xe, khom mình nhô lên từ sau lưng La Tĩnh Hòa, kết quả cùng đầu lên trần xe. La Tĩnh Hòa xoay người, bất đắc dĩ bật cười một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu cậu nhóc: “Làm gì thế?”

Kỳ Vân nhe răng nhếch mép: “Cái này gọi là hôn tạm biệt, hôn tạm biệt đó! Anh là đồ ngốc chẳng biết tình cảm gì hết!”

La Tĩnh Hòa mỉm cười hôn lên mặt cậu: “Vậy được rồi chứ.”

Kỳ Vân dẫu môi, chậm rãi sáp lại, sau đó cắn một cái lên cằm La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa ôi một tiếng nhảy dựng lên, Kỳ Vân mở cửa xe chạy như bay trốn đi.

La Tĩnh Hòa nhìn theo bóng lưng vui vẻ của cậu nhóc, bật cười bất đắc dĩ.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30.

Nói đến lễ Giáng Sinh, kỳ thật trên đường đã sớm bắt tay vào trang trí rồi. Bao nhiêu là vật trang trí bằng lông trắng bao quanh ngoài cửa hàng, tượng trưng cho tuyết đọng mùa Giáng Sinh. La Tĩnh Hòa cũng không quan tâm đến ngày lễ này mấy, nên chờ Kỳ Vân phản ứng lại, đã là hai mươi bốn rồi. Buổi chiều vừa hết tiết cậu liền vội vàng vàng kéo La Tĩnh Hòa đi mua mấy vật dụng cho lễ Giáng Sinh. Cây thông Noel tuyệt đối không thể thiếu rồi, Kỳ Vân nhìn trúng một cây cao cả thước, nguyên cây thông đều bằng nhựa, lá thông xanh thẫm, cành thông gỗ ghè màu nâu. Gần như có thể tráo giả thành thật. La Tĩnh Hòa đưa tay sờ sờ, cười nói: “Công nghệ làm đồ nhựa bây giờ kinh khủng thật. Mấy hôm trước nghe nói hoa quả đồ ăn trong phim truyền hình điện ảnh gì đa phần đều là đồ nhựa, anh còn không tin đấy chứ.”

Kỳ Vân nhờ nhân viên bán hàng dùng hàng gói cây thông Noel lại, một bên cười nói: “Này đã là gì, một số chuyên gia dàn cảnh, có thể dùng giấy dựng cả một khu phố ấy... Dĩ nhiên là chỉ bề mặt phía trước thôi.”

Gói cây thông lại rồi, Kỳ Vân nói với nhân viên bán hàng: “Chúng tôi đi xem thêm đồ trang trí khác. Cái này để tạm đây, lát ra sẽ tính tiền một lượt luôn nhé.”

Đồ trang trí cho lễ Giáng Sinh thực sự là không ít. Dẫn đầu là những sợi dây thừng được quấn quanh bằng một loại nhựa lấp lánh, gai gai lia lia chia như lông xù.

“Cái này hay thật, như quả cầu gai ấy.” La Tĩnh Hòa cầm lấy một dây: “Vội lại nhìn rất vui mắt, mình mua màu đỏ thẫm đi.”

Kỳ Vân đang bận chọn mấy vật trang trí cho cây thông Noel: “Mua nhiều một chút nhé, vừa lúc dùng cho cả Tết nữa. Em cũng thích màu đỏ thẫm nhất.”

La Tĩnh Hòa nhìn giỏ mua sắm đã gần đầy trên tay Kỳ Vân, cười nói: “Em mua nhiều như thế đều phải treo hết đấy hở?”

Kỳ Vân cầm một búp bê ông già Noel nho nhỏ đứng đưa trước mặt La Tĩnh Hòa: “Thực đáng yêu đúng không?”

Về đến nhà đã là gần năm giờ rồi. Trời tối đen, ngẫu nhiên lại còn nghe được cả tiếng pháo. Kỳ Vân ha ha cười: “Ngày lễ phương Tây cũng phải kết hợp với truyền thống.”

Mèo Nhỏ lao ra từ phòng ngủ, quấn quanh chân Kỳ Vân. Kỳ Vân đặt đồ đạc xuống, ôm lấy Mèo Nhỏ hôn một cái: “Hôm nay chúng ta sẽ đón Giáng Sinh, Mèo Nhỏ có vui không nào?”

Mèo Nhỏ giật khê cái tai be bé, thực hồn nhiên mà nhìn Kỳ Vân. Kỳ Vân đặt mèo ta xuống, một bên La Tĩnh Hòa đã gỡ cây thông Noel ra, giấy nhựa bung ra rầm vang một tiếng, dọa Mèo Nhỏ nhảy dựng ra sau.

“Ôi, đặt chỗ nào đây?” La Tĩnh Hòa cầm giấy nhựa đóng gói hỏi. Kỳ Vân bước qua mấy tấm giấy hàng ngói trên sàn, ôm cây thông Noel ra phòng khách đặt xuống sàn. La Tĩnh Hòa xoay người nhặt để đặt cây, Kỳ Vân vội nói: “Ày anh đừng động vào, để em chuyển cho.”

Sau khi La Tĩnh Hòa bị thương, Kỳ Vân luôn chú ý không cho anh di chuyển đồ vật, hơi nặng một chút thôi cũng không cho, tỷ như giỏ đựng hàng khi mua đồ đều là Kỳ Vân giành xách.

“Anh không sao mà.” La Tĩnh Hòa âm giọng nói: “Em lo gì chứ.”

Kỳ Vân chuyển để đặt cây đến phòng khách, sau đó ôm cây thông Noel, nhắm ngay lỗ cắm mà cắm vào: “Mấy việc dùng nhiều sức anh đều đừng làm. Việc nào cần sức cứ để em làm là được.”

La Tĩnh Hòa tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Không đúng nha, việc dùng sức anh cũng có làm mà.”

Kỳ Vân mới đầu vẫn chưa phản ứng lại được anh đang nói gì, sau hai giây thì đỏ cả mặt: “Anh...”

La Tĩnh Hòa xách hai gói đựng đồ trang trí thật lớn cười nói: “Mình bắt đầu đón Giáng Sinh thôi nào! À mà anh cứ tưởng lễ Giáng Sinh chỉ có mỗi ngày hai mươi lăm chứ, hóa ra người nước ngoài cũng coi trọng “giao thừa” á.”

Trời đã tối đen như mực. Kỳ Vân không bật đèn, lấy nến Giáng Sinh ra thắp hết lên, bày đầy một bàn. Ngọn nến màu da cam trong suốt ảm áp chiếu sáng, ánh sáng không quá đều đặn, từng viên như lông xù ánh lên. Ánh sáng của ngọn nến không sáng choang chói mắt như đèn điện, lúc bật đèn ánh sáng quét từ trên xuống, đôi khi đâm cả vào mắt người. Ánh nến cứ như chút vàng nhạt trong lọ mực, chưa chịu cho nước mực chiếm lấy, ngược lại chậm rãi khuếch tán, lan ra, âm thầm xâm chiếm. Vì thế người chìm trong ánh nến, nhìn qua tưởng như hiền hòa, như thực tế lại âm thầm lặng lẽ mà mang đầy tính xâm lược.

Cuối cùng mắt cũng đã thích ứng với ánh sáng mờ nhạt dịu dàng kia, Kỳ Vân ngồi xỏm ở một đầu bàn trà nhỏ, La Tĩnh Hòa ngồi ở đầu kia.

Trung gian là ánh nến ảm áp vỗ nhè nhẹ.

Trong mắt anh là cậu.

Trong mắt cậu là anh.

Tuy hai mà một.

Tạo hình của những cây nến Noel đều thực đáng yêu, hình heo con, hình thỏ, hình violin, thậm chí có cả lọ hồng rươi: “Đốt thì tiếc quá.” Kỳ Vân có phần tiếc nuối nói.

“Nhưng không đốt lên thì cũng chẳng dùng vào việc khác được.” La Tĩnh Hòa nhẹ giọng cười: “Dù sao cũng phải dùng đúng chức năng của nó chứ.”

Kỳ Vân cầm mấy món đồ nho nhỏ trong tay, hăm hở nói: “Mình đến trang trí cây thông Noel đi!”

Kỳ thật hai người họ hoàn toàn không nắm được điểm chính. La Tĩnh Hòa ngẫu nhiên có lướt qua cây thông Noel đặt bên cửa chính công ty, chưa từng cẩn thận quan sát bao giờ, nên không biết chỗ nào treo cái gì mới đẹp. Kỳ Vân thì đã được thấy cây thông Noel thực rồi, nhưng khi đó cậu ác cảm với thứ này, nên cũng hoàn toàn không thêm chú ý đến.

“Thôi kệ đi, dù sao hai ta chẳng có ai là tín đồ Cơ Đốc, vốn có đón cũng chẳng phải là chính tông, thích thế nào thì làm thế ấy đi.” Kỳ Vân cầm lấy một chuỗi bông tuyết bằng nhựa sung sướng treo loạn lên cây: “Em nghĩ nên treo như thế đó.”

La Tĩnh Hòa cầm dây dọi màu vàng và bạc cùng rất nhiều bóng đèn nhỏ màu sắc rực rỡ, thích thú nói: “Cần cả đèn nữa! Xâu hết vào, sau đó quấn từng vòng lên cây Noel.”

Sao năm cánh, lục lạc chữ thập, ruy băng bóng, ruy băng mỏng dính, ngọc bằng nhựa, rồi đủ loại búp bê nhỏ, hai người bồng thành hai đứa trẻ ranh hăm hở, thích gì làm nấy mà treo đủ thứ lên cây thông Noel, phần khởi cứ như đang xếp gỗ ấy.

Vốn chính là muốn bản thân được vui vẻ mà, chỉ đơn giản vậy thôi.

.

.

.

... Kết quả cuối cùng là một cây thông Noel bị sa vào cảnh ngộ vô cùng bất hạnh. Lòe loẹt, lung tung. Còn dư một ít vật trang trí thực sự là không còn chỗ để treo nữa, bị Mèo Nhỏ tóm lấy nghịch, đẩy tới đẩy lui, rồi dùng bàn chân be bé đập đập, sau đó lại đẩy tới đẩy lui.

Kỳ Vân cười rộ lên, giọng càng lúc càng lớn, ánh nến chiếu rọi, mặt cậu càng lúc càng hồng lên, ánh mắt rung động, dần dần bùng cháy cùng ánh nến.

“Anh thích không? Anh thích không?” Giọng nói đầy hưng phấn không kiềm được, Kỳ Vân nhào vào lòng La Tĩnh Hòa: “Anh thích không nào?”

La Tĩnh Hòa luồn tay vào tóc cậu, giọng bất giác cũng cao lên: “Thích, dĩ nhiên là thích chứ.”

“Em hỏi anh, tín ngưỡng của anh là gì? Tín ngưỡng của anh là gì?” Giọng Kỳ Vân the thé, dồn dập, lững lờ, cậu nắm lấy cổ áo La Tĩnh Hòa, cả người đè lên, bắt an, kiềm nén, cấp bách. La Tĩnh Hòa bất ngờ nghiêng người đè ngược Kỳ Vân xuống, ánh mắt dưới ngọn nến âm u tĩnh lặng, thâm sâu như biển: “Tận hưởng lạc thú trước mắt.” Kỳ Vân cười rộ lên.

Anh thầm thì bên tai Kỳ Vân: “Anh vốn chỉ là phạm phu tục tử thôi. Anh không công nhận có ham muốn với người mình yêu là sai.”

La Tĩnh Hòa đưa tay nâng cằm Kỳ Vân lên. Kỳ Vân ngửa đầu, La Tĩnh Hòa cắn nhẹ lên cổ cậu. Nhiệt độ cơ thể ngày càng cao. Thần trí chậm rãi bay thật xa. Thân thể cảm nhận được chất thô ráp của thảm trải nền. Ánh sáng màu quýt mờ tối. Hai cơ thể quấn lấy nhau. Luật động kịch liệt.

Bóng đêm thật an tĩnh. Mèo Nhỏ ghé lại gần cửa sổ sát đất, mở to đôi mắt tròn vo chăm chú nhìn ngắm. Những bông tuyết lớn thanh khiết, nhẹ bay lả tả, mềm mại rơi trên mặt đất. Thời điểm tuyết rơi luôn đặc biệt yên tĩnh, cứ như tuyết đọng lại sẽ hấp thụ luôn cả âm thanh vậy. Tích tụ đến một mức độ nhất định, thật dày, phủ trên mặt đất, thậm chí còn sinh ra một loại lỗi giác thật ảm áp.

Lễ Giáng Sinh năm nay tuyết rơi nhiều, không chừng sẽ có thể nhìn thấy ông già Noel cười xe trượt tuyết do mấy chú nai kéo lướt qua, tặng quà cho những em bé trong giấc mơ.

Tuyết rơi liên tục. Nhẹ cuộn vòng lượn bay, mềm mại tinh khiết.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31.

Cuộc sống cứ từng ngày trôi qua như thế. Yên bình không gợn sóng. Tất cả mọi người đều tốt lắm, tốt lắm. Cha mẹ của La Tĩnh Hòa vẫn chưa hoàn toàn tha thứ cho anh, nhưng lúc này La Tĩnh Hòa lái xe về nhà tặng đồ, Kỳ Vân cũng đi theo. Lúc ra mở cửa chỉ có mình mẹ La, Kỳ Vân và La Tĩnh Hòa chuyển đồ vào nhà, không thấy được bố La. Mẹ La xoa mặt Kỳ Vân, thở dài.

Giữa trưa La Tĩnh Hòa cũng không ở lại ăn cơm. Anh biết Kỳ Vân muốn về nhà. Mẹ La đầy luyến tiếc mà tiễn hai người đi, quay đầu lại thoáng nhìn cửa phòng đóng chặt của bố La, lại thở dài.

Bố La không muốn nhìn thấy họ. Để đỡ phải phiền lòng.

“Con xem, cũng không ở nhà ăn bữa cơm nữa...”

La Tĩnh Hòa ôm mẹ La, cười nói: “Bố không muốn nhìn thấy con, xem chừng vừa nhìn thấy con là lại muốn tấu con, mắt không thấy tâm không phiền thì hơn.”

Kỳ Vân đứng cạnh mấp máy môi, nhưng không phát ra tiếng nào. Mẹ La nhìn cậu, than khẽ: “Bác với bố thằng bé cũng đã sáu bảy mươi tuổi rồi, không chừng ngày nào đó nhắm mắt lại là duỗi chân bước đi luôn. Chuyện của hai đứa chúng ta có quan cũng không lay chuyển được gì, mà cũng chẳng quan được nữa. Bây giờ, bác chỉ mong hai đứa sống cho tốt, ngàn vạn lần đừng làm khổ bản thân...”

La Tĩnh Hòa có phần sốt ruột: “Mẹ, mẹ nói lung tung gì thế?”

Mẹ La đỏ mắt, nói với La Tĩnh Hòa: “Bố con không phải là nổi giận với con đâu, ông ấy tự giận bản thân đấy. Trong khoảng thời gian này bố con khó chịu đến ăn không vô ngủ không được... Mà thôi, hai đứa đi nhanh đi, mẹ còn phải nấu cơm cho ông ấy nữa, đứng ở chỗ này người ta nhòm ngó không hay.”

La Tĩnh Hòa cười, kéo Kỳ Vân chào mẹ La rồi rời đi.

Lên xe, Kỳ Vân nói: “Anh ấy, đời trước nhất định là nợ em rất nhiều rất nhiều, không chừng là giết cả nhà em hay cướp vợ của em ấy.”

La Tĩnh Hòa giật giật khóe môi: “Sao lại nói vậy hở?”

Kỳ Vân bịt mũi cúi đầu cười: “... Nền đời này anh mới bị em hại đoạn tử tuyệt tôn.”

La Tĩnh Hòa bật cười khe khẽ. Chỉ cười qua gian mũi, phi thường gợi cảm.

“Nói lung tung. Hiện tại vợ chồng một nam một nữ chưa chắc đều có con. Em xem, thời nay gia đình không con nhiều như vậy, người độc thân nhiều như vậy, người không muốn có con nhiều như vậy, người thể trạng yếu không thể có con cũng nhiều như vậy. Chiếu theo cách nói của em, đều là do kiếp trước tạo nghiệp chướng nên kiếp này bị đòi nợ sao? Nếu vậy thì an “kiếp trước” thật sự là quá kém.”

Kỳ Vân cũng cười: “Ai nha, cũng đúng. Anh có cưới vợ cũng không chắc sẽ có con nhỉ.”

La Tĩnh Hòa nhướn mày: “Ý em là sao?”

Kỳ Vân hừ một tiếng.

La Tĩnh Hòa vờ tức giận nói: “Anh có được hay không em còn không biết sao? Tiểu vô lại.” (==)))

Trên đường về nhà hai người tiện đường mua lịch treo tường và lịch để bàn mới. Hiện tại người mua lịch treo tường cũng không nhiều lắm. Đồng hồ điện tử hay di động đều có, nhưng Kỳ Vân lại thích.

“Hồi trước ấy, em thích nhất là dùng lịch treo tường bao vở. Khi đó giấy của lịch treo tường chất lượng tốt nhất, mặt trái trắng tinh nhẵn bóng, hơn nữa còn rất bền, lấy làm giấy bao vở vừa sạch sẽ vừa gọn đẹp. Mỗi tháng qua đi sẽ xé xuống, quyển lịch liền mỏng đi một tờ, nhắc nhở con người thời gian trôi qua rất nhanh, cứ như mỗi ngày đều bị bản thân tự tay xé bỏ vậy.”

La Tĩnh Hòa theo bên cậu chọn lịch treo tường. Anh nhìn trúng một quyển lớn, cả quyển chỉ trắng đen hai màu, mỗi trang đều là thư pháp phi bạch (1) khí thế.

“Anh thích quyển này. Treo trong phòng làm việc rất hợp.”

Kỳ Vân cầm một quyển lịch để bàn cùng một quyển lịch treo tường hình phong cảnh: “Phòng ngủ treo hình phong cảnh đi. Đẹp thật ấy.”

Ngày mai là Tết Nguyên Đán. Người Trung Quốc không coi trọng Tết Nguyên Đán lắm, ngày lễ này không có sức ảnh hưởng như Tết âm lịch, nhưng dù sao cũng là ngày mở đầu của một năm, Kỳ Vân cảm thấy cũng nên chính thức chúc mừng một chút.

“Năm nay thành T có tết hoa đăng đấy.” La Tĩnh Hòa cười nói: “Năm trước tuyết dữ quá nên không hoàn thành được, năm nay nhất định phải làm thật linh đình.”

Kỳ Vân ngăn ra: “Hình như em cũng có chút ấn tượng, bắt đầu tổ chức từ ba năm trước nhỉ, nói trắng ra chính là muốn khai phá tài nguyên du lịch đi.”

La Tinh Hòa tiếp lời: “Ừ. Thành T nguyên bản nổi tiếng lịch sử về đèn ***g mà, chuyên cung cấp đèn cho hoàng cung. Qua nhiều năm như thế mới được người ta nhớ đến, lấy ra làm mảnh lời.”

“Khi nào thì Tết hoa đăng bắt đầu? Em muốn xem.”

La Tinh Hòa đáp: “Hôm nay mới nghe thư ký Trương nhắc tới, từ ba mươi tháng mười hai đến ngày ba tháng một. Tối nay mình tản bộ xem đi.”

Đêm đông luôn khác biệt. Không khí mát lạnh, hít vào phổi cứ se se lạnh.

Từ sân thượng trên núi, có thể nhìn ra xa toàn bộ cảnh đêm của thành phố. Một vùng đèn neon, nối liền với biển cả. Bầu khí quyến rũ ô nhiễm khiến người ta rất khó nhìn thấy sao trời, thế nên, trên mặt đất phục chế một vùng trời sao.

Cắm giác vào đêm nhìn ra ngọn hải đăng nơi xa thật kỳ diệu. Màu đen là màu sắc vạn năng, bất luận là màu gì chỉ cần được màu đen làm nền lập tức sẽ trở nên sâu sắc trang nghiêm. Điều đó dễ dàng khiến người ta sinh ra lỗi giác bản thân đang trông xuống vũ trụ.

Vậy nên thực sự là rung động vô cùng, ngọn đèn càng rực rỡ càng rung động lòng người.

Đèn đóm hiện đại ngoại trừ đèn treo đèn bàn thực dụng ra kỳ thật đều không đủ để nhìn kỹ. Đặc biệt là đèn neon. Xa xa ngắm nhìn thiên hình vạn trạng biến hóa thất thường, lại gần một chút liền phát hiện từng đoạn cột đèn tiếp nối nhau, ngẫu nhiên còn có bóng đèn bị cháy do chập mạch. Một dải đường viền cắt thành từng đoạn từng đoạn, nhìn như một chuỗi đường ảo (2).

“Bình thường buổi tối vốn đã xa hoa trụy lạc rồi.” La Tinh Hòa sóng vai cùng Kỳ Vân, mặc chiếc áo gió thường ngày màu đen, hai tay đúi vào túi áo. “Nhưng không có được không khí như tối nay.” Kỳ Vân giấu tay vào áo, nghiêng đầu nhìn anh cười. Tối nay anh mang kính, viền mỏng vàng phản chiếu ánh sáng, hể đèn xe chiếu vào là ánh sáng lại chảy qua. Thực ra Kỳ Vân rất thích nhìn anh mang kính, rất giống loại nhân vật phản diện có bề ngoài nhã nhặn nhưng thực chất suy đồi trong phim truyền hình. Lúc La Tinh Hòa không mang kính nhìn rất hiền lành, không hiểu sao lúc mang kính vào, ánh mắt qua lớp thủy tinh gây nét, lại như lộ ra ánh nhìn xấu xa.

Hai bên ngã tư đường bày biện đủ loại đèn đóm, tủ kính cửa hàng đặc biệt rực sáng. Dủ loại hàng hóa, được ngọn đèn điểm tô đến đặc biệt tinh mỹ.

La Tinh Hòa và Kỳ Vân cứ thong thả dạo bước như thế. Trên đường rất đông người, qua lại không ngớt. La Tinh Hòa mỉm cười nhìn Kỳ Vân. Kỳ Vân mỉm cười nhìn La Tinh Hòa.

Lúc đi ngang qua tiệm bánh kem, Kỳ Vân bị mấy chiếc bánh ngọt đủ kiểu dáng trong tủ kính hấp dẫn. Cậu ghé vào trước tủ kính, nhìn đám bánh ngọt mềm dẻo màu vàng kim. Chúng đều được đặt trong một giỏ trúc nhỏ, bên cạnh đặt một tấm thẻ in chữ La Tinh kiểu vòng xoắn. Đó là tên của bánh ngọt. Kỳ Vân hì hì cười ngắm nhìn, màu vàng kim tạo cho người ta cảm giác sung túc và ấm áp. La Tinh Hòa cũng khom lưng chăm chú xem.

“Mua cái nào đây?” Kỳ Vân tỉ mỉ kể ra từng tên của bánh ngọt, tên tiếng Pháp, tên tiếng Ý, tên tiếng Tây Ban Nha. La Tinh Hòa đứng bên kiên nhẫn mà nhìn. Anh chỉ vào một chiếc bánh tròn nho nhỏ vừa giống bánh ngọt vừa giống hamburger cười nói: “Cái này, gọi là gì nhỉ? Hình như là “Benoit”, mình ăn thử cái này xem?”

Loại bánh nhỏ tròn này vỏ ngoài không nóng, bên trong lại là nhân chocolate nóng. Vừa cắn vào cả miệng liền vừa nóng vừa ngọt. La Tinh Hòa không thích ăn đồ ngọt lắm, chỉ cầm trong tay lật qua lật lại: “Cái này cũng giống bánh bao nhân đường thôi mà.” Kỳ Vân ăn đến mép dính đầy chocolate: “Ông già nhà quê.” Cậu đảo mắt xem thường.

Hai người ngồi trên chiếc ghế đá trắng bên đường.

Kỳ Vân đang say sưa ăn thì phát hiện một người con trai cao ráo ôm một bé trai đang ngồi ở ghế bên cạnh, sườn mặt đối diện với cậu. Bé trai thì ngược lại đối mặt với cậu, nho nhỏ lại tròn tròn, cặp mắt to đen láy, hể chớp mắt là lại nhấp nháy, giống y một chú búp bê lớn. Hai bàn tay béo tròn nho nhỏ ôm một chiếc bánh ngọt mềm mại, đút cho người con trai kia. Người con trai kia cắn nhẹ một miếng, bé cưng gật gật

đầu, bắt đầu say sưa ăn. Đôi má tròn trịa cứ động nhẹ, giống y một chú sóc con. Kỳ Vân ngấm mà thích vô cùng, bé cũng phát hiện ra cậu, chớp mắt nhìn cậu. Kỳ Vân gơ gơ chiếc bánh trong tay, a ô cắn một miếng bự. Bé cũng vô thức học theo cậu, mở to cái miệng nhỏ nhắn a ô một miếng rõ to... Kết quả lại bị nghẹn. Người con trai kia vội vàng vỗ lên lưng bé để miếng bánh ngọt kia trôi ra. La Tĩnh Hòa vươn tay gõ nhẹ lên đầu cậu, Kỳ Vân le lưỡi. Người con trai ôm bé cũng quay đầu sang, hóa ra lại là Mễ Hi Huy. Mặt nghiêm như khúc gỗ, không chút thay đổi nhìn sang bên này. Kỳ Vân sững sốt bị anh dọa nhảy dựng, La Tĩnh Hòa cười cười với anh, Mễ Hi Huy lắc đầu, tỏ ý không sao. Có điều chẳng thấy bác sĩ Mạch đầu, không biết là ham vui chỗ nào rồi.

Kỳ Vân ăn luôn cả chiếc bánh trong tay La Tĩnh Hòa. Ăn xong thì lau miệng, chocolate cứ dính dính, không dễ lau lắm. La Tĩnh Hòa cười nói: “Tìm siêu thị hai bốn giờ mua bao khăn giấy là được mà.” Kỳ Vân thở phào một hơi: “No thật ấy. Bánh này nhìn không lớn, ăn vào lại no căng cả bụng.”

Không khí lạnh mang theo cả làn khói nhẹ. Nhả ra một hơi dài, cứ như đang hút thuốc vậy. Kỳ Vân mỉm cười nhìn La Tĩnh Hòa cầm khăn giấy chậm rãi lau tròn kính. Chu Duyên vẽ mặt đầy hâm mộ bám lấy cậu mà khen rằng La Tĩnh Hòa có thể đem mấy động tác bình thường tùy ý làm thành phong độ mười phần, đúng là có lý thật. Tối nay trời không quá lạnh, ngày mai thời tiết nhất định rất tốt. Nguyên Đán được nghỉ, sáng mai rời giường cậu sẽ cùng La Tĩnh Hòa nấu cơm, nếu buổi chiều đủ nắng thì cậu sẽ ôm Mèo Nhỏ nằm trên chân La Tĩnh Hòa sưởi nắng. Giữa cơn nửa tỉnh nửa mê, thoải mái mà nghỉ ngơi trong chốc lát. La Tĩnh Hòa ngồi xem báo ngay bên cậu, thỉnh thoảng sẽ lật trang, tiếng sột soạt vang lên. Hơi thở của anh, giọng nói của anh, đều nhắc cho Kỳ Vân rằng, anh ở bên cậu, vĩnh viễn.

(1) Phi bạch: Một loại thủ pháp đặc biệt trong thư pháp, giữa nét có những vết trắng

(2) Đường ảo: Đường vẽ bằng những điểm hoặc gạch ngắn ngắt quãng thường dùng trong hình học hoặc đánh dấu

32. Chương 32

CHƯƠNG 32 PN1

Phiên ngoại – Như lúc đầu gặp gỡ.

Lần đầu tiên Lý Húc Phi gặp La Tĩnh Hòa, là sáng hôm La Tĩnh Hòa chuyển trường. Khi đó anh vẫn chưa lấy họ Lý, anh họ Cao.

Sáng sớm là giờ tự học, đột nhiên chủ nhiệm lớp tiến vào từ cửa sau, gọi mấy nam sinh cao to theo ra ngoài, lặng lẽ khiêng một bàn học vào phòng từ cửa sau. Một nam sinh cao gầy theo sau, tiếp đến là chủ nhiệm lớp, cứ như là kẻ trộm ấy, lặng lẽ lên vào từ cửa sau.

Mãi đến buổi chiều, Cao Húc Phi mới biết được họ tên đầy đủ của thằng nhóc mới đến, La Tĩnh Hòa.

Đó là năm một ngàn chín trăm chín lăm, không được tính là một năm đặc biệt gì. Kinh tế thêm sôi động thêm cởi mở, bốn phương tám hướng nhộn nhịp từng vòng tiếp từng vòng đánh sâu vào không khí. Trường quay phim phòng bi-a, giới giang hồ Hồng Kông Đài Loan, đi trên đường lớn thỉnh thoảng lại nghe được bài hát chủ đề trong bộ phim truyền hình Hoàng Nhật Hoa (1) đóng vai Quách Tĩnh. Đám người bọn họ thời bấy giờ, vừa mới học được ngại bần yêu phú.

Tên nhóc mới tới toàn thân trên dưới bủn xỉn chẳng buồn che dấu. Giáo phục của Trung Quốc, đặc biệt là phương bắc, mấy chục năm đều là đồng phục thể thao chất liệu vải thấp kém, dù tới thế kỷ hai mươi mốt cũng không chút tiến bộ nào. Khi đó mẹ của Cao Húc Phi thậm chí còn từng oán giận chờ Húc Phi tốt nghiệp trung học, bộ đồ rách này lấy làm giẻ lau nhà cũng chẳng thấm nước được. Trường học yêu cầu mặc giáo phục, dĩ nhiên đại đa số đều cười nhạt, bộ dạng La Tĩnh Hòa thì ngược lại hết sức yêu quý, nghĩ đến chắc cũng chẳng có gì khác để mặc.

Buổi chiều tan học, mấy tên căn bã của trường liền bức La Tĩnh Hòa đến góc tường muốn dạy cậu “quy củ”. Về mặt La Tĩnh Hòa lại chẳng có chút e ngại nào, ngược lại xem bọn nó cố gắng bày ra bộ dáng lưu manh rất thú vị. Về mặt như cười như không của cậu, rốt cuộc chọc giận mấy tên này, tuyên bố phải dạy dỗ cậu một chút.

Cao Húc Phi vừa lúc đi ngang qua.

Cậu vốn không phải là một người thích lo chuyện bao đồng, bình thường cũng thực trầm lặng. Nhưng cậu cũng không để ý đến chuyện người khác biết được bối cảnh hiển hách của mình, ví dụ như ông ngoại cậu là bí thư tỉnh ủy, một cậu là viên chức cấp cao quan trọng của thành T, một cậu khác là đại phú của thành T. Mẹ của cậu, là con cưng của ông ngoại. Vậy nên dù bộ dạng của cậu lúc nào cũng uể oải không buồn để ý đến người khác, thậm chí có phần ngạo nghễ, về mặt coi thường cũng chẳng ai dám gây chuyện với cậu. Bản thân cậu không ý thể hiếp người, nhưng lại thích xem kẻ khác chó cắn chó. Đây là một trong những thú vui hiếm hoi của cậu.

Xa xa nhìn thấy người kia, về mặt điềm đạm, người khác có chữ bối thô lỗ tục tĩu cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cậu ta, lại còn chọc cho tụi lưu manh kia nổi điên. Rất thú vị. Cậu nghĩ.

“Bọn mày, làm gì đấy.” Cao Húc Phi bình tĩnh hỏi: “Bắt nạt học sinh mới hả?”

La Tĩnh Hòa sửa lại cổ áo bị kéo xệch, mỉm cười nhìn Cao Húc Phi, mấy tên khác thì hai mặt nhìn nhau. Cao Húc Phi nghiêng đầu: “Chờ gì nữa. Tới đây mau.”

Đây là tuyên bố, tên này sẽ do tao bảo lãnh. Đừng có mà gây chuyện với nó.

La Tĩnh Hòa cầm cặp xách, theo Cao Húc Phi rời đi. Bóng dáng hai người sóng vai nhau rất tạo hiệu quả hí kịch, rõ rệt là hai giai cấp khác xa nhau.

“Cám ơn cậu.” Bước ra cổng, La Tĩnh Hòa cười nói: “Bị bọn nó đánh, khám bác sĩ còn phải tốn tiền nữa.”

Cao Húc Phi hơi ngạc nhiên nhìn cậu ta. Xe trong nhà đến đón cậu. Thập niên chín mươi, xe con chưa thông dụng lắm. Toàn trường chỉ mỗi Cao Húc Phi ngồi xe con đi học. La Tĩnh Hòa cũng rất hiếm khi được nhìn thấy xe con cao cấp, thực ngạc nhiên mà chăm chú nhìn. Sau lại phát giác Cao Húc Phi đang nhìn mình, hơi ngại ngùng nói: “Tôi ở quê mà. Ha ha, thực sự là chưa từng được thấy loại xe nhỏ như thế, bình thường tôi đều ngồi xe buýt công cộng thôi.”

Xe buýt công cộng khi đó vẫn là từng đoạn từng đoạn, giữa các thùng xe dùng loại da đen như đàn phong cầm dán lại với nhau. Thoạt nhìn đặc biệt dài, uốn khúc.

Cao Húc Phi mở cửa xe: “Nhà cậu chỗ nào? Tôi tiễn cậu một đoạn.”

La Tĩnh Hòa cong môi, cười đến dịu dàng ấm áp: “Không cần đâu. Nhà của tôi ở dưới thị trấn nhỏ ấy, xe cậu tốt như thế chắc không đi được đường xấu kia đâu. Tôi học nội trú.”

Người này rất thích hợp luyện Thái Cực. Cao Húc Phi nghĩ thầm, quyền nặng quyền nhẹ, đất cả đều mềm mại mà đánh vào bông, sức lực bị tiêu hóa.

Không nhiều lời nữa, Cao Húc Phi ngồi vào xe, đóng cửa. La Tĩnh Hòa vẫy tay với cậu, chào tạm biệt. Cao Húc Phi nghiêng đầu nhìn thoáng qua, cười đáp lại.

Sau này cũng chẳng có lần nào cùng xuất hiện. Địa vị xã hội của hai người cách biệt khá xa, Cao Húc Phi ít nhiều có phần khinh thường La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa cũng rất ít đáp lời với ai, chỉ cười cười mà thôi. Các thầy cô ngược lại rất thích cậu nam sinh cao cao gầy gầy lại đen đen này. Vì cậu cực kỳ chăm chỉ. Bất cứ lúc nào, thầy cô cũng luôn thiên vị học sinh chăm chỉ, rất ít có ngoại lệ. Và không còn gì phải nghi ngờ, điều này càng thêm thúc giục ánh nhìn hận thù của những học sinh khác đối với cậu.

La Tĩnh Hòa chỉ cười, lắc đầu, không để tâm.

Giữa trưa hôm nọ, Cao Húc Phi vừa ngủ dậy, rất dễ nổi cáu. Buồn bực đi về phía lớp học, trên hành lang lại tụ tập một đồng người. Cao Húc Phi cau mày hỏi, đang làm gì đây? Bên cạnh có người đáp, có đánh nhau đấy. Cao Húc Phi nhìn qua khe vai của đám đông, hóa ra là La Tĩnh Hòa đang đánh nhau với người

khác. Thoảng kinh ngạc giây lát, vốn cứ tưởng cậu ta sẽ không bao giờ nổi giận chứ, hiện tại xem ra, bản lĩnh cũng không tồi.

Sau lại mới biết được, La Tĩnh Hòa anh hùng một phen, thay tên khác dạy dỗ đám học sinh hư trong trường. “Tên khác” này chính là con ếch nổi tiếng của lớp bên cạnh, Mạch Uy.

Mang cặp kính viền đen dày như đế bình rượu, vóc người đáng hổ thẹn, mặt mũi đáng hổ thẹn. Bị người ta bắt nạt rất thâm, có lần thậm chí còn bị lột quần. Lúc này không biết vì sao lại bị mấy tên kia chỉnh, để tên La Tĩnh Hòa mới tới bắt gặp. Sau đó thì xông vô choảng nhau.

La Tĩnh Hòa hàng năm đều xuống ruộng hỗ trợ việc đồng áng, lúc chưa lên tiểu học có thể gánh cả ụ rơm ra bờ ruộng, sức lực đám hư hỏng phù thùng mập giả tạo này sao có thể bằng được, nện vào lưng một cái cho ngã nhào, sau đó đầu gối húc vào xương sườn, cười nhẹ, cúi người, khe khẽ thì thầm gì đó.

Cậu nói, mày đã xem “Cổ máy con người” (2) chưa. Chưa xem cũng không sao. Trong sách có miêu tả mấy cụ già đã sửa trị lũ thiếu niên hư hỏng như thế nào. Chỉ cần đè xuống đất, dùng đầu gối húc cho xương sườn trật khớp, không lâu sau tên đó sẽ đột ngột chết vì bệnh. Tao vẫn chưa tin lắm, mày muốn thử không?

Toàn thể đều lặng thinh. Cao Húc Phi đứng sau đám người xem La Tĩnh Hòa sửa trị lũ kia, sau đó cúi người, ghé vào tai đối phương thì thầm khe khẽ. Nụ cười luôn thường trực. Nghe không rõ là đang nói gì.

Tà ác, bất chính, căm dỗ, bất thường, táo bạo, điềm tĩnh, nhã nhặn.

Cao Húc Phi nhìn đôi môi cậu ta nhẹ nhàng mấp máy, một cảm giác không tên đột ngột lao thẳng lên óc. Cậu cảm thấy bản thân toi rồi.

La Tĩnh Hòa phũ phũ tay, đứng lên, xoay người kéo Mạch Uy dậy. Mạch Uy tự đứng lên, hừ hừ hừ cười lạnh ba tiếng, ai bảo cậu xen vào việc của người khác. Cao Húc Phi có điểm ngó ra, Mạch Uy ôm lấy đồng tài liệu tham khảo, “Đừng hi vọng tôi sẽ báo đáp cậu. Cậu thế này gọi là dám làm việc nghĩa hiểu chưa? Dũng cảm, đồng nghĩa với, miễn phí.”

La Tĩnh Hòa có hơi xấu hổ mà cười: “A, lần đầu tiên nghe ý của “dám làm việc nghĩa” là miễn phí đấy.”

Mạch Uy ôm lấy đồng tài liệu tham khảo, nghênh ngang mà đi. Lúc này chủ nhiệm lớp rút cuộc anh dũng mà vọt tới, giận dữ khiển trách hành vi đánh nhau trong trường, muốn nghiêm khắc xử phạt bọn họ. Lúc đó thầy chủ nhiệm trên ót vẫn còn dán thuốc, mới vừa bị người ta chụp bao tấu một trận, cả một bụng thuốc nổ không chỗ phát tiết. Cao Húc Phi im lặng tiến vào phòng học. La Tĩnh Hòa vẻ như không có việc gì mà đọc sách, Cao Húc Phi cũng không lên tiếng.

Hôm sau Cao Húc Phi nhờ cậu mình giải quyết việc này, không có đoạn sau.

Vài ngày sau, củ khoai tây tên Mạch Uy kia mỗi ngày đều thò mặt ở cửa chờ La Tĩnh Hòa, cùng cậu ta đi căn tin, cùng cậu ta đi thư viện. Cao Húc Phi vốn đã khinh thường Mạch khoai tây, lúc này càng khinh thường hơn. Khi đó Mạch Uy xa xa nhìn qua thực giống y một củ khoai tây, không ai đoán trước được khi lên đại học lại có thể nhảy vọt lên một thước tám cộng thêm trở mã thành đẹp trai nho nhã. Thời gian đúng là một khái niệm đáng sợ.

Cao Húc Phi trừng mắt nhìn Mạch khoai tây hơn nửa ngày mới phản ứng lại bản thân đang trừng người ta. Mạch khoai tây hừ lạnh một tiếng liếc nhìn cậu, cùng La Tĩnh Hòa vui vẻ đi đến căn tin.

Khi đó Cao Húc Phi mới chú ý tới bộ dạng La Tĩnh Hòa nhìn không mấy có tiền. Thực tiết kiệm. Cháo của căn tin trường miễn phí, là cơm thừa của không biết bao nhiêu bữa cơm dồn lại nấu thành. Cậu ta mỗi lần đều dùng một mao (3) tiền mua một phần dưa muối, ăn với cháo, uống no một bụng nước. Bánh bao bánh mì của trường chính là dùng để bị người ta cười nhạo, La Tĩnh Hòa thế nhưng còn nói với người khác chưa từng được ăn đồ ngon như thế, có thứ cuối tuần trước khi về nhà, còn đặc biệt mua một ít cho cha mẹ ăn thử.

Thế rồi, một ngày nọ, phiếu cơm của La Tĩnh Hòa bị mất.

Giữa trưa lúc tan học, La Tĩnh Hòa ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nam sinh lên trung học, là thời điểm của tuổi ăn tuổi lớn. Con đói cắn lấy bụng cậu, khó chịu như bị lửa thiêu. Phiếu cơm nửa tháng thật vất vả mới để dành được, toàn bộ đều đánh mất rồi. Đói nửa tháng, không biết có thể sống nổi không đây.

Đang thất thần, chợt nghe thấy có người thân nhiên nói: “Sao còn ngồi đây.”

Cậu quay đầu lại, là Cao Húc Phi. La Tĩnh Hòa xấu hổ cười cười: “Cái đó... Tôi không đói lắm.”

Bụng bắt ngờ kêu rột rột. La Tĩnh Hòa xấu hổ cười.

Cao Húc Phi lấy một tập phiếu cơm ra: “Vậy chúng ta ăn cùng đi.”

Lúc ấy La Tĩnh Hòa vẫn không nghĩ tới vì sao Cao Húc Phi học ngoại trú mà lại có phiếu cơm. Về sau cũng không giấu lại. Đối với người từng giúp mình anh luôn giữ lòng biết ơn. Rất nhiều năm sau anh vẫn còn kể cho người yêu chuyện phiếu cơm này.

Anh không biết, tình cảnh lúc đó, một bàn tay khác của Lý Húc Phi đút trong túi quần, cũng đang nắm chặt một tập phiếu cơm. Lòng bàn tay toát mồ hôi, dường như khiến da tay mềm mại hơn rất nhiều. Cậu có thể cảm giác được góc mép sắc nhọn của tập phiếu cơm.

Đó là vào mùa đông năm một ngàn chín trăm chín lăm, trời âm u, vẻ như sắp hạ tuyết. La Tĩnh Hòa còn trẻ kéo lấy Cao Húc Phi còn trẻ, trong tay mỗi người cầm chiếc bánh rán nhân đậu đỏ, ngồi trên bậc thang ngoài căn tin, vừa ăn vừa cười nói.

(1) Hoàng Nhật Hoa: diễn viên Hồng Kông nổi tiếng trong thập niên 80, 90, được mệnh danh là một trong Ngũ hổ tướng TVB. Hoàng Nhật Hoa có những vai diễn được biết đến như Quách Tĩnh, Kiều Phong trong bản cũ.

(2) Cổ máy con người – A Clockwork Orange: Bộ phim của đạo diễn Stanley Kubrick do Malcolm McDowell thủ vai chính. Dựa trên cuốn tiểu thuyết của Anthony Burgess, A Clockwork Orange là câu chuyện về một tay du côn vị thành niên tên là Alex (Malcolm McDowell đóng), kẻ lấy việc hành hạ, tra tấn, cưỡng bức người khác làm thú vui và không bao giờ cảm thấy tội lỗi hoặc áy náy. Đây là bộ phim đã gây rất nhiều tranh cãi nhưng đồng thời cũng được đề cử 4 giải Oscar, gồm phim hay nhất, đạo diễn xuất sắc nhất và kịch bản chuyển thể xuất sắc nhất. Bộ phim đậm tính bạo lực này đã bị nhiều nước như Ireland, Singapore, Malaysia, Hàn Quốc và Tây Ban Nha lo ngại có thể gây ra hành động bắt chước trong xã hội.

(tham khảo nguồn từ asd.com)

(3) Mao: 1 mao = 1/10 CNY

– toàn văn hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/binh-dam-nhu-thuy>